

MILÉNIUM 03

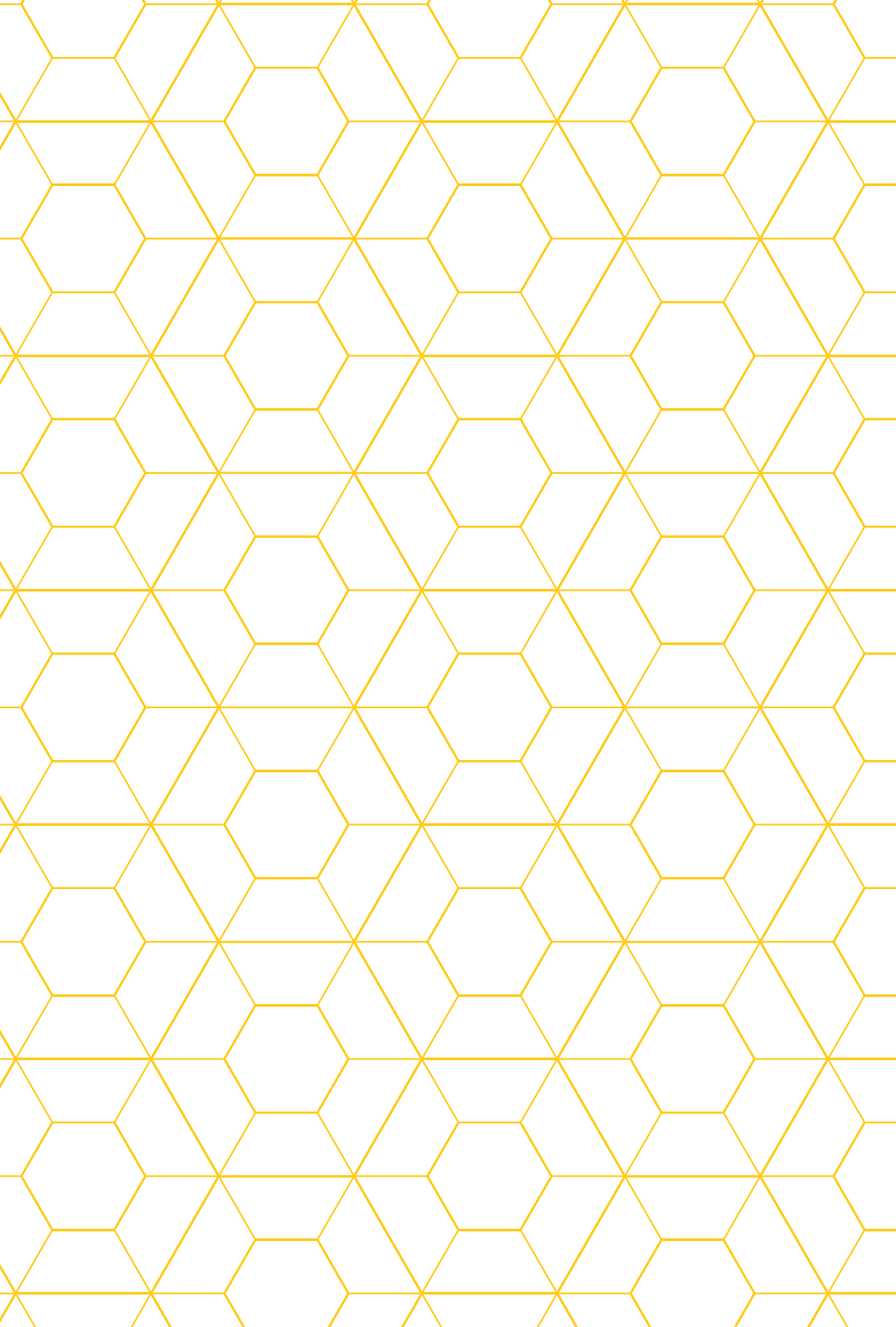
**STIEG
LARSSON**
**DÍVKA, KTERÁ
KOPLA DO
VOSÍHO
HNÍZDA**

HOST

MILÉNIUM 03

**STIEG
LARSSON**

**DÍVKA, KTERÁ
KOPLA DO
VOSÍHO
HNÍZDA**

**STIEG
LARSSON**
**DÍVKA, KTERÁ
KOPLA DO
VOSÍHO
HNÍZDA**

BRNO 2011

Luftslottet som sprängdes

Copyright © Stieg Larsson, 2007

First published by Norstedts, Sweden, 2007

Published by agreement with Norstedts Agency

Cover photo © Vojtěch Vlk, 2015

Translation © Azita Haidarová, 2010

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2010, 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-501-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-502-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-504-7 (Formát MobiPocket)

Díl 01

**INTERMEZZO
NA CHODBĚ**

8. až 12. dubna

V americké občanské válce sloužilo asi šest set žen. K vojsku se přihlásily v mužském převleku. Hollywood zde opomněl podstatnou část kulturních dějin — anebo mu připadala ideologicky poněkud nevhodná? Historikové měli vždy problém s tím, jaké stanovisko zaujmout k ženám, které svým chováním překročily hranice běžné pro ženské pohlaví. A nejvyhrocenější bývají tyto hranice v případech, kdy se jedná o válku a užívání zbraní.

V dějinách od starověku až po současnost však najdeme mnoho vyprávění o ženských válečnicích, amazonkách. Nejznámější bojovnice se dostaly i do knih o historii jako „královny“, představitelky vládnoucí vrstvy. Ať se nám to líbí nebo ne, z důvodu politického následnictví nastupovaly na trůn v pravidelných intervalech i ženy. Válka se však pohlavím obměkčit nedá a bývá rozpoutána i tehdy, vládne-li zemi žena. V historických spisech pak nemohou chybět záznamy o válečných královnách, které se nepochybně chovaly stejně jako třeba Churchill, Stalin nebo Roosevelt. Dvěma příklady jsou královna Semiramis z Ninive, která budovala asyrskou říši, a Boudica, vůdkyně nejkrvavějšího anglického povstání proti Římanům. Ta má ostatně sochu u mostu přes Temži naproti Big Benu. Když půjdete náhodou kolem, pozdravte ji.

Historie se však o ženách-bojovnicích obvykle nezmiňuje v případech, kdy se jednalo o řadové vojačky, které se cvičily ve zbrani, byly součástí bojových jednotek a účastnily se bitev proti nepřítelům za stejných podmínek jako muži. Přesto vždycky existovaly. Sotva se kdy nějaká válka odehrála bez ženského přispění.

KAPITOLA 01

Pátek 8. dubna

Doktora Anderse Jonassona vzbudila sestra Hanna Nicanderová. Bylo těsně před půl druhou hodinou ranní.

„Co se děje?“ otázal se zmateně lékař.

„Letí sem helikoptéra. Veze dva pacienty. Staršího muže a mladou ženu. Ta žena je postřelená.“

„Aha,“ odvětil unaveně Anders Jonasson.

Doktor Jonasson byl ospalý, ačkoli si skoro půlhodinku zdříml. Pracoval na pohotovosti v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu a měl za sebou velice náročný večer. Od šesté hodiny, kdy nastoupil do služby, přijali čtyři pacienty zraněné při čelní srážce vozů těsně před Lindome. Jeden z nich byl v kritickém stavu a krátce po převozu do nemocnice zemřel. Dále ošetřil servírku, která si v kuchyni v restauraci na Avenyn nešťastnou náhodou opačila nohu, a zachránil život dusícímu se čtyřletému chlapci, který vdechl kolo od autíčka. Další pacientka, mladá dívka, vjela na kole do jámy. Firma provádějící výkopové práce totiž jámu chytrě umístila k výjezdu z cyklostezky a výstražné cedule někdo shodil do výkopu. Děvče mělo čtrnáct stehů v obličeji a vyražené dva přední zuby. Mimoto Anders Jonasson přišil palec jednomu nadšenému amatérskému tesaři, kterému se podařilo odříznout si ho.

Kolem jedenácté nával na pohotovosti polevil. Doktor Jonasson obešel celé oddělení, zkontroloval stav přijatých pacientů a poté se vrátil do lékařského pokoje, aby si na chvíli odpočinul. Služba

mu skončí až o šesté hodině ranní, a ačkoli Jonasson obvykle nespál ani v případě, kdy na pohotovost nikoho nepřivezli, tentokrát usnul téměř okamžitě.

Sestra Hanna Nicanderová mu podala šálek čaje. O pacientech v helikoptéře zatím nestačila zjistit žádné podrobnosti.

Anders Jonasson pohlédl z okna a viděl, jak se nad mořem silně zablýsklo. Helikoptéra opravdu dorazila na poslední chvíli. Najednou se prudce rozpršelo. Nad Göteborgem zuřila bouře.

Zatímco stál u okna, slyšel zvuk motoru a viděl, jak se helikoptéra zmítá v poryvech větru. Zadržel dech, když se mu zazdalo, že pilot ztrácí kontrolu nad strojem. Poté helikoptéra zmizela z jeho zorného pole a Jonasson slyšel, jak motor běží na nízké obrátky. Napil se čaje a odstrčil šálek.

Anders Jonasson se s pacienty na nosítkách setkal u příjmu na pohotovosti. O prvního se postarala jeho kolegyně Katarina Holmová — šlo o staršího muže s rozsáhlým poraněním obličeje. Na doktora Jonassona tak připadl druhý případ: postřelená žena. Lékař ji zběžně prohlédl a konstatoval, že se jedná o velmi špinavou, zakrvácenou a těžce zraněnou mladou dívku. Zdvihl pokrývku, do níž ji zabalila posádka helikoptéry, a všiml si, že děvčeti někdo zalepil střílnou ránu v kyčli a v rameni širokou stříbrnou lepicí páskou, což považoval za neobvykle moudrý počín. Díky pásce se do rány nedostala infekce a zároveň zabránila krvácení. Kulka vnikla do těla vnější stranou kyčle a prošla přímo svalovou tkání. Poté Jonasson nadzdvihl dívce rameno a objevil další střílnou ránu v zádech. Nikde nebylo vidět výstřelový otvor, což znamenalo, že projektil zůstal v rameni. Doktor doufal, že nezasáhl plíce. V ústech neobjevil krev, a tak došel k závěru, že tomu tak zřejmě není.

„Rentgen,“ řekl Jonasson asistující sestře. Více jí vysvětlovat nemusel.

Nakonec přestříhl obvaz, kterým posádka helikoptéry ženě obvázála hlavu. Zamrazilo ho, když nahmatal další ránu, a uvědomil si, že dívku někdo střelil do hlavy. Ani v tomto případě neobjevil výstřelový otvor.

Anders Jonasson zůstal několik vteřin stát a hleděl na dívku. Najednou ho přepadla mizerná nálada. Často svou práci přirovnával

k činnosti brankáře. Každý den k němu přivázeli pacienty v různém stavu a s jediným cílem — aby jim pomohl. Byly mezi nimi čtyřiasedmdesátileté babky, které upadly v obchodním středisku kvůli srdeční příhodě, čtrnáctiletí chlapani se šroubovákem zabodnutým v levé plíci a šestnáctileté dívky, které po tabletce extáze protančily osmnáct hodin v kuse, načež zmodraly v obličejí a zhroutily se. Přivázeli k nim děti pokoušané bojovým psem i zručné domácí kutily, kteří si jen chtěli zkrátit pár prkének pilou Black & Decker, přičemž se jim podařilo proříznout si zápěstí až na kost.

Anders Jonasson byl brankář stojící mezi pacientem a pohřební službou. Jeho úkolem bylo stanovit další lékařské zákroky. Pokud by došel k nesprávnému závěru, pacient by zemřel nebo by strávil zbytek života na invalidním vozíku. Obvykle rozhodl správně, neboť u většiny pacientů se jednalo o zjevný a specifický druh poranění. Bodná rána v plíci nebo tříštivé zlomeniny po autonehodě byly očividné a snadno stanovitelné diagnózy. Přežití pacienta záleželo na jeho zdravotním stavu a lékařových schopnostech.

Anders Jonasson nenáviděl dva druhy zranění: těžké popáleniny, které navzdory jakémukoli zásahu znamenaly pro pacienta doživotní utrpení, a střelné rány v hlavě.

Dívka ležící před ním mohla žít s kulkou v kyčli nebo v rameni, ale projektil kdesi v mozku představoval nesrovnatelně závažnější problém. Lékař najednou zaslechl, že mu něco říká sestra Hanna.

„Promiňte, co jste říkala?“

„Že je to ona.“

„Co tím myslíte?“

„Lisbeth Salanderová. Ta dívka, po které už několik týdnů pátrá policie kvůli spáchání tří vražd ve Stockholmu.“

Anders Jonasson pohlédl na pacientčinu tvář. Sestra Hanna měla pravdu. Stejně jako všichni Švédové viděl její pasovou fotografii na plakátech, které byly od Velikonoc vylepené na každé trafice. A teď byla vražedkyně sama postřelená, což představovalo jakousi poetickou spravedlnost.

To však nebyla jeho věc. Lékařova práce spočívá v záchraně pacientova života bez ohledu na to, zda se jedná o trojnásobného vraha nebo nositele Nobelovy ceny, případně o kombinaci obojího.

Ihned poté se rozpoutal efektivní chaos, typický pro každý příjem na pohotovosti. Zdravotníci sloužící společně s Jonassonem si počínali naprosto profesionálně. Rozstříhali zbytek oblečení, které měla Lisbeth Salanderová na sobě. Jedna sestra změřila pacientčin krevní tlak — 100/70 —, zatímco sám Jonasson přiložil dívce na hrudník stetoskop a poslechl si srdeční ozvy. Ty se zdály být v rámci možností pravidelné, s dechem to však bylo horší.

Doktor Jonasson okamžitě a bez jakýchkoli pochybností označil Lisbethin stav za kritický. Ránu v kyčli a v rameni mohou odložit, postačí pár kusů obinadla nebo dokonce i páska, kterou jí rány zalepila nějaká osvícená duše. Důležitá je hlava. Doktor Jonasson pacientku okamžitě poslal na CT — počítačový tomograf nemocnice zakoupila za peníze daňových poplatníků.

Anders Jonasson byl modrooký blondák a pocházel z Umeå. Dvacet let pracoval pro Sahlgrenovu a Východní nemocnici střídavě jako vědecký pracovník, patolog a lékař na pohotovosti. Měl vlastnost, která udivovala jeho kolegy a díky níž byl personál hrdý na to, že pracuje právě s ním; rozhodl se totiž, že během jeho služeb nezemře žádný pacient, a jakýmsi zázračným způsobem se mu opravdu dařilo udržet nulové konto. Někteří pacienti samozřejmě nepřežili, ale zemřeli až při následné léčbě, případně z jiných příčin než v důsledku jeho zákroků.

Jonassonův pohled na lékařské umění byl poněkud neortodoxní. Domníval se, že lékař má někdy tendenci činit ničím nepodložené závěry, kvůli kterým případ nesmyslně brzy vzdá, nebo naopak věnuje přespříliš času pokusům o zjištění přesné diagnózy, aby mohl určit správný léčebný postup. Tak to samozřejmě stálo v příručce, byl zde však jeden háček: pacientovi hrozilo nebezpečí, že během dalších vyšetření zemře. V nejhorším případě lékař došel k závěru, že se jedná o beznadějný případ, a rozhodl o přerušení léčby.

Anders Jonasson však neměl nikdy předtím na příjmu pacienta s kulkou v hlavě. Tady bude zřejmě nutný zásah neurochirurga. Věděl, že jde o příliš komplikovaný zákrok, ale ihned si uvědomil, že má víc štěstí než rozumu. Dříve než se důkladně umyl a převlékl do operačního oděvu, zavolal Hannu Nicanderovou.

„V Karolínské nemocnici ve Stockholmu pracuje jeden americký profesor, jmenuje se Frank Ellis, a právě teď je v Göteborgu. Je to

známá kapacita na výzkum mozku a navíc můj dobrý kamarád. Bydlí v hotelu Radisson na Avenyn. Mohla byste mi zjistit telefonní číslo do hotelu?“

Zatímco Anders Jonasson čekal na rentgenové snímky, vrátila se Hanna Nicanderová s telefonním číslem. Anders pohlédl na hodiny — byla jedna hodina a čtyřicet dva minut — a zvedl sluchátko. Noční recepční v hotelu Radisson neměla nejmenší chuť přepojovat v tuhle hodinu do pokoje hostů jakékoli hovory a doktor Jonasson musel poněkud ostrým tónem vysvětlit, že se jedná o kritickou situaci.

„Dobré ráno, Franku,“ pozdravil Anders Jonasson, když dotyčný konečně zvedl sluchátko. „Tady je Anders. Slyšel jsem, že jsi v Göteborgu. Nemáš chuť zajet do Sahlgrenovy nemocnice a asistovat mi při operaci mozku?“

„*Are you bullshitting me?*“ ozvalo se pochybovačně na druhém konci drátu. Ačkoli tu Frank Ellis žil mnoho let a mluvil plynně švédsky — byť s americkým přízvukem —, stále používal především angličtinu. Anders Jonasson mluvil švédsky a Ellis mu odpovídal anglicky.

„Franku, mrzí mě, že jsem nestihl tvou přednášku, ale říkal jsem si, že bys mi mohl dát pár soukromých lekcí. Mám tu mladou ženu s kulkou v hlavě. Střela vešla do lebky těsně nad levým uchem. Nevolał bych ti, kdybych nepotřeboval konzultaci. A sotva bych našel někoho lepšího.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Frank Ellis.

„Je to asi pětadvacetiletá dívka.“

„A někdo ji střelil do hlavy?“

„Má v ní vstřelový otvor, výstřelový chybí.“

„A pacientka žije?“

„Tep slabý, ale pravidelný, dech nepravidelný, krevní tlak 100/70. Navíc má projektil v rameni a v kyčli. Ale o tyhle věci se postarám sám.“

„To zní vážně slibně,“ opáčil profesor Ellis.

„Slibně?“

„Pokud má někdo kulku v hlavě a žije, tak je to bezpochyby slibná situace.“

„Tak budeš mi asistovat?“

„No, víš, strávil jsem příjemný večer s kamarády. Do postele jsem se dostal v jednu a v krvi mám zřejmě ještě pořád slušné promile...“

„Rozhodovat a operovat budu já. Ale potřebuju, aby mi někdo asistoval a upozornil mě, kdybych dělal něco špatně. A upřímně řečeno, i na plech namazaný profesor Ellis je na poranění mozku zřejmě o pár tříd lepší než já.“

„Fajn. Přijedu. Ale mám to u tebe.“

„Před hotelem budeš mít taxík.“

Profesor Frank Ellis si posunul brýle do čela a poškrábal se na zátylku. Pohled upíral na monitor, na němž bylo vidět každíčký záhyb mozku Lisbeth Salanderové. Ellisovi bylo třiapadesát let, měl uhlově černé, místy prošedivělé vlasy, tmavou bradku a vypadal, jako by hrál některou z vedlejších rolí v americkém seriálu *Pohotovost*. Na jeho postavě bylo patrné, že tráví každý týden několik hodin v posilovně.

Franku Ellisovi se ve Švédsku líbilo. Přišel sem na konci sedmdesátých let na výměnný pobyt jako vědecký pracovník a zůstal zde celé dva roky. Poté se do Švédska ještě několikrát vrátil a nakonec mu byla nabídnuta profesura na Karolínské univerzitě ve Stockholmu. Tehdy už byl mezinárodně uznávanou kapacitou.

Anders Jonasson znal Franka Ellise čtrnáct let. Poprvé se setkali na semináři ve Stockholmu a zjistili, že jsou oba vášniví muškaři, načež ho Anders pozval na rybářskou výpravu do Norska. Nikdy spolu však nepracovali.

„Mozek je velická záhada,“ prohlásil profesor Ellis. „Výzkumu mozku se věnuju už dvacet let, vlastně ještě déle.“

„Já vím. Promiň, že jsem tě takhle odchytil, ale...“

„Pchá.“ Frank Ellis odmítavě mávl rukou. „Až pojedeme příště na ryby, bude tě to stát flašku Cragganmore.“

„Dobře. To jsem z toho vyvázl dost lacino.“

„Když jsem před několika lety pracoval v Bostonu, měl jsem jednu pacientku — psal jsem o tom případu v *New England Journal of Medicine*. Byla to dívka ve stejném věku jako tahle. Právě šla na univerzitu, když po ní někdo střílel z luku. Šíp se jí zabodl nad levé obočí a vyšel ven téměř uprostřed zátylku.“

„A ona to přežila?“ otázal se ohromeně Jonasson.

„Když ji přivezli na pohotovost, vypadalo to příšerně. Šíp jsme odštíhli a hned jsme jí udělali CT hlavy. Prošel přímo mozkem. Podle veškerých rozumných prognóz už měla být mrtvá nebo alespoň utrpět rozsáhlé trauma a upadnout do kómatu.“

„A v jakém byla stavu?“

„Celou dobu byla při vědomí. A nejen to; byla přirozeně hrozně vyděšená, ale přemýšlela zcela racionálně. Jejím jediným problémem byl šíp v hlavě.“

„A co jsi udělal?“

„No, vzal jsem kleště, zbytek šípu jsem vytáhl a ránu přelepil náplastí. Zhruba tak nějak.“

„A dostala se z toho?“

„Byla samozřejmě v kritickém stavu, ale, upřímně řečeno, mohli jsme tu žábu poslat domů ve stejný den, co jsme ji přijali. Nikdy jsem neměl zdravějšího pacienta.“

Anders Jonasson zapřemýšlel, jestli si z něj Ellis nestřílí.

„Na druhé straně,“ pokračoval Ellis, „jsem před pár lety léčil ve Stockholmu dvaadvacetiletého chlapíka, který se bouchl do hlavy o okenní rám, byl to jen slabý náraz. Udělalo se mu špatně a jeho stav se najednou zhoršil do té míry, že ho převezli sanitkou na pohotovost. Když jsem ho přijímal, byl v bezvědomí. Měl malou bouli a krvácení nestálo za řeč, ale už se neprobral a po devíti dnech na intenzivce zemřel. Dodnes nevíme proč. Do pitevního protokolu jsme napsali, že příčinou smrti bylo krvácení do mozku v důsledku nehody, ale nikdo z nás s tímhle závěrem spokojený nebyl. Krvácení bylo tak nepatrné a takového typu, že mělo zůstat úplně bez následků. Přesto mu selhala játra, ledviny, srdce i plíce. Čím jsem starší, tím víc mi to připadá jako ruleta. Osobně jsem přesvědčený o tom, že se nám nikdy nepodaří přesně zjistit, jak mozek funguje. Co hodláš dělat?“

Ellis poklepal tužkou na obrazovku.

„Doufal jsem, že mi to povíš ty.“

„Chci slyšet tvůj názor.“

„No, za prvé to vypadá na kulku malé ráže. Vešla do hlavy spánkem a uvízla asi čtyři centimetry hluboko v mozku. Leží u laterálního ventrikulu a způsobila hematom.“

„A co s tím?“

„Abych použil tvou terminologii — vezmu kleště a vytáhnu projektil stejnou cestou, kudy vletěl do hlavy.“

„Skvělý návrh. Já bych jen na tvém místě použil spíš tu nejtenčí pinzetu.“

„Takhle jednoduše?“

„Co jiného se dá v tomhle případě dělat? Můžeme kulku nechat tam, kde je, a ta holka tu s ní může být třeba do sta let, ale je to sázka do loterie. Mohla by se u ní rozvinout epilepsie, migrény a všechny možné neduhy. A neznám nic otravnějšího, než jí za rok kvůli operaci znovu trepanovat lebku, když už rána bude zacelená. Projektil leží kousek od důležitých cév. V tomhle případě bych ho doporučil vyndat, ale...“

„Co myslíš tím ale?“

„Střela mi starosti nedělá. To mě na poranění mozku fascinuje — pokud to děvče přežilo s kulkou v hlavě, znamená to, že zřejmě přežije i potom, co ji vyndáme. Problém bude spíš v tomhle.“ Ellis ukázal na obrazovku. „Kolem střelného kanálu je spousta kostních fragmentů. Vidím tu alespoň tucet několik milimetrů dlouhých úlomků a některé z nich už pronikly do mozkové tkáně. Právě ty ji můžou zabít, pokud nebudeš opatrný.“

„Tahle část mozku souvisí s řečí a numerickými schopnostmi?“ Ellis pokrčil rameny.

„Nesmysly. Nemám ani tušení, k čemu právě tyhle šedé buňky vlastně jsou. Uděláš, co bude ve tvých silách. Ty budeš operovat a já ti budu koukat přes rameno. Můžu si vypůjčit operační oděv a roušku? A někde se umýt?“

Mikael Blomkvist pohlédl na hodiny a zjistil, že je něco po třetí ráno. Na rukou měl želízka. Na chvíli zavřel oči. Byl k smrti unavený, ale v krvi měl vysokou hladinu adrenalinu. Otevřel oči a rozzuřeně pohlédl na policejního komisaře Thomase Paulssona, který mu pohled ohromeně oplatil. Seděli u kuchyňského stolu v bílém selském stavení zvaném Gosseberga nedaleko Nossebro, o jehož existenci se Mikael poprvé dozvěděl před dvanácti hodinami.

Situace byla katastrofální.

„Idiote,“ řekl Mikael.

„Co si to...“

„Idiote,“ prohlásil znovu Mikael. „Říkal jsem vám sakra, že je strašně nebezpečný. Říkal jsem vám, že s ním musíte zacházet jako s odjištěným granátem. Už odkrágloval alespoň tři lidi, vypadá jako opancěrovaný robot a vraždí holýma rukama. A vy tam pošlete dva městský policajty, aby ho zabásli, jako kdyby měli zatknout ožralu na ulici.“

Mikael znovu zavřel oči. Rád by věděl, co se během téhle noci ještě zhatí.

Těsně po půlnoci našel těžce zraněnou Lisbeth Salanderovou. Ihned zalarmoval policii a podařilo se mu přemluvit záchrannou službu, aby na místo vyslala helikoptéru pro převoz Lisbeth do nemocnice. Neprodleně popsal všechna její zranění včetně vstřelového otvoru v hlavě a byl vyslyšen jakousi osvícenou a vstřícnou osobou, která si uvědomila, že dívka potřebuje okamžitou lékařskou pomoc.

Přesto helikoptéra dorazila až po půl hodině. Mikael zašel do chlěva sloužícího jako garáž, vyvezl z něj oba vozy a zapnul světla, kterými ozářil pole a vyznačil tak pilotovi přistávací plochu.

Posádka helikoptéry včetně dvou přítomných zdravotníků si počínala zkušeně a profesionálně. Jeden ze záchranářů poskytl Lisbeth první pomoc, zatímco druhý se postaral o Alexandera Zalaščenka, známého také pod jménem Karl Axel Bodin. Zalaščenko byl otec Lisbeth Salanderové a její nejzapřisáhlejší nepřítel. Pokusil se ji zabít, ale nepodařilo se mu to. Mikael našel těžce zraněného Zalaščenka v kůlně s roztráštěnou nohou a sečnou ránou v obličej, což nevěstilo nic dobrého.

Během čekání na helikoptéru udělal Mikael pro Lisbeth vše, co bylo v jeho silách. Z prádelníku vzal čisté prostěradlo, roztrhal ho a obvázal jí rány. Všiml si, že sražená krev na otvoru v hlavě vytvořila jakousi zátku, a Mikael nevěděl, zda ji má ovázat nebo ne. Nakonec Lisbeth ovinul cárem prostěradla i hlavu, především proto, aby se do rány nedostala infekce a nečistota. Poté zastavil krvácení z boku a z ramene nejjednodušším možným způsobem: ve skřínce našel roličku silné stříbrné lepicí pásky, kterou rány přelepil. Vlhkým ručníkem Lisbeth omyl obličej a pokusil se setřít nejhorší špínu.

Zalaščenkovi v kůlně žádnou pomoc neposkytl. S klidnou myslí si řekl, že na něj upřímně řečeno zvysoka kašle.

Během čekání na helikoptéru ale zavolal Erice Bergerové a zpravil ji o situaci.

„Nejsi zraněný?“

„Já jsem v pořádku,“ odpověděl Mikael. „Lisbeth je zraněná.“

„Chudák holka,“ prohlásila Erika Bergerová. „Večer jsem si přečetla ten Björckův spis. Co s tím uděláme?“

„Teď nemám sílu se tím zabývat,“ odvětil Mikael.

Během rozhovoru s Erikou se Mikael posadil na podlahu vedle pohovky a nespustil oči z Lisbeth Salanderové. Vyzul jí boty a svlékl kalhoty, aby jí mohl obvázat kyčel, a náhodně položil ruku na kus oděvu, který odhodil na zem. V kapse nahmatal jakýsi předmět a vytáhl z ní Palm Tungsten T3.

Mikael svrátil obočí a zamyšleně hleděl na počítač. Když zaslechl vrčení helikoptéry, zastrčil ho do vnitřní kapsy u bundy. Poté — dokud zde byl ještě sám — se sklonil k Lisbeth a prohledal jí kapsy. Našel další svazek klíčů k bytu na Mosebacke a pas vystavený na jméno Irene Nesserová. Oba předměty rychle schoval do přihrádky své tašky na laptop.

První policejní vůz s Fredrikem Torstenssonem a Gunnarem Anderssonem ze stanice v Trollhättanu dorazil několik minut po příletu helikoptéry se záchranáři. Za nimi následoval policejní komisař Thomas Paulsson, který se neprodleně ujal velení. Mikael šel k němu a pokusil se mu vysvětlit, co se stalo. Zjistil, že Paulsson je nafoukaný a rigidní pitomec. Jakmile se na místě objevil on, všechno se zvrtilo.

Komisař nejevil žádné známky toho, že chápe, co mu Mikael říká. Byl velice nervózní a na vědomí vzal jedině fakt, že zraněná dívka ležící na podlaze vedle pohovky je pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderové. Komisař Paulsson se asi třikrát po sobě s velkým zájmem otázel zdravotníků — kteří nevěděli, kam dřív skočit —, zda může dívku na místě zatknout. Nakonec jeden ze záchranářů vstal a zařval na něj, ať se od nich drží na vzdálenost paže.

Poté se Paulsson zaměřil na rozsekaného Alexandera Zalaščenka ležícího v kůlně a Mikael zaslechl, jak hlásí do vysílačky, že se Salanderová zřejmě pokusila zavraždit další osobu.

Paulsson zjevně nevěnoval pozornost ani slovu z toho, co se mu Mikael pokoušel sdělit. Mikael v té chvíli dostal na komisaře strašnou zlost a zvýšeným hlasem ho vyzval, aby okamžitě zavolal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Vytáhl mobil a nabídl Paulssonovi, že sám vytuká číslo. Paulssona to však nezajímalo.

Poté se Mikael dopustil dvou přehmatů.

Rozhodně komisaři sdělil, že skutečným pachatelem tří vražd je jistý Ronald Niedermann, stavěný jako opancéřovaný robot, trpící chorobou zvanou kongenitální analgezie, který právě teď sedí svázaný v příkopu u silnice na Nossebro. Popsal Paulssonovi, kde Niedermanna najde, a doporučil mu, aby na jeho zadržení policie zmobilizovala celou ozbrojenou pěší četvu. Paulsson se zeptal, jak se Niedermann ocitl v příkopu, a Mikael se mu otevřeně přiznal, že dotyčného zneškodnil právě on, jelikož na něj mířil zbraní.

„Vy jste na někoho mířil zbraní?“ otázal se komisař Paulsson.

V tom okamžiku si Mikael uvědomil, že Paulsson je korunovaný vůl. Měl vzít mobil, sám zavolat Bublanskému a požádat ho, aby zasáhl a rozptýlil tak hustou mlhu, která komisaře zjevně obestírala. Namísto toho se však dopustil druhé chyby tím, že se pokusil předat Paulssonovi zbraň, kterou měl v kapse u bundy; jednalo se o pistoli Colt 1911 Government, kterou našel téhož dne odpoledne v bytě Lisbeth Salanderové ve Stockholmu a s jejíž pomocí zneškodnil Ronalda Niedermanna.

Na základě tohoto sdělení však Paulsson Mikaela Blomkvista okamžitě zatkl za nezákonné držení zbraně. Poté komisař nařídil policistům Torstenssonovi a Anderssonovi, aby se odebrali na Mikaelem popsané místo u silnice na Nossebro a zjistili, zda je jeho tvrzení pravdivé a zda je k výstražné značce Pozor losi skutečně přivázán nějaký člověk. Pokud by tomu tak bylo, mají policisté dotyčnému nasadit želízka a přivést ho na usedlost Gosseberga.

Mikael se proti tomu okamžitě ohradil a vysvětlil komisaři, že Ronald Niedermann není typ člověka, který se nechá jen tak

zadržet a nasadit si želízka — je to mimořádně nebezpečný vrah. Jelikož Paulsson jeho protesty ignoroval, Mikaela přemohla únava a beznaděj. Sdělil komisaři, že je neschopný idiot, a na Torstenssona s Anderssonem zařval, ať je ani nenapadne Niedermanna odvozovat, dokud nepřivolají posily.

V důsledku tohoto výbuchu byla Mikaelovi nasazena želízka a skončil na zadním sedadle Paulssonova vozu, odkud s klením přihlížel, jak policisté odjíždějí svým služebním autem. Jediným světlým zábleskem v celé té mizérii byla skutečnost, že Lisbeth Salanderovou přenesli do helikoptéry, která zmizela nad vršky stromů směrem k Sahlgrenově nemocnici. Mikael se cítil úplně bezmocný, odříznutý od veškerých informací, a nezbývalo mu než doufat, že se Lisbeth dostane odborné péče.

Doktor Anders Jonasson provedl dva hluboké řezy až k lebeční kosti a odhrnul kůži v okolí vstřelu. Otvor zafixoval svorkami. Asistující sestra opatrně odsála krev. Poté nastal nepříjemný okamžik, kdy musel použít trepan pro rozšíření otvoru v lebce. Celá procedura trvala nepříjemně dlouho.

Konečně byl trepanační návrst dostatečně velký k tomu, aby měl přístup k mozku Lisbeth Salanderové. Opatrně dovnitř zavedl sondu a rozšířil střelný kanál o několik milimetrů. Poté do otvoru zavedl tenčí sondu, s jejíž pomocí lokalizoval kulku. Na rentgenovém snímku viděl, že se projektil vzhledem ke střelnému kanálu vychýlil o čtyřicet pět stupňů.

Sondou opatrně ohledal okraj kulky a po řadě neúspěšných pokusů se mu ji podařilo malinko nadzvednout a natočit do správné polohy.

Nakonec do otvoru vsunul tenkou chirurgickou pinzetu se zoubky zapadajícími do sebe. Pevně do ní uchopil projektil a vytáhl ho. Kulka vyšla z rány téměř bez odporu. Doktor ji vteřinu podržel proti světlu, zjistil, že vypadá neporušeně, a poté ji vložil do kádinky.

„Otřít,“ řekl Jonasson a jeho příkaz byl vzápětí splněn.

Pohlédl na EKG a viděl, že pacientčina srdeční činnost je stále pravidelná.

„Pinzetu.“

Doktor vzal ze stropního stavivu velkou chirurgickou lupu a zaměřil se na odhalenou tkáň.

„Opatrně,“ řekl profesor Frank Ellis.

Během následujících pětáctyřiceti minut vytáhl Anders Jonason z okolí střelného kanálu celých dvaatřicet kostních úlomků. Nejmenší z nich byl pouhým okem téměř neviditelný.

Zatímco se Mikael Blomkvist otráveně pokoušel vytáhnout mobilní telefon z kapsy u saka — což byl se spoutanýma rukama zjevně nadlidský úkol —, dorazilo na statek Gosseberga několik vozů s policisty a technickým personálem. Komisař Paulsson jim nařídil, aby důkladně prohledali přístavek a obytné stavení, v němž bylo zabaveno několik zbraní. Mikael jejich počínání odevzdaně přihlížel ze své pozorovatelný na zadním sedadle Paulssonova vozu.

Až po necelé hodině si komisař uvědomil, že se dosud nevrátili policisté Torstensson a Andersson, které pověřil zatčením RONALDA NIEDERMANN. Najednou se zatvářil znepokojeně, zavedl Mikaela Blomkvista do kuchyně a znovu ho vyzval, aby mu popsals cestu.

Mikael zavřel oči.

Když seděl v kuchyni s Paulssonem, ozvala se zásahovka, kterou komisař posléze vyslal policistům na pomoc. Gunnara Anderssona našli mrtvého se zlomeným vazem. Jeho kolega Fredrik Torstensson zůstal naživu, byl však vážně zraněný. Oba muži byli nalezeni v příkopu u výstražné značky Pozor losi. Jejich služební zbraně a policejní automobil byly ty tam.

Poměrně přehledná situace se v mžiku úplně změnila a komisař Paulsson měl zničehonic na krku vraždu policisty a ozbrojeného bezohledného zabijáka na útěku.

„Idiote,“ zopakoval Mikael Blomkvist.

„Urážení nicého nedosáhnete.“

„Tak v tomhle bodě se shodneme. Ale já vám za to vaše služební pochybení tak zavařím, že budete mít z ostudy kabát. Rozcupuju vás tak, že o vás budou psát na každé titulní straně jako o nejpitomějším policajtovu v zemi.“

Pohrůžka veřejným zostuzením byla zjevně to jediné, co na Thomase Paulssona účinkovalo. Zatvářil se znepokojeně.

„Co navrhujete?“

„Chci, abyste zavolal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Okamžitě.“

Kriminální inspektorka Sonja Modigová se s trhnutím vzbudila, když se na druhém konci ložnice rozezvonil mobil připojený k nabíječce. Pohlédla na budík na nočním stolku a ke svému zoufalství zjistila, že je těsně po čtvrté hodině ranní. Poté se podívala na manžela, který dále spokojně pochrupoval. Nevzbudilo by ho ani střelení z děla. Sonja vyklopýtala z postele a vzala mobil.

Jan Bublanski, pomyslila si. *Kdo jiný.*

„V Trollhättanu je boží dopuštění,“ sdělil jí šéf bez jakýchkoli formalit. „Vlak x 2000 ti jede v pět deset.“

„Co se stalo?“

„Blomkvist našel Salanderovou, Niedermanna a Zalaščenka. Blomkvist je zatčený za urážku veřejného činitele, za kladení násilného odporu a za nezákonné držení zbraně. Salanderovou převzeli do Sahlgrenovy nemocnice s kulkou v hlavě a Zalaščenka s ránou od sekery v lebce. Niedermann je na svobodě. V noci zavraždil policajta.“

Sonja Modigová dvakrát zamrkala a zmocnila se jí únava. Nejvíce ze všeho se jí chtělo zalézt zpátky do postele a vzít si měsíc dovolené.

„Vlak v pět deset. Dobře. Co mám dělat?“

„Vezmi si taxík na nádraží. Pojedeš s Jerkerem Holmbergem. Spojíte se s komisařem Paulssonem ze stanice na Trollhättanu. Právě on má zřejmě ten noční poprask na svědomí a podle Blomkvista je to ‚korunovanej vůl‘ — konec citátu.“

„Tys mluvil s Blomkvistem?“

„Je zatčený a nasadili mu želízka. Podařilo se mi přemluvit Paulsona, aby mu chvílku u ucha podržel sluchátko. Právě jedu na Kungsholmen a pokusím se vypátrat, co se vlastně stalo. Budeme ve spojení přes mobil.“

Sonja Modigová opět pohlédla na budík. Poté si objednala taxík a minutu se sprchovala. Vyčistila si zuby, pročísala vlasy, natáhla si černé kalhoty, černé tričko a šedé sako. Do tašky přes rameno zastrčila služební zbraň a nakonec si oblékla vínovou koženou

bundu. Poté probudila manžela, vysvětlila mu, kam jede, a sdělila mu, že se ráno musí postarat o děti. Právě když vyšla na ulici, zastavil před domem taxík.

Svého kolegu, kriminálního inspektora Jerkera Holmberga, hledat nemusela. Sonja předpokládala, že Jerker bude v restauračním voze, a nemýlila se. Už jí stačil koupit kávu a chlebiček. Pět minut mlčky snídali. Nakonec Jerker Holmberg odstrčil šálek.

„Asi bychom se měli přeškolit,“ prohlásil.

Ve čtyři hodiny ráno do Gossebergu konečně dorazil kriminální inspektor Marcus Erlander z oddělení vražd v Göteborgu a převezl vyšetřování od těžce zkrúšeného Thomase Paulssona. Erlander byl obtloustlý šedovlasý padesátník. Jedním z jeho prvních počinů bylo to, že zbavil Mikaela Blomkvista pout a nabídl mu zákusek a kávu z termosky. Posadili se do obývacího pokoje, aby si v soukromí pohovořili.

„Mluvil jsem s Bublanským,“ prohlásil Erlander. „Známe se už spoustu let. Oba se vám omlouváme za to, jak se k vám choval Paulsson.“

„Dnes v noci se mu podařilo zabít policistu,“ řekl Mikael.

Erlander přikývl. „Gunnara Anderssona jsem znal osobně. Sloužil dřív v Göteborgu a pak přešel k policii v Trollhättanu. Má doma tříletou holčičku.“

„Mrzí mě to. Pokoušel jsem se ho varovat...“

Erlander přikývl.

„To jsem pochopil. Ale šel jste na to moc zhurta, a tak jste skončil v poutech. To vy jste dostal Wennerströma. Bublanski říká, že jste drzý novinářský parchant a bláznivý soukromý čmuchal, ale že zřejmě neplácáte do větru. Můžete mi nějak srozumitelně vysvětlit, co se stalo?“

„Vlastně se jedná o vyřešení vraždy mých kamarádů, Daga Svenssona a Mii Bergmanové, a ještě jedné osoby, se kterou jsem v žádném přátelském vztahu nebyl... advokáta Nilse Bjurmana, bývalého poručníka Lisbeth Salanderové.“

Erlander přikývl.

„Jak sám víte, policie hledá Lisbeth Salanderovou už od Velikonoc. Byla podezřelá ze spáchání tří vražd. Pro začátek bych vám

rád vysvětlil, že Lisbeth Salanderová je v případě těch vražd nevinná. Dá se říct, že v téhle souvislosti byla něco jako oběť.“

„S případem Salanderové nemám ani v nejmenším co do činění, ale po tom všem, co se o ní psalo v novinách, se mi tvrzení o její nevině zdá trochu přitažené za vlasy.“

„Přesto je to pravda. Je nevinná. Tečka. Skutečný vrah se jmenuje Ronald Niedermann, a právě on dnes v noci oddělal vašeho kolegu Gunnara Anderssona. Pracuje pro Karla Axela Bodina.“

„Myslíte pro toho Bodina, co leží v Sahlgrenově nemocnici se sekerou v hlavě?“

„Vlastně se nedá říct, že by měl v téhle chvíli ještě sekeru v hlavě. Předpokládám, že si ho podala Lisbeth. Jeho skutečné jméno je Alexander Zalaščenko. Je to Lisbethin otec a bývalý nájemný vrah z ruské vojenské rozvědky. V sedmdesátých letech zběhl a až do pádu Sovětského svazu pracoval pro švédské tajné služby. Pak se živil jako gangster na volné noze.“

Erlander zamyšleně hleděl na postavu sedící před ním na pohovce. Tvář Mikaela Blomkvista se leskla potem, ale vypadal, že je promrzlý a na smrt unavený. Až do této chvíle argumentoval rozumně a souvisle, ale komisař Thomas Paulsson — jehož slovům už Erlander nedůvěřoval — ho varoval, že Blomkvist blábolil cosi o ruských agentech a o německých nájemných vrazích, což ve světě švédské kriminality nebyly právě běžné případy. Blomkvist zjevně došel ve svém líčení k bodu, kdy ho Paulsson přerušil. Ale v příkopu u silnice na Nossebro ležel jeden mrtvý a jeden zraněný policista a Erlander byl ochoten naslouchat. Přesto však nedokázal potlačit stopy nedůvěry.

„Dobře. Takže ruský agent.“

Blomkvist se mírně pousmál a zjevně si byl vědom toho, jak bláznivě jeho příběh zní.

„Bývalý ruský agent. Veškerá svá tvrzení můžu doložit.“

„Pokračujte.“

„V sedmdesátých letech patřil Zalaščenko ke špičkovým špiónům. Pak zběhl a postaraly se o něj naše tajné služby. Na stará kolena se z něj stal gangster. Což podle mě není po pádu Sovětského svazu nic neobvyklého.“

„Aha.“

„Jak jsem už říkal, nevím přesně, co se dnes v noci stalo, ale Lisbeth se podařilo vypátrat otce, kterého patnáct let neviděla. Týral její matku tak, že na následky bití později zemřela. Pokusil se Lisbeth zabít a prostřednictvím Ronalda Niedermanna má na svědomí vraždu Daga Svenssona a Mii Bergmanové. Navíc je zodpovědný za únos Lisbethiny kamarádky Miriam Wu — určitě jste slyšel o tom známém zápasu o titul Paola Roberta, který vyboxoval v Nykvarnu.“

„Pokud Lisbeth Salanderová zařála svému otci sekeru do hlavy, neřekl bych, že je zrovna nevinná.“

„Lisbeth Salanderová má v těle tři kulky. Myslím, že člověk má právo na sebeobranu. Rád bych věděl...“

„Co?“

„Lisbeth byla strašně umazaná od hlíny a z vlasů měla blátivý slepenec. V oblečení měla spoustu písku. Vypadá to, jako by ji někdo pohřbil zaživa. A Niedermann má zjevně ve zvyku své oběti zahrabávat do země. Policie ze Södertälje našla dva hroby u skladu v Nykvarnu, který vlastní klub Svavelsjö mc.“

„Vlastně jsou tři. Včera pozdě večer objevili další hrob. Ale pokud Lisbeth Salanderovou někdo postřelil a pohřbil, jak se tu mohla vynořit se sekerou v ruce?“

„Jak jsem říkal, nevím, co se tu dělo, ale Lisbeth má neskutečně tuhý kořínek. Pokoušel jsem se přemluvit Paulssona, aby sem povolal hlídku se psy...“

„Ta už je na cestě.“

„To je dobře.“

„Paulsson vás zatkl za urážku veřejného činitele.“

„Protestuju. Nazval jsem ho neschopným idiotem a volel. V téhle souvislosti nelze žádný z těchto výrazů považovat za urážku.“

„Hmm. Ale taky jste zatčený za nezákonné držení zbraně.“

„Udělal jsem chybu, když jsem se mu tu zbraň snažil předat. Jinak se k věci odmítám vyjádřit bez porady se svým advokátem.“

„Dobře. Tak to teď necháme být. Musíme si promluvit o důležitějších věcech. Co víte o tom Niedermannovi?“

„Je to vrah. Něco s ním není v pořádku; měří přes dva metry a vypadá jako opancéřovaný robot. Zeptejte se Paola Roberta, ten s ním boxoval. Trpí kongenitální analgezií. Je to nemoc, kdy

člověku nefungují neurotransmitery v nervových zakončeních a díky tomu necítí bolest. Je Němec, narodil se v Hamburku a zamlada se paktoval se skiny. Je velice nebezpečný, a teď si běhá na svobodě.“

„Netušíte, kam by mohl mít namířeno?“

„Ne. Vím jen to, že se mi ho podařilo zneškodnit a připravit na zatčení, ale pak převzal velení ten vůl z Trollhättanu.“

Těsně před pátou hodinou ranní si doktor Anders Jonasson sundal zašpiněné chirurgické rukavice a hodil je do koše. Sestra stáhla pacientce střelnou ránu v kyčli obinadlem. Doktor pohlédl na oholenou a zjizvenou hlavu Lisbeth Salanderové, která v té chvíli byla již skrytá pod obvazy.

Najednou k ní pocítil něhu, jako častokrát k právě odoperovaným pacientům. Podle novin byla Lisbeth Salanderová psychopatická masová vražedkyně, jemu však nejspíše připomínala postřeleného vrabčáka. Anders zavrtěl hlavou a poté pohlédl na Franka Ellise, který ho pobaveně pozoroval.

„Jsi vynikající chirurg,“ prohlásil Ellis.

„Můžu tě pozvat na snídani?“

„Dostaneme tu někde palačinky s džemem?“

„Vafle,“ odvětil Anders Jonasson. „U mě doma. Jen zavolám ženě a pak si vezmeme taxík.“ Anders se zastavil a pohlédl na hodiny. „Ale když o tom tak přemýšlím, bude zřejmě lepší, když jí volat nebudu.“

Advokátka Annika Gianniniová se s trhnutím vzbudila. Otočila hlavu doprava a zjistila, že je za dvě minuty šest. První schůzku s klientem měla už v osm hodin. Otočila hlavu zpět a pohlédla na pokojně spícího manžela Enrica Gianniniho, který se probere nejdříve tak v osm.

Několikrát zamrkala, vstala, zapnula kávovar a šla se osprchovat. V koupelně si dala načas a poté si oblékla černé kalhoty, bílé tričko a červené sako. Opekla si dvě topinky, namazala je marmeládou, obložila sýrem a na plátky nakrájeným avokádem a odnesla si snídani do obývacího pokoje. Bylo přesně půl sedmé a v televizi začali vysílat ranní zprávy. Annika se napila kávy, a právě když

otevřela ústa, aby se zakousla do chleba, uslyšela hlavní novinku dne.

Jeden mrtvý a jeden těžce zraněný policista. Dramatické události předešlé noci, kdy byla zadržena hledaná pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderová.

Annika zprvu nepochopila souvislost a v prvním okamžiku se domnívala, že policistu zavraždila Lisbeth Salanderová. Zprávy byly dost kusé, ale Annika si po chvíli uvědomila, že kvůli vraždě policisty bylo vyhlášeno pátrání po nějakém muži. Na nejmenovaného pětatřicetiletého vraha byl vydán celostátní zatykač. Lisbeth Salanderová ležela s těžkými zraněními v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu.

Annika přešla televizi na jiný kanál, ale z nočních událostí nebyla o mnoho moudřejší. Vzala mobilní telefon a zavolala svému bratru Mikaelu Blomkvistovi. Dozvěděla se, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Pocítila osten strachu. Mikael jí volal předešlého večera těsně předtím, než se vydal do Göteborgu. Hledal Lisbeth Salanderovou. A vraha jménem Ronald Niedermann.

Po rozednění našla policie za přístavkem stopy krve. Pes sledoval stopu až k jámě na lesní mýtině, nacházející se asi čtyři sta metrů severovýchodně od statku Gosseberga.

Mikael šel s kriminálním inspektorem Erlanderem. Zamyšleně si místo prohlédli. V jámě i v jejím okolí byly zřetelné stopy po krvi.

Našli také značně poničené pouzdro na cigarety, které někdo zjevně použil jako lopatku na odhazování písku. Erlander vložil pouzdro do sáčku s důkazním materiálem a nález zaznamenal. Nasbíral také vzorky zakrvácených kousků hlíny. Jeden uniformovaný policista ho upozornil na špačka bez filtru z cigarety značky Pall Mall, ležícího asi metr od jámy. I ten skončil v sáčku s důkazním materiálem a byl opatřen nálepkou. Mikael si vzpomněl, že balíček pallmallek zahlédl na kuchyňské lince v Zalaščenkově domě.

Erlander pohlédl na oblohu a spatřil těžké dešťové mraky. Bouře, která se v noci rozpoutala nad Göteborgem, zjevně zamířila jižně od Nossebro, a bylo jen otázkou času, kdy se spustí liják. Obrátil se k uniformovanému policistovi a požádal ho, aby obstaral podehtovanou plachtu a jámu zakryl.

„Myslím, že jste měl pravdu,“ řekl Erlander nakonec. „Rozbor krve zřejmě potvrdí, že v té jámě ležela Lisbeth Salanderová, a hádal bych, že na tom pouzdře najdeme její otisky. Někdo ji postřelil a pohřbil, ale ona to musela nějakým záhadným způsobem přežít, vyhrabat se odsud a...“

„...a vrátit se na statek a zatnout sekeru Zalaščenkovi do lebky,“ dokončil větu Mikael. „Je strašně zatvrzelá a paličatá.“

„Ale jak si dokázala poradit s Niedermannem?“

Mikael pokrčil rameny. V tomto ohledu byl stejně překvapený jako Erlander.

KAPITOLA 02

Pátek 8. dubna

Sonja Modigová a Jerker Holmberg přijeli na nádraží v Göteborgu těsně po osmé hodině ranní. Od Bublanského obdrželi po telefonu nové instrukce: Gossebergu měli nechat plavat a namísto toho se měli vydat taxíkem do sídla krajské kriminálky západního Götalandu na náměstí Ernsta Fontella u Nya Ullevi. Čekali asi hodinu, než na stanici dorazil kriminální inspektor Erlander s Mikaelem Blomkvistem. Mikael pozdravil Sonju Modigovou, se kterou se setkal již předtím, a potřásl si rukou s Jerkerem Holmbergem. Poté se k Erlanderovi připojil jeden z kolegů a sdělil jim nejnovější informace o honu na Ronalda Niedermanna. Byla to krátká zpráva.

„Sestavili jsme vyšetřovací skupinu. Samozřejmě bylo vyhlášeno celostátní pátrání. V šest hodin ráno jsme našli policejní vůz v Alingsåsu. Tam stopy prozatím končí. Máme podezření, že vrah změnil vozidlo, ale krádež vozu zatím nikdo nehlásil.“

„A co média?“ zeptala se Modigová a omluvně pohlédla na Mikaela Blomkvista.

„Jedná se o vraždu policisty a pracujeme v plném nasazení. Na desátou hodinu svoláme tiskovou konferenci.“

„Máte nějaké zprávy o zdravotním stavu Lisbeth Salanderové?“ zeptal se Mikael Blomkvist. Cítil podivný nezáměr o vše, co nějak souviselo s honem na Niedermanna.

„V noci ji operovali. Vyndali jí z hlavy kulku. Zatím se neprobrala.“

„Jak vypadá prognóza?“

„Pochopil jsem asi tolik, že se nedozvíme nic, dokud se neprobere. Ale podle doktora, který ji operoval, má velkou naději na přežití, pokud se nevyskytnou nějaké komplikace.“

„A Zalaščenko?“ zeptal se Mikael.

„Kdo?“ otázal se Erlanderův kolega, který dosud nebyl obeznámen se všemi zapeklitými podrobnostmi tohoto příběhu.

„Karl Axel Bodin.“

„Aha, tak toho dnes v noci taky operovali. Má ošklivou sečnou ránu v obličejí a další přímo pod česčkou. Je pořádně zřízený, ale nejedná se o životu nebezpečná zranění.“

Mikael přikývl.

„Vypadáte unaveně,“ podotkla Sonja Modigová.

„To tedy jo. Jsem už třetí den na nohou a ani oko jsem nezamhouřil.“

„Vlastně nám usnul v autě cestou z Nossebro,“ prohlásil Erlander.

„Zvládnete všechno vypovědět ještě jednou?“ zeptal se Holmberg. „Zatím to vypadá, že skóre mezi soukromými čmouchaly a policajty bude asi tři nula pro vás.“

Mikael se pousmál.

„Tuhle větu bych moc rád slyšel od Bublanského,“ prohlásil.

Všichni zamířili do jídelny na policejní stanici a nasnídali se. Mikael strávil celou půlhodinu vysvětlováním, jak si dal kousek po kousku dohromady celý Zalaščenkův příběh. Když skončil, policisté zamyšleně mlčeli.

„V tom příběhu je několik bílých míst,“ řekl nakonec Jerker Holmberg.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Mikael.

„Nevysvětlil jste nám, jak jste se dostal k té utajené zprávě o Zalaščenkovi.“

Mikael přikývl.

„Našel jsem ji doma u Lisbeth Salanderové, když se mi konečně podařilo zjistit, kde se skrývá. A ta ji zřejmě zabavila v chatě advokáta Bjurmana.“

„Takže vy jste objevil skrýš Lisbeth Salanderové?“ zeptala se Sonja Modigová.

Mikael přikývl.

„Kde bydlí?“

„Tu adresu si musíte vypátrat sami. Lisbeth si dala velkou práci s tím, aby své bydliště utajila, a já nemám v úmyslu ho nikomu prozradit.“

Modigová a Holmberg se maličko zamračili.

„Mikaeli... tady se ale jedná o vyšetřování vraždy,“ pronesla Sonja Modigová.

„Copak vám opravdu ještě nedošlo, že Lisbeth Salanderová je nevinná a že jí policie naprosto neslýchaným způsobem zničila pověst? Skupina lesbických satanistek, kde jste tohle sebrali? Pokud bude mít chuť vám sdělit, kde bydlí, jsem přesvědčen, že to udělá.“

„Je tu ale ještě jedna věc, kterou nechápu,“ trval na svém Holmberg. „Jak se k tomu všemu přichomýtl Bjurman? Říkáte, že se spojil se Zalaščenkem a chtěl po něm, aby zabil Salanderovou... ale proč by to dělal?“

Mikael dlouhou chvíli váhal.

„Hádal bych, že Zalaščenkovi zaplatil, aby Lisbeth Salanderovou oddělal. Měla skončit v tom skladu v Nykvarnu.“

„Bjurman byl její poručník. Jaký by mohl mít motiv k tomu, aby ji odklidil z cesty?“

„Je to složité.“

„Vysvětlete mi to.“

„Měl k tomu zatraceně dobrý motiv. Lisbeth na něj něco věděla. Představovala hrozbu pro celou jeho budoucnost i kariéru.“

„A co vlastně udělal?“

„Podle mého bude nejlepší, když vám to vysvětlí sama Lisbeth.“

Mikael pohlédl Holmbergovi do očí.

„Zkusím hádat,“ pronesla Sonja Modigová. „Bjurman se na své svěřence něčeho dopustil.“

Mikael přikývl.

„Řekla bych, že se jednalo o nějaký sexuální zločin.“

Mikael pokrčil rameny a zdržel se jakýchkoli komentářů.

„Copak vy nevíte, co měl Bjurman vytetováno na břicho?“

„Na břicho?“

„Přes celé břicho měl amatérsky provedené tetování: *Jsem sadistická svineš, dobytek a násilník*. Lámali jsme si hlavu nad tím, co to má znamenat.“

Mikael se najednou rozchechtal na celé kolo.

„Co je?“

„Přemýšlel jsem, jak se mu Lisbeth pomstila. Ale poslyšte... ze stejného důvodu jako v předešlém případě s vámi o tom nehodlám diskutovat. Jedná se o Lisbethino soukromí. To na ní byl spáchan zločin. To ona byla obětí. A ona sama se rozhodne, jestli vám o tom poví nebo ne. Je mi líto.“

Mikael vypadal, jako by se téměř omlouval.

„Znásilnění se má ohlásit na policii,“ prohlásila Sonja Modigová.

„V tom s vámi souhlasím. Ale k tomuhle znásilnění došlo před dvěma lety a Lisbeth o tom policii nikdy neřekla. Což zjevně naznačuje, že nic takového nemá v úmyslu. Můžu s ní v téhle věci jakkoli nesouhlasit, ale je to její rozhodnutí. A navíc...“

„Co?“

„Lisbeth nemá žádné zvláštní důvody se svěřovat policii. Když se jí naposledy pokoušela vysvětlit, co je Zalaščenko za svini, tak ji zavřeli do blázince.“

Když státní zástupce Richard Ekström požádal v pátek těsně před devátou hodinou ranní hlavního vyšetřovatele Jana Bublanského, aby se posadil na protější židli k jeho psacímu stolu, měl úzkostí stažený žaludek. Ekström si posunul brýle a pohládl si úhledně zastřiženou bradku. Situace vypadala chaoticky a nebezpečně. Celý měsíc byl vedoucím předběžného vyšetřování a tvrdě šel po Lisbeth Salanderové. Bezohledně ji popsal jako duševně chorou a společensky nebezpečnou psychopatku. Vypustil jisté informace a doufal, že mu budou užitečné při nadcházejícím soudním procesu. Všechno vypadalo velice slibně.

Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že se Lisbeth Salanderová skutečně dopustila tří vražd a že celý proces poběží jako máslé; počítal s čistě propagandistickým představením, v němž bude hlavní roli hrát on sám. Pak se všechno nějak zvrstlo, objevil

se úplně jiný vrah a vznikl chaos, který zjevně stále ještě neskončil. *Zatracená Salanderová.*

„No, tak jsme se dostali do pěkné kaše,“ začal Ekström. „Co pro mě máte dnes ráno za novinky?“

„Vydali jsme celostátní zatykač na Ronalda Niedermanna, ale stále je na svobodě. V této chvíli po něm pátráme kvůli vraždě policisty Gunnara Anderssona, ale předpokládám, že je namočený i do těch tří stockholmských vražd. Asi byste měl svolat tiskovku.“

Bublanski navrhl tiskovou konferenci jen proto, aby šéfa polobil. Ekström nenáviděl tiskové konference.

„Myslím, že bychom s tiskovkou měli ještě počkat,“ odvětil rychle Ekström.

Bublanski potlačil úsměv.

„Tohle je především věc göteborgské policie,“ upřesnil svůj výrok Ekström.

„No jo, ale na místě činu v Göteborgu přece máme Sonju Modigovou a Jerkera Holmberga, kteří začali spolupracovat s místní policií...“

„S tiskovkou počkáme, dokud toho nebudeme vědět víc,“ rozhodl rázně Ekström. „Především mě zajímá, do jaké míry jste si jist tím, že Niedermann má něco společného s těmi stockholmskými vraždami.“

„Jako policajt bych na to vzal jed, ale s důkazy je to trochu horší. Vraždy se odehrály beze svědků a žádné slušné důkazy nemáme. Magge Lundin a Sonny Nieminen ze Svavelsjö MC odmítají vypovídat a předstírají, že o Niedermannovi v životě neslyšeli. Ale policistu Gunnara Anderssona zřejmě zavraždil on.“

„Přesně tak,“ odvětil Ekström. „Právě teď je důležitá především ta vražda policisty. Ale povězte mi jedno... neexistuje něco, co by dokazovalo, že Salanderová je do těch vražd nějak zapletená? Nemohla ty vraždy provést společně s Niedermannem?“

„O tom pochybuju. A tuhle teorii bych rozhodně veřejně neventiloval.“

„Ale co s tím pak má ta holka společného?“

„Je to strašně zapeklitý případ. Přesně jak od začátku tvrdil Mikael Blomkvist, jde v něm o toho chlápka Zalu... o Alexandra Zalaščenka.“

Při vyslovení jména Mikaela Blomkvista se státní zástupce Ekström zjevně vyděsil.

„Zala je zběh a chladnokrevný ruský nájemný vrah z dob studené války,“ pokračoval Bublanski. „Přišel k nám v sedmdesátých letech a je to otec Lisbeth Salanderové. Po celou dobu nad ním držela ochrannou ruku nějaká frakce od tajných služeb a za všemi jeho zločiny zametala stopy. Jeden policajt se taky postaral o to, aby Lisbeth Salanderovou ve třinácti letech zavřeli do dětské psychiatrické léčebny, protože hrozilo, že prozradí tajemství o Zalaščenkovi.“

„Jistě chápete, že tohle je trochu silná káva. S takovou historkou sotva můžeme někde vyrukovat. Pokud jsem věc správně pochopil, veškeré informace o Zalaščenkovi podléhají utajení.“

„To na pravdě nic nemění. Mám důkazy.“

„Můžu se na ně podívat?“

Bublanski šéfovi přistrčil desky s policejní zprávou z roku 1991. Ekström zamýšleně hleděl na razítko, jímž byl dokument označen jako tajný, a ze spisové značky ihned poznal, že se jedná o bezpečnostní policii. Rychle prolístoval tlustý, téměř stostránkový svazek a náhodně si přečetl několik odstavců. Nakonec zprávu odstrčil.

„Musíme se pokusit udržet situaci trošku na uzdě, než se nám úplně vymkne z rukou. Takže Lisbeth Salanderovou zavřeli do cvokárny, protože se pokoušela oddělat svého tátu... toho Zalaščenka. A teď mu zatnula sekeru do lebky. Tohle musíme rozhodně pokládat za pokus o zabití. A musíme ji zatknout za postřelení Maggeho Lundina na Stallarholmenu.“

„Můžete si zatknout, koho chcete, ale na vašem místě bych si dal pozor.“

„Jestli se celá tahle povídačka o bezpečnostní policii dostane na veřejnost, bude z toho příšerný skandál.“

Bublanski pokrčil rameny. V popisu práce měl vyšetřování trestných činů, nikoli ututlávání skandálů.

„A ten parchant zatracená od tajných, Gunnar Björck? Jakou v tom případě hrál roli?“

„Je to jeden z hlavních aktérů. Právě je na nemocenské kvůli ploténce a bydlí na Smådalarö.“

„Dobře... o tajných službách zatím budeme držet jazyk za zuby. Teď řešíme vraždu policisty a nic jiného. Naším úkolem není dělat zmatky.“

„Tohle asi těžko ututláme.“

„Co tím myslíte?“

„Poslal jsem Curta Svenssona pro Björcka, aby ho předvedl k výslechu.“ Bublanski pohlédl na náramkové hodinky. „Právě teď by tam měl být.“

„Cože?“

„Vlastně jsem měl sám v plánu dopřát si to potěšení a navštívit Smådalarö, ale přišla mi do toho ta vražda policisty.“

„Nedal jsem vám povolení, abyste zatkl Björcka.“

„To máte pravdu. Ale o žádné zatčení se nejedná. Chci ho jen vyslechnout.“

„Tohle se mi vůbec nelíbí.“

„Richarde... věc se má tak. Lisbeth Salanderová byla už od dětství obětí několika právních přehmatů. Já v tom rozhodně nemám v úmyslu pokračovat. Můžete mě odvolat z funkce hlavního vyšetřovatele, ale pak budu nucen o celé věci napsat dost ostré hlášení.“

Richard Ekström se zatvářil, jako by spolkl pavouka.

Gunnar Björck, zástupce vedoucího útvaru pro zahraniční styky a informace, právě pobývající na nemocenské, otevřel dveře letní chaty na Smådalarö a pohlédl do tváře podsaditému, nakrátko ostříhanému blondatému chlapíkovi v černé kožené bundě.

„Hledám Gunnara Björcka.“

„To jsem já.“

„Curt Svensson, kriminální policie.“

Muž vytáhl legitimaci.

„Prosím?“

„Musím vás požádat, abyste mě doprovodil na Kungsholmen a pomohl policii při vyšetřování případu Lisbeth Salanderové.“

„Ehm... to musí být nějaký omyl.“

„O žádný omyl se nejedná,“ odušil Curt Svensson.

„Já tomu nerozumím. Jsem taky policista. Myslím, že byste tu věc měl probrat se svým nadřízeným.“

„Právě můj nadřízený by s vámi rád mluvil.“

„Musím si zavolat a...“

„Zavolat si můžete i z Kungsholmenu.“

Gunnar Björck najednou rezignoval.

Stalo se. Už se z toho nevykroutím. Zatracený hajzl Blomkvist. Ztracená Salanderová.

„Jsem zatčený?“ zeptal se Björck.

„Prozatím ne. Ale pokud chcete, můžeme s tím něco udělat.“

„Ne... ne, samozřejmě s vámi půjdu. S radostí pomůžu kolegům od policie.“

„Tak prima,“ prohlásil Curt Svensson a vešel za ním do domu. Nepustil ho z očí, když si Björck oblékal kabát a vypínal kávovar.

V jedenáct hodin dopoledne si Mikael Blomkvist uvědomil, že jeho pronajatý vůz stále ještě stojí vedle stodoly u příjezdové cesty ke statku Gosseberga, ale byl tak unavený, že neměl sílu pro něj jet, a už vůbec ne řídit na nějakou delší vzdálenost. Požádal o radu inspektora Marcuse Erlandera a ten ochotně pověřil jednoho z kriminálních techniků, aby se s vozem vrátil do Göteborgu.

„To je odškodné za to, co jste dnes v noci zakusil.“

Mikael přikývl a odjel taxíkem do hotelu City na Lorensberské ulici u Avenyn. Objednal si jednolůžkový pokoj za osm set korun na noc. V pokoji se okamžitě svlékl a nahý se posadil na nerozestlanou postel, vyndal z vnitřní kapsy u bundy Lisbethin kapesní počítač Palm Tungsten T3 a potěžkával ho v ruce. Stále ho udivovalo, že mu ho Thomas Paulsson nezabavil, když ho prohlížel, komisař však vycházel z předpokladu, že jde o Mikaelův počítač. Kromě toho nebyl oficiálně vzat do vazby ani podroben osobní prohlídce. Mikael chvíli přemýšlel a poté Palm vložil do tašky na laptop k céděčku s nápisem *Bjurman*, které Paulssonovi rovněž ušlo. Byl si vědom toho, že vlastně zadržuje důkazní materiál, ale Lisbeth by s velkou pravděpodobností nechtěla, aby skončil v nesprávných rukou.

Mikael zapnul mobilní telefon, zjistil, že baterie je skoro vybitá, a připojil ho do nabíječky. Pak zavolał své sestře, advokátce Annie Gianniniové.

„Ahoj, sestřičko.“

„Co máš společného s tou noční vraždou?“ zeptala se okamžitě Annika.

Mikael jí stručně vypověděl, co se stalo.

„Aha. Takže Salanderová leží na intenzivce.“

„Přesně tak. Dokud se neprobere, o vážnosti jejích zranění se toho moc nedozvíme, ale bude potřebovat dobrého právníka.“

Annika Gianniniová se na chvíli zamyslela.

„Ty myslíš, že by chtěla mě?“

„Pravděpodobně nebude chtít vůbec žádného advokáta. Není to typ, který by někoho prosil o pomoc.“

„Myslím, že by nejspíš potřebovala obhájce zaměřeného na trestní právo. Ráda bych si prošla tvou dokumentaci.“

„Zavolej Ericce, pořídí ti kopii.“

Když domluvili, Mikael zavolal Ericce Bergerové. Erika mobil nezvedala, takže zmáčkl číslo do redakce *Milénia*. Telefon vzal Henry Cortez.

„Erika je někde venku,“ sdělil mu Henry.

Mikael Henrymu stručně vysvětlil, co se stalo, a požádal ho, aby všechny informace předal šéfredaktorce *Milénia*.

„Dobře. Tak co budeme dělat?“ zeptal se Henry.

„Dnes nic,“ odvětil Mikael. „Musím se vyspat. Pokud se nestane nic nečekaného, přijedu ráno do Stockholmu. *Milénium* svou verzi zveřejní v dalším čísle, takže na to máme skoro měsíc.“

Mikael ukončil hovor, zalezl do postele a během třiceti vteřin usnul.

Zástupkyně krajského policejního ředitele Monica Spångbergová zaklepala tužkou o svou sklenici s minerálkou a požádala o ticho. Kolem konferenčního stolu v její kanceláři sedělo deset osob, tři ženy a sedm mužů. Shromáždění se skládalo z vedoucího oddělení vražd, tři kriminálních inspektorů, mezi nimiž byl i Marcus Erlander, a zaměstnance tiskového oddělení göteborgské policie. Na poradě byla přizvána i vedoucí předběžného vyšetřování Agneta Jervasová a kriminální inspektoři ze Stockholmu — Sonja Modigová a Jerker Holmberg. Dva posledně jmenovaní zde byli proto, aby místní policie dala najevo, že má dobrou vůli spolupracovat

s kolegy z hlavního města, a možná také proto, aby viděli, jak má správné policejní vyšetřování vypadat.

Monica Spångbergová bývala mezi mužským osazenstvem dost často jedinou ženou a říkalo se o ní, že nemarní čas formalitami a sladkými řečičkami. Vysvětlila zúčastněným, že krajský ředitel je právě na služební cestě, na konferenci Europolu v Madridu, avšak poté, co se dozvěděl o vraždě policisty, pobyt přerušil a přijede někdy ve večerních hodinách. Pak se obrátila přímo k vedoucímu oddělení vražd Andersi Pehrsonovi a požádala ho, aby shrnul situaci.

„Asi před deseti hodinami byl na silnici na Nossebro zavražděn náš kolega Gunnar Andersson. Známe jméno vraha, je to nějaký Ronald Niedermann, ale nemáme žádnou jeho fotografii.“

„Ve Stockholmu máme asi dvacet let starou Niedermannovu fotku. Dal nám ji Paolo Roberto, ale je skoro nepoužitelná,“ řekl Jerker Holmberg.

„Dobře. Odcizený policejní vůz jsme našli dnes ráno u Alingsåsu. Stál v jedné boční ulici asi tři sta padesát metrů od nádraží. Ráno nikdo odcizení automobilu nehlásil.“

„A co pátrání?“

„Hlídáme vlaky do Stockholmu a do Malmö. Vyhlásili jsme celostátní pátrání a informovali jsme policii v Norsku a v Dánsku. V téhle chvíli se na pátrání podílí asi třicet policistů a celý sbor má přirozeně oči na stopkách.“

„Stopy žádné?“

„Ne. Alespoň prozatím. Ale člověka tak neobvyklého vzhledu, jako je Niedermann, by nemělo být těžké najít.“

„Ví někdo, jak je na tom Fredrik Torstensson?“ otázal se kriminální inspektor z oddělení vražd.

„Leží v Sahlgrenově nemocnici. Je těžce zraněný, skoro jako po autonehodě. Člověku se nechce věřit, že by někdo dokázal způsobit taková zranění holýma rukama. Má zlomenou nohu, roztříštěná žebra, pohmožděný krční obratel, a navíc mu hrozí, že bude do konce života částečně ochrnutý.“

Všichni po několik vteřin rozjímalí nad kolegovou situací, načež se slova opět ujala Spångbergová a obrátila se k Erlanderovi.

„Co se v té Gosseberze vlastně stalo?“

„Stalo se to, že tam přijel Thomas Paulsson.“

Většina shromážděných společně zaúpěla.

„Proč ho ksakru někdo nepošle do penze? Vždyť je to chodící pohroma.“

„Paulssona dobře znám,“ prohlásila ostře Monica Spångbergová. „Ale během posledních... no, řekněme dvou let jsem na něj žádné stížnosti neslyšela.“

„Policejní ředitel je přece Paulssonův starý známý a snažil se mu pomoci tím, že nad ním držel ochrannou ruku. Nemyslím tím nic zlého, nijak ho proto nekritizuju. Ale dnes v noci se Paulsson choval tak podivně, že věc ohlásilo několik jeho kolegů.“

„V jakém smyslu?“

Marcus Erlander pohlédl na Sonju Modigovou a na Jerkera Holmberga. Zjevně byl na rozpacích, že má jejich organizační nedostatky probírat před kolegy ze Stockholmu.

„Nejpodivnější ze všeho bylo to, že pověřil jednoho z techniků, aby sepsal veškerý inventář kůlny, ve které jsme našli Zalaščenka.“

„Inventář kůlny?“ podivila se Spångbergová.

„Jo... tedy... chtěl přesně vědět, kolik je tam polen. Aby zpráva byla úplná.“

Kolem konferenčního stolu se rozhostilo tíživé ticho, takže Erlander rychle pokračoval.

„Dnes ráno jsme zjistili, že Paulsson užívá přinejmenším dvoje psychofarmaka, neurologická a efektivní. Vlastně by měl být na neschopence, ale svůj stav před kolegy tajil.“

„Jaký stav?“ otázala se ostře Spångbergová.

„Samozřejmě přesně nevím, co mu je — lékař musí zachovat lékařské tajemství —, ale tyhle léky působí na potlačení úzkosti a částečně povzbuzují. Prostě z nich byl v noci trochu mimo.“

„Panebože,“ pronesla důrazně Spångbergová. Tvářila se jako bouřka, která se v ranních hodinách přehnala nad Göteborgem. „Chci s Paulssonem mluvit. Hned.“

„To bude asi trochu problém. Ráno se z přílišného vypětí zhroutil a odvezli ho do špitálu. Jednoduše jsme měli strašnou smůlu, že zrovna sloužil.“

„Můžu se na něco zeptat?“ otázal se vedoucí oddělení vražd. „Takže Paulsson v noci zatkl Mikaela Blomkvista?“

„Sepsal o tom hlášení a obvinil Blomkvista z urážky veřejného činitele, z kladení násilného odporu při zatýkání a z nezákonného držení zbraně.“

„Co tomu říká Blomkvist?“

„Přiznává urážku veřejného činitele, ale tvrdí, že šlo o krizovou situaci. Říká, že ten jeho násilný odpor spočíval v ostrém verbálním pokusu zadržet Torstenssona a Anderssona, aby Niedermanna nezatýkali na vlastní pěst a počkali na posily.“

„A svědci?“

„Přece policista Torstensson. Chci říct, že ani za mák nevěřím tomu Paulssonovu obvinění z kladení násilného odporu. Je to klasické protiobvinění, aby tak mohl v budoucnu odmítnout Blomkvistovy stížnosti.“

„Ale Blomkvist přece toho Niedermanna zneškodnil na vlastní pěst, nebo ne?“ otázala se Agneta Jervasová.

„Protože na něj mířil zbraní.“

„Takže Blomkvist měl zbraň. Pak na tom jeho zatčení alespoň něco málo bude. Kde k ní přišel?“

„K tomu se odmítá vyjádřit, dokud si nepromluví se svým právníkem. Ale Paulsson Blomkvista zatkl ve chvíli, kdy se mu tu zbraň pokoušel předat.“

„Měla bych jeden neformální návrh,“ řekla opatrně Sonja Modigová.

Všichni na ni pohlédli.

„V průběhu vyšetřování jsem se s Blomkvistem několikrát setkala, a i když je to novinář, má všech pět pohromadě. Předpokládám, že právě vy rozhodnete, jak to bude s tím jeho obviněním...“ Sonja pohlédla na Agnetu Jervasovou a ta přikývla. „V tom případě — urážka a kladení odporu jsou nesmysly a předpokládám, že je automaticky odepíšete.“

„Zřejmě ano. Ale to nezákonné držení zbraně je poněkud závažnější problém.“

„Já bych navrhovala s tím ještě chvíli počkat. Blomkvist si celý ten příběh dal dohromady sám a má před policií pořádný náskok. Bude pro nás mnohem užitečnější, když s ním budeme vycházet a spolupracovat, než aby roznesl v médiích celý sbor na kopytech.“

Sonja zmlkla. Po několika vteřinách si odkašlal Marcus Erlander. Když si přisadila Sonja Modigová, nechtěl za ní zůstat pozadu.

„Já s tím úplně souhlasím. I mně Blomkvist připadal jako rozumný člověk. Taky jsem se mu omluvil za to noční zacházení. Zdálo se, že věc nehodlá nijak rozmazávat. Navíc jedná férově. Vypátral bydlíště Lisbeth Salanderové, ale nechce prozradit její adresu. Veřejné diskuse s policií se nebojí... a právě teď je v pozici, kdy jeho hlas bude mít v médiích stejnou váhu jako kterékoli obvinění od Paulssona.“

„Ale odmítá policii předat informace o Salanderové, nebo se mýlím?“

„Říká, že se musíme zeptat jí.“

„O jakou zbraň se jednalo?“ dotázala se Jervasová.

„O Colt 1911 Government. Sériové číslo neznámé. Poslal jsem zbraň technikům, ale zatím nevíme, jestli byla ve Švédsku použita v souvislosti s nějakým trestným činem. Pokud ano, tak se celá věc dostane do trošku jiného světla.“

Monica Spångbergová pozvedla tužku.

„Agneto, sama rozhodnete, jestli chcete zahájit předběžné vyšetřování Blomkvista. Navrhovala bych počkat na zprávu z technického oddělení. A teď půjdeme dál. Ten chlap Zalaščenko — co nám o něm můžou říct naši stockholmští kolegové?“

„Věc se má tak, že o Zalaščenkovi i o Niedermannovi jsme poprvé slyšeli včera odpoledne,“ odpověděla Sonja Modigová.

„Myslel jsem, že ve Stockholmu honíte nějakou skupinu lesbických satanistek,“ prohlásil jeden z göteborgských policistů. Několik dalších se pousmálo. Jerker Holmberg si zaujatě prohlížel nehty. Na otázku odpověděla Sonja Modigová.

„Čistě mezi námi, i my máme na oddělení takového ‚Thomase Paulssona‘ a liga lesbických satanistek byla jedna z vedlejších stop, které se dotyčný chytil.“

Poté Sonja Modigová s Jerkerem Holmbergem asi půlhodinu líčili kolegům, k čemu při vyšetřování došli.

Když skončili, rozhostilo se u stolu dlouhé ticho.

„Jestli je to o Gunnaru Björckovi pravda, tak bude tajnejm pěkně horko,“ shrnul to nakonec zástupce vedoucího oddělení vražd.

Všichni přikývli. Agneta Jervasová zvedla ruku.

„Pokud tomu správně rozumím, tak se vaše podezření z velké části zakládají na domněnkách a indiciích. Jako státní zástupkyně bych potřebovala skutečné důkazy.“

„Toho jsme si vědomi,“ odpověděl Jerker Holmberg. „Myslím, že zhruba víme, co se stalo, ale musíme ještě zodpovědět spoustu otazníků.“

„Pokud vím, tak jste pracovali na odkrývání hrobů v Nykvarnu u Södertälje,“ řekla Spångbergová. „O kolik vražd se v tom případě vlastně jedná?“

Jerker Holmberg unaveně zamrkal.

„Začali jsme třemi vraždami ve Stockholmu — právě kvůli nim jsme pátrali po Lisbeth Salanderové. Šlo o advokáta Bjurmana, o novináře Daga Svenssona a o doktorandku Miu Bergmanovou. U skladu v Nykvarnu jsme zatím objevili tři hroby. V jednom z nich jsme našli známého dealera a chmatáka, rozřezaného na kousky. Ve druhém hrobě byla žena, kterou se nám zatím nepodařilo identifikovat. A ten třetí jsme ještě neotevřeli. Zdá se, že bude staršího data. Mikael Blomkvist vše navíc dává do souvislosti s vraždou jedné prostitutky, ke které došlo před pár měsíci v Södertälje.“

„Takže s Gunnarem Anderssonem se jedná přinejmenším o osm vražd... to je příšerná statistika. Vy ze všech podezíráte toho Niedermanna? Pak to zřejmě bude úplný šílenec a masový vrah.“

Sonja Modigová a Jerker Holmberg se na sebe podívali. Nevěděli, do jaké míry mají s těmito tvrzeními souhlasit. Nakonec se slova ujala Sonja Modigová.

„Chybí nám sice hmatatelné důkazy, ale my oba včetně našeho šéfa, kriminálního inspektora Jana Bublanského, se přikláníme k Blomkvistovu tvrzení, že první tři vraždy spáchal Niedermann. Což by znamenalo, že Salanderová je nevinná. Pokud jde o ty hroby v Nykvarnu, Niedermann je s tímto místem spojen kvůli únosu přítelkyně Salanderové, Miriam Wu. Není nejmenších pochyb o tom, že pro ni chystali čtvrtý hrob. V současnosti budovu ale vlastní příbuzná vedení klubu Svavelsjö MC, a dokud se nám nepodaří identifikovat ostatky, musíme s dalšími závěry ještě počkat.“

„A ten chmaták, co jste ho našli...“

„Byl to čtyřiačtyřicetiletý Kenneth Gustafsson, známý dealer, už od puberty měl problémy se zákonem. Podle mého spontánního odhadu se muselo jednat o nějaké interní vyrovnávání účtů. Klub Svavelsjö MC je namočený do všemožné trestné činnosti, mimo jiné i do distribuce amfetaminu. Takže ten lesní hřbitov byl zřejmě pro lidi, kteří se nějak dostali do rozporu se Svavelsjö MC. Ale...“

„Ano?“

„Ta zavražděná prostitutka ze Södertälje... byla to dvaadvaceti-letá dívka a jmenovala se Irina Petrova.“

„Aha.“

„Podle pitevního protokolu se na ní vrah dopustil surového násilí, vypadalo to, jako by ji umlátil baseballovou pálkou nebo něčím podobným. Ale její zranění nebylo možné jednoznačně specifikovat a patolog nedokázal určit konkrétní vražedný nástroj, který je mohl způsobit. Blomkvist přišel s velmi chytrým postřehem. Irina Petrova měla rány, které mohl holýma rukama způsobit...“

„Niedermann?“

„Je to logický předpoklad. Ale důkazy zatím nemáme.“

„Jak budeme postupovat dál?“ zeptala se Spångbergová.

„Musím si promluvit s Bublanským, ale dalším přirozeným krokem je samozřejmě výslech Zalaščenka. Rádi bychom se od něj dozvěděli, co ví o těch stockholmských vraždách, a vy byste měli zatknout Niedermanna.“

Jeden z kriminálních inspektorů z Göteborgu zvedl prst.

„Rád bych se zeptal... co jste na tom statku Gosseberga našli?“

„Dost málo. Našli jsme čtyři ruční zbraně. Na kuchyňském stole ležel rozebraný Sig Sauer, připravený na olejování. Na podlaze vedle pohovky byl polský Wanad P-83 a dále jeden Colt 1911 Government — právě tuhle pistoli se Blomkvist pokoušel předat Paulssonovi. A nakonec Browning ráže 22, což je ve srovnání s těmi předchozími spíš hračka pro děti. Máme podezření, že právě touhle pistolí někdo střílel po Salanderové, protože přežila s kulkou v mozku.“

„Ještě něco dalšího?“

„Zabavili jsme tam tašku s asi dvěma sty tisíci korunami. Byla v jednom pokoji v horním patře, které obýval Niedermann.“

„A jste si jisti tím, že to byl jeho pokoj?“

„No, nosí oblečení velikosti XXL. Zalaščenko má s bídou M.“

„Existuje nějaká spojitost mezi Zalaščenkem a trestnou činností?“ zeptal se Jerker Holmberg.

Erlander zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě záleží na tom, jak budeme interpretovat držení zbraně. Ale kromě zbraní a skutečnosti, že Zalaščenko má na statku velice důmyslný kamerový systém, jsme tam nenašli nic, co by se lišilo od vybavení jakéhokoli jiného venkovského stavení. Dům je zařízený hodně spartánsky.“

Těsně před dvanáctou zaklepal na dveře uniformovaný policista a předal Monice Spångbergové nějaký papír. Monica zvedla prst.

„Dostali jsme hlášení o pohřešované osobě z Alingsåsu. Jde o sedmadvacitiletou zubní sestru Anitu Kasperssonovou. Bydliště opustila ráno v půl osmé. Odvezla dítě do školky a pak měla před osmou dorazit na pracoviště, ale do práce vůbec nepřišla. Pracuje v soukromé zubní ordinaci asi sto padesát metrů od místa, kde se našel ten ukradený policejní automobil.“

Erlander a Sonja Modigová pohlédli současně na hodinky.

„Takže má čtyřhodinový náskok. Co měla ta žena za auto?“

„Tmavomodrý renault z roku 1991. V téhle chvíli může být kdekoli mezi Oslo, Malmö a Stockholmem.“

Po následné hodinové debatě rozpustili schůzku s tím, že Zalaščenka společně vyslechnou kriminální inspektoři Sonja Modigová s Marcusem Erlanderem.

Henry Cortez svraštil obočí a sledoval Eriku Bergerovou, jak vyšla ze své kanceláře a zmizela v kuchyňce. Po několika vteřinách se znovu objevila s šálkem kávy, zamířila zpět k sobě a zavřela za sebou dveře.

Henry Cortez nedokázal přesně definovat, co se mu na jejím počinání nezdá. Redakce *Milénia* byla malá a všichni se vzájemně dobře znali. Henry zde pracoval čtyři roky na částečný úvazek a během té doby zažil spoustu pořádných bouřek, mimo jiné i období, kdy Mikael Blomkvist trávil tři měsíce ve vězení za urážku na cti a časopis se tehdy málem potopil. Zažil vraždu kolegy Daga Svenssona a jeho přítelkyně Mii Bergmanové.

Během všech těchto bouří byla Erika Bergerová pevná jako skála a zdálo se, že ji nic nedokáže vyvést z konceptu. Henryho tehdy nijak nepřekvapilo, když ho Erika brzy ráno vzbudila telefonem a odvelela ho i s Lottie Karimovou do práce. Pak vypukla aféra Salanderová a Mikael Blomkvist byl zapleten do vraždy policisty v Göteborgu. Až dosud bylo všechno jasné. Lottie Karimová zajela autem na policejní stanici a pokoušela se získat nějaké rozumné informace. Henry se během rána snažil obvolat, co se dalo, a poskládat si tak průběh nočních událostí. Blomkvist nebral telefon, ale Henrymu se díky celé řadě vlastních zdrojů podařilo získat docela slušný obrázek o dění na statku.

Erika Bergerová však byla během celého dopoledne duchem nepřítomná. Dveře k sobě do kanceláře zavírala velice zřídkka. Docházelo k tomu vlastně jen v případech, kdy se potřebovala soustředit na práci. Dnes ráno však neměla žádnou návštěvu a na ničem nepracovala. Když na ni Henry několikrát zaklepal a chtěl jí oznámit další novinky, našel ji na židli u okna, kde seděla ponořená do vlastních myšlenek a zjevně bez zájmu sledovala proud lidí na Götské ulici. Roztržitě vyslechla jeho informace.

Tady něco nehraje.

Henryho dumání přerušilo zadrnčení zvonku. Otevřel a za dveřmi stála Annika Gianniniová. Henry Cortez se s Mikaelovou sestrou už několikrát setkal, ale blíže ji neznal.

„Zdravím vás, Anniko,“ řekl Henry Cortez. „Mikael tu dnes není.“

„Já vím. Ráda bych mluvila s Erikou.“

Erika Bergerová vzhledla ze své židle u okna a rychle se vzpamatovala, když Henry vpustil do kanceláře Anniku Gianniniovou.

„Ahoj,“ pozdravila ji Erika. „Mikael tu dnes není.“

Annika se usmála.

„Já vím. Přišla jsem si pro tu Björckovu zprávu. Mikael mě požádal, abych se na ni podívala a případně zastupovala Salanderovou.“

Erika přikývla. Vstala a sebrala z psacího stolu desky.

Když byla Annika téměř na odchodu, na chvíli zaváhala. Poté se obrátila a posadila se naproti Erice.

„No tak, co se to s tebou dneska děje?“

„Končím v *Milénii*. Nedokázala jsem to Mikaelovi říct. Byl tak zažraný do toho případu Salanderové, že se nikdy nenaskytla vhodná příležitost, a ostatním o tom nemůžu říct dřív než jemu. Cítím se strašně mizerně.“

Annika Gianniniová si skousla spodní ret.

„A teď jsi to místo jemu pověděla mně. Co budeš dělat?“

„Budu šéfredaktorkou ve *Svenska Morgon-Posten*.“

„Páni. Pak by byly namísto spíš gratulace než brekot a skuhrání.“

„Když já jsem takhle v *Milénii* skončit nechtěla — uprostřed všeho toho příšerného chaosu. Ale přišlo to jako blesk z čistého nebe a já nedokážu odmítnout, protože takováhle příležitost se už nikdy nebude opakovat. Tu nabídku jsem dostala těsně předtím, než zastřelili Daga a Miu, a pak tu byl takový šrumelec, že na to nebyl čas. A teď mám strašně špatné svědomí.“

„To chápu. A máš strach to říct Mickemu.“

„Zatím jsem to neřekla nikomu. Myslela jsem, že v *SMP* začnu pracovat až koncem léta, takže na to budu mít ještě dost času. Ale oni teď chtějí, abych nastoupila co nejdříve.“

Erika zmlkla, hleděla na Anniku a vypadala, že má pláč na krajíčku.

„Tohle je vlastně můj poslední týden v *Milénii*. Příští týden jsem pryč a pak... musím si vzít na nějaký čas dovolenou, abych trochu dobila baterky. Ale od prvního května začínám v *SMP*.“

„A co kdyby tě přejelo auto? To by byl časopis bez šéfredaktorky z minuty na minutu.“

Erika vzhledla.

„Ale mě nepřejelo auto. Záměrně jsem to několik týdnů tajila.“

„Chápu, že jsi v těžké situaci, ale věřím, že Micke s Christerem a ostatními si bez tebe poradí. Ale myslím si, že bys to hned měla všem oznámit.“

„Jo, ale ten tvůj zatracenej brácha dnes trčí někde v Göteborgu. Spí a nebere mobil.“

„Já vím. Málokdo se dokáže vykroutit z telefonů tak jako Mikael. Ale tady se nejedná o tebe a o Mickeho. Víím, že spolu pracujete už skoro dvacet let, víím i o vašem vztahu, ale musíš myslet na Christera a na ostatní kolegy v redakci.“

„Ale Mikael bude...“

„Micke bude vyšilovat. To je jasný. Ale pokud se nebude schopen vyrovnat s tím, že jsi po dvaceti letech začala myslet trochu na sebe, tak nestojíš za čas, který jsi mu věnovala.“

Erika si povzddechla.

„Takže hlavu vzhůru. Zavolej Christera a ostatní. Hned.“

Christer Malm byl na několik vteřin jako ochromený. Erika Bergerová shromáždila své spolupracovníky z *Milénia* v malé zasedačce. Redakční poradu svolala jen malou chvíli před tím, než chtěl opustit páteční pracovní scénu. Pohlédl na Henryho Corteze a na Lottie Karimovou, kteří byli stejně překvapení jako on. Ani redakční sekretářka Malin Erikssonová o ničem nevěděla, a stejně na tom byli i reportérka Monika Nilssonová a marketingový šéf Sonny Magnusson. Chyběl jedině Mikael Blomkvist, který se právě nacházel v Göteborgu.

Panebože. Mikael o tom nic neví, pomyslel si Christer Malm. Jsem zvědavý, jak na to bude reagovat.

Poté si uvědomil, že Erika Bergerová skončila svůj proslov, a v konferenční místnosti zavládlo hrobové ticho. Christer zavrtěl hlavou, vstal, objal Eriku a políbil ji na tvář.

„Gratuluju, Ricky,“ řekl Christer. „Budeš šéfredaktorka *SMP*. To vážně není nejhorší krok z téhle naší špeluňky.“

Henry Cortez ožil a začal spontánně tleskat. Erika zvedla ruce.

„Nech toho,“ řekla Erika. „Dnes si žádný aplaus nezasloužím.“

Na chvíli se odmlčela a hleděla na své kolegy z malé redakce.

„Poslyšte... je mi strašně líto, že se to stalo tímhle způsobem. Chtěla jsem vám o tom povědět už před pár týdny, ale v chaosu po těch vraždách mi to nějak vypadlo. Mikael s Malin pracovali jako zběsilí a prostě se to nehodilo. A proto to dopadlo takhle.“

Malin Erikssonová si s děsivě pronikavým bystrozrakem uvědomila, jak málo jich v redakci je a jak tu bude bez Eriky strašně prázdně. Ať se stalo cokoli a ať vypukl sebevětší chaos, Erika byla vždycky pevná jako skála, o níž se Malin mohla opřít, a žádná bouřka ji nedokázala zlomit. No jo... není divu, že ji chtějí ve Velkém drakovi. Ale co bude dál? Erika byla vždycky v *Milénii* klíčovou postavou.

„Musíme si vyjasnit několik věcí. Je mi jasné, že v redakci zavládne určitý zmatek. Opravdu jsem nic takového neměla v úmyslu, ale teď se nedá nic dělat. Za prvé — *Milénium* neopustím úplně. Zůstanu dál jeho spolumajitelkou a budu se účastnit schůzí vedení. Ale samozřejmě nebudu nijak ovlivňovat redakční práci — to by znamenalo střet zájmů.“

Christer Malm zamyšleně přikývl.

„Za druhé — formálně tu skončím koncem dubna, ale ve skutečnosti je tohle můj poslední pracovní den. Jak víte, příští týden jsem pryč, už jsem to dlouho plánovala. A rozhodla jsem se, že se sem na těch pár dní nevrátím, abych to tu řídila.“

Erika se na chvíli odmlčela.

„Další číslo je hotové v počítači. Zbývá dodělat jen pár maličkostí. Je to mé poslední číslo. Pak musí práci převzít jiný šéfredaktor. Dnes večer vyklidím pracovní stůl.“

Ticho v redakci by se dalo krájet.

„O tom, kdo po mně nastoupí na místo šéfredaktora, rozhodne vedení. Ale musí to probrat i s vámi.“

„Mikael,“ prohlásil Christer Malm.

„Ne. Ani za nic. Mikael by byl ten nejhorší šéfredaktor, jakého si umím představit. Je to vynikající odpovědný vydavatel a dokáže zcela fenomenálně vyhledat díry a dát dohromady neuvěřitelné články, ale ve všem ostatním funguje spíš jako brzda. Šéfredaktor musí být neustále v ofenzívě. Mikael má navíc tendence zahrabat se do vlastních věcí a občas na pár týdnů zmizet. Nejlépe se osvědčí ve vypjatých situacích, ale rutinní práce rozhodně není jeho parketa. To víme všichni.“

Christer Malm přikývl.

„*Milénium* fungovalo díky tomu, že jste se s Mikaelem vzájemně doplňovali.“

„Nejen proto. Určitě si všichni dobře vzpomínáte, jak se Mikael na rok zašil a trucoval v tom zatraceném Hedestadu. *Milénium* tehdy pokračovalo i bez něj, úplně stejně, jako to teď půjde beze mě.“

„Dobře. Co máš v plánu?“

„Já bych za šéfredaktora vybrala tebe, Christere...“

„Za nic na světě.“ Christer Malm rozhodil ruce.

„...ale protože vím, že odmítneš, mám jiné řešení. Malin. Ode dneška budeš šéfredaktorkou ty.“

„Já?!“ zeptala se Malin.

„Přesně tak. Jako redakční sekretářka ses osvědčila báječně.“

„Ale já...“

„Zkus to. Dnes večer vyklidím stůl. Můžeš se tam přestěhovat hned v pondělí ráno. Květnové číslo je skoro hotové — to jsme už oddělili. V červnu vyjde dvojčíslo a pak budete mít měsíc volno. Pokud to nebude fungovat, tak bude vedení muset v srpnu zaměstnat někoho zvenčí. Henry, ty můžeš nastoupit na plný úvazek a začneš pracovat místo Malin jako redakční sekretář. Pak si budete muset sehnat nějakého nového kolegu. Ale to už záleží jen na vás a na vedení.“

Erika se na chvíli odmlčela a zamyšleně hleděla na shromáždění.

„Ještě jedna věc. Začnu pracovat v jiných novinách. *SMP* a *Milénium* sice v praxi žádní konkurenti nejsou, ale znamená to, že o obsahu dalšího čísla nechci vědět ani o chlup víc, než vím teď. Od téhle chvíle budete všechny věci řešit s Malin.“

„A co bude se Salanderovou?“ otázal se Henry Cortez.

„To proberte s Mikaelem. Já o Salanderové vím dost věcí, ale budu držet jazyk za zuby. V *SMP* se o tom psát nebude.“

Erika najednou pocítila obrovskou úlevu.

„To je všechno,“ řekla a ukončila poradou. Vstala a bez dalších komentářů se odebrala zpět do své kanceláře.

V redakci *Milénia* stále panovalo ticho. O hodinu později zaklepala Malin Erikssonová na Eričiny dveře.

„Hej, ty tam!“

„Copak je?“ zeptala se Erika.

„Rádi bychom ti něco řekli.“

„Cože?“

„Ale tady venku.“

Erika vstala a vyšla z místnosti. Kolegové zatím prostřeli na stůl dort a kávu.

„Časem ti samozřejmě hodlám uspořádat pořádnou mejdan,“ řekl Christer Malm. „Ale zatím se budeme muset spokojit s dortem a kafem.“

Erika Bergerová se toho dne poprvé usmála.

KAPITOLA 03

Pátek 8. dubna až sobota 9. dubna

Alexander Zalaščenko byl již osm hodin při vědomí, když ho o sedmé večer přišli navštívit Sonja Modigová a Marcus Erlander. Podstoupil velice náročnou operaci, při níž mu lékaři rekonstruovali velkou část lícni kosti a zafixovali ji titanovými šrouby. Hlavu měl zakrytou spoustou obvazů, takže mu bylo vidět pouze levé oko. Jeden z lékařů pacientovi vysvětlil, že mu sekera roztříštila lícni kost, poranila čelní kost, obnažila velkou část svalů na pravé straně obličeje a poškodila oční jamku. Zranění mu působila velkou bolest. Zalaščenko užíval vysoké dávky analgetik, ale přesto byl zcela při smyslech a mohl mluvit. Policisté ho však nesměli příliš unavit.

„Dobrý večer, pane Zalaščenko,“ pozdravila ho Sonja Modigová. Představila sebe i kolegu Erlandera.

„Jmenuju se Karl Axel Bodin,“ procedil Zalaščenko namáhavě mezi zuby. Hlas měl klidný.

„Vím, kdo jste. Četla jsem váš životopis od tajných služeb.“

Což nebyla tak úplně pravda, jelikož tajné služby jim zatím o Zalaščenkovi nedaly jedinou informaci.

„To je už dávno,“ řekl Zalaščenko. „Teď jsem Karl Axel Bodin.“

„Jak vám je?“ pokračovala Modigová. „Jste schopen s námi mluvit?“

„Chtěl bych podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zavraždit.“

„Víme o tom. V pravý čas se tím budeme zabývat,“ prohlásil Erlander. „Ale právě teď bychom s vámi potřebovali probrat důležitější věci.“

„Copak může být něco důležitějšího než pokus o vraždu?“

„Chtěli bychom vás vyslechnout v souvislosti se třemi vraždami ve Stockholmu, s minimálně třemi vraždami v Nykvarnu a s únosem.“

„O ničem z toho nic nevím. Kdo byl zavražděný?“

„Pane Bodine, z dobrých důvodů podezříváme ze všech těchto činů vašeho společníka, pětatřicetiletého Ronalda Niedermanna,“ řekl Erlander. „Dnes v noci navíc Niedermann zavraždil policistu z Trollhättanu.“

Sonju Modigovou trochu překvapilo, že Erlander Zalaščenkovi vyhověl a oslovoval ho jménem Bodin. Zalaščenko pootočil hlavu k Erlanderovi. Hlas mu o poznání změkkl.

„To je... mi moc líto. O tom, čím se Niedermann zabývá, nic nevím. Já jsem žádného policistu nezabil. Sám jsem se dnes v noci stal obětí pokusu o vraždu.“

„Po Ronaldu Niedermannovi bylo vyhlášeno pátrání. Nemáte tušení, kde by se mohl skrývat?“

„Nevím, v jakých kruzích se pohybuje. Já...“ Zalaščenko na několik vteřin zaváhal a nasadil důvěrnější tón. „Musím přiznat — čistě mezi námi —, že jsem měl z Niedermanna obavy.“

Erlander se k němu trošku naklonil.

„Co tím myslíte?“

„Zjistil jsem, že dokáže být agresivní. Vlastně jsem se ho bál.“

„Chcete tím říct, že vám Niedermann nějak vyhrožoval?“ zeptal se Erlander.

„Přesně tak. Jsem starý člověk. Nemůžu se bránit.“

„Můžete nám vysvětlit, jaký jste měl k Niedermannovi vztah?“

„Jsem tělesně postižený.“ Zalaščenko ukázal na svou nohu. „Má dcera se mě teď pokusila podruhé zabít. Před mnoha lety jsem zaměstnal Niedermanna jako svého pomocníka. Věřil jsem, že mě dokáže ochránit... ale vlastně nade mnou převzal velení. Přichází a odchází, jak chce sám, nemůžu vám o něm nic říct.“

„A s čím vám pomáhá?“ vpadla do hovoru Sonja Modigová. „S tím, na co sám nestačíte?“

Zalaščenko se na Sonju Modigovou dlouze zahleděl jediným vidoucím okem.

„Pokud jsem to dobře pochopila, před více než deseti lety vám vaše dcera vhodila do auta zápalnou bombu,“ pokračovala Modigová. „Můžete nám vysvětlit, jaký k tomu měla důvod?“

„Na to se musíte zeptat mé dcery. Je choromyslná.“

Zalaščenkův hlas zněl opět nepřátelsky.

„Chcete tím říct, že neznáte žádný důvod, proč vás Lisbeth Salanderová v roce 1991 napadla?“

„Má dcera je cvok. Dokládají to psychiatrické posudky.“

Sonja Modigová naklonila hlavu na stranu. Zaznamenala, že na její otázky Zalaščenko odpovídá mnohem agresivnějším a nepřátelským tónem. Bylo jí jasné, že si toho všiml i Erlander. *Fajn... hodný policajt a zlá policajtko*. Sonja Modigová zvýšila hlas.

„A nemohlo její počínání souviset s tím, že jste týral její matku tak, až utrpěla trvalé poškození mozku — co vy na to?“

Zalaščenko hleděl na Sonju Modigovou s klidným výrazem ve tváři.

„To jsou kecy. Její matka byla děvka. Zřejmě ji zmlátil některý zákazník. Já jsem se tam jen náhodou přichomýtl.“

Sonja Modigová zvedla obočí.

„Znamená to, že jste úplně nevinný?“

„Samozřejmě.“

„Takže, pane Zalaščenko... jestli jsem vás správně pochopila: vy popíráte, že jste týral svou tehdejší přítelkyni Agnetu Sofii Salanderovou, matku Lisbeth Salanderové, ačkoli se to stalo předmětem rozsáhlého utajeného vyšetřování, které prováděl váš tehdejší mentor od tajných služeb Gunnar Björck.“

„V životě jsem nebyl odsouzen za žádný zločin, ani jsem nebyl z ničeho obžalovaný. Nemůžu za to, co si ve svých zprávách vyfantazíroval nějaký pitomec od tajnejch. Pokud bych byl z něčeho podezřelý, tak by mě museli alespoň předvolat k výslechu.“

Sonja Modigová nebyla schopna slova. Zalaščenko téměř vypadal, jako by se pod obvazy usmíval.

„Takže bych chtěl podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zabít.“

Sonja Modigová si povzdechla.

„Už začínám chápat, proč vám Lisbeth Salanderová zatnula sekeru do hlavy.“

Erlander si odkašlal.

„Promiňte, pane Bodine... zřejmě bychom měli přejít k otázce, co víte o činech Ronalda Niedermanna.“

Z chodby před Zalaščenkovým pokojem zavolala Sonja Modigová kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému.

„Takže nic,“ sdělila mu.

„Nic?“ zopakoval Bublanski.

„Podal trestní oznámení na Lisbeth Salanderovou za těžké ublížení na zdraví a za pokus o vraždu. Tvrdí, že s těmi vraždami ve Stockholmu nemá nic společného.“

„A jak vysvětluje, že byla Lisbeth Salanderová pohřbená na jeho pozemku v Gosseberze?“

„Říká, že byl nachlazený a že skoro celý den prospal. Pokud po Salanderové někdo v Gosseberze střílel, musel to být Niedermann.“

„Dobře. Takže co máme?“

„Byla střelena Browningem ráže 22. Proto zůstala naživu. Našli jsme tu zbraň. Zalaščenko přiznává, že ta bouchačka je jeho.“

„Aha. Takže jinými slovy na ní najdeme jeho otisky prstů.“

„Přesně tak. Říká, že ji naposledy viděl v přihrádce svého psacího stolu.“

„Takže ten výtečník Ronald Niedermann zbraň vzal ve chvíli, kdy Zalaščenko spal, a postřelil Salanderovou. Můžeme mu dokázat opak?“

Sonja Modigová odpověděla po několikavteřinovém přemýšlení.

„Vyzná se ve švédských zákonech i v policejních metodách. Neprizná ani to nejmenší a udělá obětního beránka z Niedermanna. Vlastně nevím, co bychom mu mohli dokázat. Požádala jsem Erlandera, aby poslal jeho šaty na technické oddělení, jestli tam nejsou stopy střelného prachu, ale zřejmě bude tvrdit, že si z pistole před pár dny jen tak cvičně zastřílel.“

Lisbeth Salanderová ucítila pach hořkých mandlí a etanolu. Měla pocit, že má v ústech tvrdý alkohol a zkusila polknout, jazyk však

měla zdřevěnělý a nehybný. Pokusila se otevřít oči, ale nedokázala to. Slyšela nějaký vzdálený hlas, který zřejmě mluvil k ní, ale nevnímala slova. Poté se hlas ozval jasně a zřetelně.

„Myslím, že se už probírá.“

Lisbeth cítila, jak se někdo dotkl jejího čela, a chtěla tu dotěrnou ruku odstrčit. V tom okamžiku ucítila, jak jí levým ramenem projela silná bolest. Opět paži uvolnila.

„Slyšíte mě?“

Trhni si.

„Dokážete otevřít oči?“

Kterej idiot tu tak blbě žvaní?

Nakonec Lisbeth oči otevřela. Zprvu viděla jen podivné světlé body, které se v jejím zorném poli nakonec zhmotnily v jakousi postavu. Pokusila se zaostřit pohled, ale postava jí stále unikala. Měla pocit, že má pořádnou opici a že s ní postel neustále ujíždí dozadu.

„Ztrcnej,“ zamumlala Lisbeth.

„Co jste říkala?“

„Diote,“ odvětila.

„To zní dobře. Můžete ještě jednou otevřít oči?“

Lisbeth pootevřela dvě úzké škvírky. Spatřila před sebou cizí obličej a vtiskla si do paměti každičkou podrobnost. Blondák s výrazně modrými očima a ostře řezaným hranatým obličejem, který se nacházel asi deset centimetrů od její tváře.

„Zdravím vás, jmenuju se Anders Jonasson. Jsem lékař. Ležíte v nemocnici. Byla jste zraněná, museli jsme vás operovat a právě jste se probírala z narkózy. Víte, jak se jmenujete?“

„Lsbsalndr,“ odpovíděla Lisbeth Salanderová.

„Prima. Udělala byste pro mě něco? Mohla byste napočítat do deseti?“

„Jedna dva čtyři... ne... tři čtyři pět šest...“

Poté Lisbeth opět usnula.

Doktor Jonasson však byl s odpovědí spokojený. Pověděla své jméno a začala počítat. To naznačovalo, že její schopnost vnímání zůstala nedotčena a že se neprobere jako bezmocný balík. Jonasson do chorobopisu zaznamenal, že se pacientka probírala ve 21.06, tedy zhruba šestnáct hodin po skončení operace. Lékař

většinu dne prospal a do Sahlgrenovy nemocnice se vrátil o sedmé večer. Vlastně měl volno, ale musel ještě stihnout spoustu papírování.

A Anders Jonasson by nedokázal jen tak minout oddělení intenzivní péče a nepodívat se na pacientku, které se ráno štoural v mozku.

„Nechte ji ještě chvilku spát, ale hlídejte EEG. Mám obavy, že by se mohl objevit mozkový edém nebo hematom. Pokusila se pohnout rukou a zdálo se, že má silné bolesti v rameni. Až se probere, můžete jí po hodině podávat dva miligramy morfinu.“

Když doktor Jonasson vycházel hlavním vchodem ze Sahlgrenovy nemocnice, cítil podivné rozjaření.

Lisbeth Salanderová se znovu probírala před druhou hodinou ránní. Pomalu otevřela oči a spatřila kužel světla na stropě. Po několika minutách otočila hlavu a uvědomila si, že má kolem krku sádrový límec. Cítila tupý tlak v hlavě, a když se pokusila pohnout tělem, ramenem jí projela ostrá bolest. Lisbeth zavřela oči.

Nemocnice, pomyslela si okamžitě. Co tady dělám?

Byla strašně vyčerpaná.

Zprvu jí dělalo potíže soustředit se na své myšlenky. Poté se jí opět vrátily zlomky paměti.

Na několik vteřin ji zachvátila panika, když se jí vracely útržky vzpomínek na to, jak se vyhrabávala z hrobu. Pak pevně zaťala zuby a soustředila se na svůj dech.

Uvědomila si, že žije. Nebyla si zcela jista tím, zda je to dobře, či špatně.

Lisbeth Salanderová si příliš nevzpomínala, co se stalo, ale v paměti jí uvízly střípky rozmazané mozaiky událostí z kůlny a okamžik, kdy zuřivě rozhoupala sekeru a zatnula ji otci do hlavy. Zalaščenko. Nevěděla, zda je živý, nebo mrtvý.

Nedokázala se přesně rozpomenout, co se stalo s Niedermanem. Neurčitě si vybavila, jak ji překvapilo, když odtamtud utíkal jako o život a ona nechápala proč.

Najednou si uvědomila, že viděla Zasraného Kalleho Blomkvista. Nevěděla, jestli se jí to všechno jenom nezdálo, ale pamatovala se

na nějakou kuchyni — musela to být kuchyně v Gosseberze — a na pocit, že Blomkvist jde k ní. Musela jsem mít halucinace.

Události v Gosseberze jí stále připadaly velice vzdálené, nejspíše se podobaly nějakému bláznivému snu. Soustředila se na současnost.

Byla zraněná. To jí nikdo nemusel říkat. Zvedla pravou ruku a ohmatávala si hlavu, která byla celá v obvazech. Pak si najednou vzpomněla. Niedermann. Zalaščenko. Ten dědek zasraná měl taky pistoli. Browning ráže 22. Ten ve srovnání se všemi ostatními zbraněmi vypadal naprosto neškodně. Proto zůstala naživu.

Střelil mě do hlavy. Mohla jsem strčit prst do otvoru po kulce a dotknout se vlastního mozku.

Lisbeth byla překvapena tím, že žije. Zjistila, že ji tento fakt nijak zvláště nevzrušuje a že je jí to vlastně fuk. Pokud byla smrt ta černá prázdnota, ze které se právě probrala, pak se nebylo čeho bát. Rozdílu by si sotva všimla.

S touto esoterickou úvahou v mysli zavřela oči a opět usnula.

Lisbeth si zdřímla sotva několik minut. Pak zaslechla nějaký hluk a pootevřela oči. Viděla, jak se nad ní sklání jakási žena v bílém. Zavřela oči a dělala, že spí.

„Myslím, že jste vzhůru,“ prohlásila dotyčná.

„Mmm,“ odvětila Lisbeth Salanderová.

„Já jsem doktorka Helena Endrinová. Víte, kde jste?“

„V nemocnici.“

„Jste v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu. Operovali jsme vás a právě teď ležíte na oddělení intenzivní péče.“

„Mm.“

„Nemusíte mít strach.“

„Měla jsem kulku v hlavě.“

Doktorka Endrinová na vteřinu zaváhala.

„Správně. Pamatujete si, co se stalo?“

„Ten dědek zasraná měl pistoli.“

„Aha... ano, přesně tak.“

„Ráže 22.“

„Aha. To jsem nevěděla.“

„Jak vážně jsem zraněná?“

„Máte dobré vyhlídky. Byla jste na tom moc špatně, ale věříme, že máte velkou naději na úplné uzdravení.“

Lisbeth Salanderová informaci zvážila. Poté zaostřila pohled na doktorku Endrinovou. Uvědomila si, že stále vidí rozmazaně.

„Co se stalo se Zalaščenkem?“

„S kým?“

„S tím zasraným dědkem. Žije?“

„Myslíte Karla Axela Bodina?“

„Ne. Myslím Alexandera Zalaščenka. To je jeho skutečné jméno.“

„O tom nic nevím. Ten starší pán, kterého přivezli společně s vámi, je pěkně zřízený, ale je mimo ohrožení života.“

Lisbeth pokleslo srdce. Zvážila lékařčina slova.

„Kde je?“

„V pokoji blízko vás. Ale nemusíte si o něj dělat starosti. Musíte se soustředit jen na to, abyste se sama uzdravila.“

Lisbeth zavřela oči. Chvilí přemýšlela o tom, jestli by se dokázala zvednout z postele, najít nějakou použitelnou zbraň a dokončit započaté dílo. Poté tyto myšlenky zavrhla. Sotva dokázala udržet otevřené oči. Jinými slovy, ve svém rozhodnutí zamordovat Zalaščenka selhala. *On se z toho zase vylíže.*

„Ráda bych vás krátce vyšetřila. Pak budete moct spát,“ řekla doktorka Endrinová.

Mikael Blomkvist se náhle bezdůvodně probudil. Několik vteřin nevěděl, kde je, dokud si nevybavil, že se ubytoval v hotelu City. V pokoji byla tma jako v pytli. Mikael rozsvítil lampičku nad postelí a pohlédl na hodiny. Půl třetí ráno. Prospal patnáct hodin v kuse.

Vstal a šel na záchod. Poté chvilí přemýšlel. Věděl, že už neusne. Osprchoval se a pak si oblékl džíny a vínové tričko, které by potřebovalo vyprat. Měl hlad jako vlk, takže zavolal do recepce a zeptal se, zda by si mohl v tak časně hodině objednat kávu a chlebiček. Nebyl v tom žádný problém.

Mikael si obul mokasíny a oblékl sako, sjel dolů do recepce, kde si koupil kávu a do fólie zatavený žitný chléb se sýrem a játrovou paštikou, a odnesl si proviant zpět do pokoje. Během jídla spustil svůj iBook a zasunul kabel vysokorychlostního připojení.

Otevřel si noční vydání večerníku *Aftonbladet*. Největší novinkou překvapivě nebylo zadržení Lisbeth Salanderové. Zprávy byly stále zmatečné, ale policisté se zjevně pustili po správné stopě. Bylo vyhlášeno pátrání po pětatřicetiletém Ronaldu Niedermannovi za vraždu policisty a policie chtěla dotyčného vyslechnout v souvislosti se stockholmskými vraždami. O stavu Lisbeth Salanderové se policie zatím nezmiňovala, ani neuvedla Zalaščenkovo jméno. Hovořila o něm jako o šestašedesátiletém vlastníkově půdy, žijícím na statku Gosseberga. Média tohoto muže zjevně stále považovala za možnou oběť.

Když Mikael dočetl novinky, zapnul mobil a viděl, že na něm má dvacet nepřečtených zpráv. Tři z nich byly výzvy, aby zavolal Eric Bergerové. Dvě mu přišly od Anniky Gianniniové a dalších čtrnáct od reportérů z různých novin. Christer Malm mu poslal jednu věcnou esemesku: *Nejlepší bude, když se vrátíš prvním vlakem zpátky.*

Mikael se zamračil. Ta zpráva se k Christerovi vůbec nehodila. Poslal ji minulého večera v sedm hodin. Mikael potlačil náhlý popud Christerovi zavolat; nechtěl ho budit o třetí ráno. Namísto toho si na internetu vyhledal vlaková spojení a zjistil, že první vlak do Stockholmu jede v pět dvacet.

Poté si otevřel dokument v programu Word, zapálil si cigaretu a tři minuty bez pohnutí seděl a zíral na prázdnou obrazovku. Nakonec zvedl ruce a dal se do psaní.

Jmenuje se Lisbeth Salanderová a díky tiskovým konferencím a titulům večerníků ji dnes zná celé Švédsko. Je jí dvacet sedm let a měří metr padesát. Popisovali ji jako psychopatku, vražedkyni a lesbickou satanistku. Výmysly o ní neměly žádné meze. V tomto čísle Milénia se dočtete, jak státní úředníci sprádali intriky proti Lisbeth Salanderové, aby ochránili patologického vraha.

Mikael psal pomalu a první odstavec nechal téměř beze změny. Soustředěně pracoval padesát minut a během této doby napsal sotva dvě strany formátu A4. Jednalo se především o rekapitulaci událostí oné noci, kdy našel Daga Svenssona a Miu Bergmanovou, a důvodů, kvůli kterým se policie zaměřila na Lisbeth

Salanderovou jako na možného vraha. Citoval titulky večerníků o lesbických satanistkách, včetně jejich nadějí, že s vraždami nějak souvisí dráždivý BDSM sex.

Nakonec vrhl pohled na hodiny a rychle zaklapl vrchní desku svého iBooku. Zabalil si tašku, sjel do recepce a odhlásil se z hotelu. Zaplatil kreditní kartou a odjel taxíkem na hlavní nádraží v Göteborgu.

Mikael Blomkvist okamžitě zamířil do restauračního vozu, kde si objednal kávu a chlebiček. Poté znovu otevřel iBook a přečetl si text, který sepsal v ranních hodinách. Zcela se pohroužil do popisu Zalaščenkova případu, takže si ani nevšiml kriminální inspektorky Sonji Modigové, dokud si neodkašlala a nezeptala se ho, zda si může přisednout. Mikael vzhlédl a zavřel počítač.

„Jedete domů?“ zeptala se Modigová.

Mikael přikývl.

„Vy zřejmě taky.“

Sonja souhlasně pokývala hlavou.

„Kolega se tu ještě jeden den zdrží.“

„Slyšela jste něco o stavu Lisbeth Salanderové? Od chvíle, kdy jsme se rozloučili, jsem všechen čas prospal.“

„Probrala se až včera večer, ale lékaři jsou přesvědčeni o tom, že to zvládne a uzdraví se. Měla z pekla štěstí.“

Mikael si najednou uvědomil, že o Lisbeth neměl strach. Vycházel z toho, že přežije. Cokoli jiného bylo nemyslitelné.

„Stalo se ještě něco zajímavého?“ zeptal se Mikael.

Sonja Modigová na něj pochybovačně pohlédla. Nevěděla, do jaké míry se může svěřovat reportérovi, který vlastně o celém příběhu věděl více než ona. Na druhé straně si k němu sama přisedla a události, k nimž došlo na policejní stanici, zřejmě už znala asi stovka novinářů.

„Nechci, abyste mě citoval,“ řekla Modigová.

„Ptám se jen ze soukromého zájmu.“

Sonja přikývla a sdělila mu, že policie pátrá po Ronaldu Niedermannovi po celé zemi, především v oblasti Malmö.

„A co Zalaščenko? Vyslechli jste ho?“

„Ano, vyslechli jsme ho.“

„No a?“

„Nemůžu vám to říct.“

„No tak, Sonjo. Zhruba hodinu po návratu do stockholmské redakce se úplně přesně dozvím, o čem jste mluvili. A o tom, co mi povíte, nenapíšu ani slovo.“

Sonja dlouhou chvíli váhala a pak mu pohlédla do očí.

„Podal na ni trestní oznámení. Takže Lisbeth Salanderová zřejmě skončí ve vazbě za těžké ublížení na zdraví, případně za pokus o vraždu.“

„A s velkou pravděpodobností se bude odvolávat na to, že jednala v sebeobraně.“

„To doufám,“ řekla Sonja Modigová.

Mikael na ni ostře pohlédl.

„Tohle nezní moc profesionálně,“ řekl vyčkávavě.

„Bodin... Zalaščenko je kluzký jako úhoř a na všechny otázky má odpověď. Jsem zcela přesvědčená, že se to více či méně odehrálo tak, jak jste včera říkal. To znamená, že na Salanderové bylo pácháno bezprávi už od jejích dvanácti let.“

Mikael přikývl.

„Hodlám tenhle příběh zveřejnit,“ prohlásil.

„V určitých kruzích z toho nebudou právě skákat radostí.“

Sonja opět zaváhala. Mikael vyčkával.

„Před půlhodinou jsem telefonovala s Bublanským. Moc toho nenamluví, ale předběžné vyšetřování Lisbeth Salanderové ve věci těch stockholmských vražd bylo ukončeno a zájem se přesunul na Niedermanna.“

„Což znamená, že...“

Mikael otázku nedokončil. Sonja Modigová pokrčila rameny.

„Kdo bude mít na starost vyšetřování Salanderové?“

„To nevím. Události v Gosseberze spadají především pod göteborgskou policii. Ale hádám, že někdo ze Stockholmu bude pověřen tím, aby před vznesením žaloby dal dohromady veškerý materiál.“

„Rozumím. Vsadím se, že to vyšetřování přesunou na bezpečnostní policii.“

Sonja zavrtěla hlavou.

Těsně před Alingsåsem se k ní Mikael naklonil.

„Sonjo... určitě je vám jasné, jakým směrem se to zvrhne. Pokud vyjde na veřejnost Zalaščenkův příběh, bude to obrovský skandál. Ti chlapi od tajných služeb spolupracovali s jedním psychiatrem a dali mu za úkol, aby zavřel Salanderovou do blázince. Jediné, co jim zbývá, je zuby nehty se držet toho, že Lisbeth Salanderová je opravdu choromyslná a že nedobrovolné umístění do ústavní péče v roce 1991 bylo oprávněné.“

Sonja Modigová přikývla.

„Udělám všechno pro to, abych jim tyhle plány zkrížil. Chci tím říct, že Lisbeth Salanderová to má v hlavě v pořádku stejně jako vy nebo já. Jo, je zvláštní, ale není možné zpochybňovat její intelekt.“

Sonja Modigová přikývla. Mikael se odmlčel, dokud jeho slova nezvážila.

„Potřeboval bych někoho, kdo je v obraze a na koho bych se mohl spolehnout.“

Sonja mu pohlédla do očí.

„Nejsem kompetentní k tomu, abych rozhodla, jestli je Lisbeth Salanderová psychicky narušená,“ odvětila Modigová.

„To ne, ale jste kompetentní k tomu, abyste posoudila, jestli na ní bylo spácháno bezpráví.“

„A co navrhuje?“

„Nechci po vás, abyste donášela na své kolegy, ale abyste mě informovala, pokud zjistíte, že je Lisbeth Salanderová vystavena dalšímu bezpráví.“

Sonja Modigová mlčela.

„Nemusíte mi vykládat podrobnosti z vyšetřování ani nic podobného. Nechám to na vašem úsudku. Ale potřebuju vědět, jak pokračuje žaloba proti Lisbeth Salanderové.“

„Tohle je skvělý způsob, jak dostat padáka.“

„Jste můj zdroj. Nikdy neuvedu vaše jméno, ani vás do ničeho nenamočím.“

Mikael vytáhl poznámkový blok a napsal Sonje svou e-mailovou adresu.

„Je to anonymní adresa na hotmailu. Pokud mi budete chtít něco sdělit, tak ji použijte. Nemusíte psát ze své oficiální adresy. Stačí si jen vytvořit vlastní účet na hotmailu.“

Sonja si vzala papírek a zastrčila ho do vnitřní kapsičky u saka. Nic mu neslíbila.

Kriminálního inspektora Marcuse Erlandera vzbudilo v sobotu v sedm hodin ráno vyzvánění telefonu. Uslyšel televizi a z kuchyně, kde se jeho žena věnovala přípravě snídaně, ucítil vůni kávy. Do svého bytu v Mölndalu se vrátil v jednu hodinu ráno a spal sotva pět hodin. Předtím byl na nohou téměř dvaadvacet hodin. Když se natáhl po sluchátku, nijak zvlášť vyspaný se necítil.

„Tady Mårtensson, pátračka, noční služba. Už jste vzhůru?“

„Ne,“ odvětil Erlander. „Sotva jsem stačil usnout. Co se stalo?“

„Máme novinky. Našla se Anita Kasperssonová.“

„Kde?“

„Až za Seglorou jižně od Boråsu.“

Erlander si v paměti vybavil mapu.

„Takže jižním směrem,“ prohlásil. „Asi jel po venkovských silnicích. Napřed to musel vzít po státní silnici 180, projet Borås a zahnout směrem na jih. Už jste zalarmovali policii v Malmö?“

„A taky v Helsingborgu, Landskroně a Trelleborgu. A v Karlskroně. Napadly mě i trajekty na východ.“

Erlander se postavil a mnul si zátylek.

„Ten chlap má v téhle chvíli asi čtyřicet hodin náskok. Už může být za hranicemi. Jak jste našli Kasperssonovou?“

„Kopala do dveří jedné vily u Seglory.“

„Cože?“

„Kopala...“

„To jsem slyšel. Ale chcete tím říct, že je naživu?“

„Promiňte. Jsem unavený a vyjadřuju se dost nesouvisle. Anita Kasperssonová doklopýtala do Seglory ve tři deset ráno, kopala do dveří nějaké vily a vyděsila spící rodinu s dětmi. Byla bosá, silně podchlazená a ruce měla spoutané za zády. Právě teď je v nemocnici v Boråsu a spojila se s manželem.“

„Tak to je bomba. Všichni jsme myslím předpokládali, že už je po ní.“

„Občas člověka něco překvapí.“

„A příjemně.“

„A teď přijdou špatné zprávy. Zástupkyně policejního ředitele Spångbergová tam je od pěti hodin ráno. Máte se rychle probrat, zajet do Boråsu a vyslechnout Kasperssonovou.“

Byla sobota ráno, a Mikael proto předpokládal, že v redakci *Milénia* nebude ani noha. Když vlak x 2000 přejížděl přes Årstský most, zavolal Christeru Malmovi a zeptal se, co tou zprávou měl na mysli.

„Už jsi snídal?“ zeptal se Christer Malm.

„Dal jsem si něco menšího ve vlaku.“

„Tak zajď ke mně domů na pořádnou snídani.“

„O co se jedná?“

„Povím ti to, až přijedeš.“

Mikael jel metrem na Občanské náměstí a pokračoval pěšky na ulici Všech svatých. Otevřel mu Christerův přítel Arnold Magnusson. Mikael se nikdy nedokázal zbavit pocitu, že hledí na nějaký reklamní plakát. Arnold Magnusson působil v Dramatickém divadle a byl jedním z nejžádanějších švédských herců. Skutečné setkání s ním ho vždycky vyvedlo z míry. Mikael si na celebrity nijak zvlášť nepotrpěl, ale právě Arnold Magnusson vypadal tak charakteristicky a natolik splýval s určitými filmovými rolemi — především s cholerickým, ale spravedlivým kriminálním komisařem Gunnarem Friskem z oblíbeného nekonečného televizního seriálu —, že Mikael Arnolda pokaždé považoval spíše za Gunnara Friska.

„Ahoj, Micke,“ přivítal ho Arnold.

„Nazdar,“ odpověděl Mikael.

„Pojď do kuchyně,“ řekl Arnold a pustil ho dál.

Christer Malm mu předložil teplé vafle s moruškovou zavařeninou a čerstvou kávu. Mikaelovi se začaly sbíhat sliny, posadil se a vrhl se po talíři. Christer Malm se ho zeptal, co se stalo v Gosseberze. Mikael mu zrekapituloval podrobnosti. Až u třetí vafle se zmohl na otázku, co se vlastně děje.

„Když jsi byl v Göteborgu, měli jsme v *Miléniu* malý problém,“ řekl Christer.

Mikael zvedl obočí.

„Co se stalo?“

„Nic vážného, ale Erika Bergerová se stala šéfredaktorkou *Svenska Morgon-Posten*. Včera byla v práci naposledy.“

Mikael se zarazil s vavří na půl cesty do úst. Trvalo mu několik vteřin, než mu všechno došlo.

„Proč mi o tom neřekla dřív?“ zeptal se nakonec.

„Chtěla ti to říct jako prvnímu, ale ty jsi byl několik týdnů pořád pryč a nebyl jsi k zastížení. Zřejmě jí bylo jasné, že máš dost starostí s tou Salanderovou. A protože to napřed chtěla povědět tobě, tak to samozřejmě neřekla nikomu z nás, a dny utíkaly... No, a najednou se ocitla v situaci, kdy měla příšerně špatné svědomí a cítila se prachmizerně. A my si vůbec ničeho nevšimli.“

Mikael zavřel oči.

„Do prdele,“ prohlásil.

„Já vím. A právě ty ses to teď dozvěděl jako poslední. Doufám, že jsi to z mého vysvětlení správně pochopil a nemyslíš si, že na tebe za zády šijeme nějakou boudu.“

„Nic takového si nemyslím. Ale prokrista... je strašně fajn, že teď bude pracovat pro *SMP*... ale co si ksakru počneme v redakci my?“

„Od dalšího čísla je šéfredaktorkou Malin.“

„Malin?“

„Pokud nechceš být šéfredaktorem ty...“

„Ne, ani za nic.“

„To jsem si přesně myslel. Takže bude šéfredaktorkou Malin.“

„A kdo bude dělat redakční sekretářku?“

„Henry Cortez. Je u nás čtyři roky a už to není žádný praktikantský zelenáč.“

Mikael zvažoval jeho návrh.

„Mám do toho vůbec co mluvit?“ otázal se.

„Ne,“ odvětil Christer Malm.

Mikael se suše zasmál.

„Dobře, takže jste rozhodli vy. Malin je tvrdá, ale nejistá. Henry moc často střílí od boku. Nesmíme je spustit z očí.“

„To nesmíme.“

Mikael seděl mlčky. Uvědomil si, jak bude bez Eriky v redakci strašně prázdnou, a nebyl si jist tím, jak to s osudem jejich časopisu bude vypadat dál.

„Musím Erice zavolat a...“

„Ne, to myslím nemusíš.“

„Jak to?“

„Spí v redakci. Můžeš tam zajít a probudit ji.“

Mikael našel hluboce spící Eriku Bergerovou na rozkládací pohovce v její kanceláři. V noci vyklidila z polic i psacího stolu své osobní věci a písemnosti, které si chtěla ponechat. Naplnila pět papírových krabic. Mikael na ni dlouho hleděl pootevřenými dveřmi, poté vešel dovnitř, posadil se na okraj postele a probudil ji.

„Proč se probouha nezajdeš vyspat ke mně a chrníš tady v práci?“ zeptal se.

„Ahoj, Mikaeli,“ odpověděla Erika.

„Christer mi to řekl.“

„Máš vztek?“

„Příšernejší,“ odvětil suše Mikael.

„Mrzí mě to. Prostě jsem té nabídce nedokázala odolat. Ale mám pocit, že je to strašná chyba a že jsem se na vás v *Milénium* v tak těžké situaci vykašlala.“

„Já nejsem zrovna ten pravý, co by měl právo kritizovat tě za to, že opouštíš loď. Před dvěma lety jsem vzal roha já a nechal jsem vás tady v tom svinstvu, a šlo o mnohem horší situaci než dnes.“

„To bylo něco úplně jiného. Potřeboval sis dát pauzu. Já končím nadobro a ještě k tomu jsem to tajila. Mrzí mě to.“

Mikael chvíli mlčel. Pak se pousmál.

„Když přijde čas, tak se nedá nic dělat. *A woman's gotta do what a woman's gotta do and all the crap.*“

Erika se usmála. Přesně tuto větu mu řekla, když se přestěhoval na Hedeby. Mikael zvedl ruku a přátelsky jí rozčechl vlasy.

„Chápu, že chceš vypadnout z toho našeho blázince, ale nějak nedokážu strávit, že chceš být šéfkou toho nejsuššího a nejmachističtějšího plátku v zemi.“

„Vždyť tam pracuje i spousta žen.“

„Cha, jen se podívej na vedení. Pořád je to jako v pravěku. Musíš být úplná masochistka. Dáme si kafe?“

Erika se posadila.

„Musím vědět, co se stalo v noci v Göteborgu.“

„Právě o tom píšu článek,“ řekl Mikael. „Bude to hotová svatá válka, až ho vydáme.“

„Neříkej my. Vy.“

„Já vím. Vydáme ho v souvislosti s tím soudním procesem. Ale doufám, že o tom nehodláš psát v *SMP*. Vlastně bych chtěl, abys před odchodem napsala ještě jednu věc o tom Zalaščenkově případu.“

„Micke, já...“

„Poslední úvodník. Můžeš ho napsat, až budeš mít chuť. Nevydáme ho dřív, než dojde k soudnímu procesu, bez ohledu na to, kdy se bude konat.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad. O čem to bude?“

„O morálce,“ odpověděl Mikael. „Bude to příběh o jednom z našich kolegů, kterého zavraždili, protože stát před patnácti lety selhal v plnění svých povinností.“

Více vysvětlovat nemusel. Erika Bergerová přesně věděla, jaký článek má Mikael na mysli. Chvilí věc zvažovala. V době vraždy Daga Svenssona byla kapitánem lodi ona. Najednou měla mnohem lepší náladu.

„Dobře,“ odpověděla Erika. „Poslední úvodník.“

KAPITOLA 04

Sobota 9. dubna až neděle 10. dubna

V sobotu o jedné odpoledne měla státní zástupkyně Martina Fransonová ze Södertälje všechno promyšlené. Lesní hřbitov u Nykvarnu znamenal pěknou šlamastyku a od středy, kdy se v místním skladu odehrál boxerský zápas mezi Paolem Robertem a Ronaldem Niedermannem, si kriminalisté odsloužili obrovské množství přesčasů. Zabývali se nejméně třemi zavražděnými osobami, které byly pohřbeny do země, únosem a těžkým ublížením na zdraví Miriam Wu, přítelkyně Lisbeth Salanderové, a nakonec žhářstvím. S Nykvarnem zjevně souvisel incident na Stallarholmenu, který se vlastně nacházel v policejním okrsku kraje Södermanland, ale jeho klíčovou postavou byl Carl-Magnus Lundin ze Svavelsjö mc. Lundin v současné době ležel v nemocnici v Södertälje s nohou v sádře a sdrátovanou čelistí. Všechny spáchané trestné činy tak spadaly pod krajskou policii, což znamenalo, že poslední slovo bude mít Stockholm.

V pátek padlo rozhodnutí, že vzhledem k událostem v Nykvarnu bude uvalena vazba na Maggeho Lundina. Poté se vyjasnilo, že majitelkou budovy skladu, patřícího společnosti Medimport, je dvaapadesátiletá Anneli Karlssonová, žijící v Puertu Banus ve Španělsku. Byla to sestřenice Maggeho Lundina, neměla žádný záznam v rejstříku a v této souvislosti zřejmě nejspíše figurovala jako bílý kuň.

Martina Franssonová zaklapla desky se spisem z předběžného vyšetřování. Vše zatím bylo v počátečním stadiu, a než dojde k soudnímu procesu, přibudou ještě stovky stran. Ale již nyní musela v několika věcech rozhodnout. Pohlédla na své kolegy od policie.

„Máme dostatek materiálu k tomu, abychom obžalovali Maggeho Lundina za účast na únosu Miriam Wu. Paolo Roberto ho identifikoval jako muže, který řídil dodávku. Dále na něj chci uvalit vazbu za zřejmou účast na trestném činu zhářství. S obžalobou za účast na vraždě těch tří pohřbených osob ještě počkáme, alespoň do chvíle, kdy je dokážeme identifikovat.“

Policisté přikývli. S takovou zprávou počítali.

„Co uděláme se Sonnym Nieminem?“

Martina Franssonová zalistovala v Nieminově dokumentaci na psacím stole.

„Tenhle pán už má na kontě docela slušný počet záznamů. Loupež, nezákonné držení zbraně, ublížení na zdraví, těžké ublížení na zdraví, zabití a drogové zločiny. Byl zadržen na Stallarholmenu společně s Lundinem. Jsem pevně přesvědčená o tom, že je do případu zapletený — opak je nepravděpodobný. Potíží je ale v tom, že na něj nic nemáme.“

„Tvrdí, že v tom skladu v Nykvarnu nikdy nebyl a že si jen vyjel s Lundinem na výlet na motorce,“ řekl jeden kriminální inspektor, který byl na Stallarholmenu za policii v Södertälje. „Prohlašuje, že o Lundinových záležitostech na Stallarholmenu neměl ani potuchy.“

Martina Franssonová zapřemýšlela, zda by tento případ nemohla nějak přehrát na státního zástupce Richarda Ekströma ve Stockholmu.

„Nieminen odmítá vypovídat, k čemu tam došlo, ale rozhodně popírá, že by se podílel na spáchání nějakého trestného činu,“ pokračoval kriminální inspektor.

„Kdepak, člověk má pocit, že on s Lundinem byli na Stallarholmenu oběti,“ prohlásila Martina Franssonová a vztekle zabubnovala špičkami prstů do stolu.

„Lisbeth Salanderová,“ dodala se zjevnou pochybností v hlase. „Mluvíme tedy o dívce, která vypadá, že ještě ani nepřišla do

puberty, měří metr padesát a na základě svých tělesných dispozic by sotva dokázala zneškodnit Nieminena a Lundina.“

„Pokud nebyla ozbrojená. Bouchačkou by tu svou mizernou fyzickou určitě dohnala.“

„Ale to přesně neodpovídá rekonstrukci.“

„Ne. Použila slzný plyn, nakopla Lundina mezi nohy s takovou zuřivostí, až mu rozdrtila varle, a pak mu rozkopla i čelist. Ta střela do nohy musela přijít až po tom. Ale nechce se mi moc věřit, že byla ozbrojená.“

„Ve státní kriminalistické laboratoři identifikovali zbraň, kterou byl postřelený Lundin. Jedná se o polský Wanad P-83 s municí typu Makarov. Našel se v Gosseberze u Göteborgu a byly na něm otisky Salanderové. Můžeme skoro jistě předpokládat, že si pistoli odnesla s sebou do Gossebergy.“

„Jo. Ale podle sériového čísla byla pistole před čtyřmi roky ukradena při vloupačce do jednoho obchodu se zbraněmi v Örebro. Pachatelé postupně skončili v base, ale zbraní se stačili zbavit. Byla mezi nimi jedna místní firma, chlapík, co měl problémy s drogami a stýkal se s lidmi kolem Svavelsjö mc. Je mnohem pravděpodobnější, že tu zbraň měl Lundin nebo Nieminen.“

„Nebo tu pistoli měl jednoduše Lundin, Salanderová ho odzbrojila a přitom došlo k výstřelu, který ho trefil do nohy. V takovém případě neměla v úmyslu Lundina zabít, protože zůstal naživu.“

„Nebo mu to napálila do nohy z nějakých sadistických pohnutek, co já vím. Ale jak zneškodnila Nieminena? Ten žádná zjevná zranění nemá.“

„Jedno přece jen má. Dvě malé popáleniny na hrudi.“

„No a?“

„Zřejmě šlo o paralyzér.“

„Takže Salanderová byla teoreticky ozbrojená paralyzérem, slzným plynem a pistolí. Kolik tohle všechno dohromady váží... Ne, jsem si naprosto jistá, že Lundin nebo Nieminen měli u sebe zbraň a ona jim ji odebrala. O tom, jak přesně Lundin přišel k té střelné ráně v koleni, asi nic přesného nezjistíme, dokud někdo ze zúčastněných nezačne mluvit.“

„Ano.“

„Takže v téhle chvíli je Lundin z již zmíněných důvodů ve vazbě. Na Nieminena ale nemáme vůbec nic. Takže myslím, že ho odpoledne pustíme na svobodu.“

Sonny Nieminen opustil vazební celu na policejní stanici v Södertälje v prachmizerné náladě. Ústa měl tak vyprahlá, že se zastavil u první trafiky, koupil si pepsi colu a vstoje ji vypil. Přibral také balíček cigaret Lucky Strike a krabičku žvýkacího tabáku Göteborgs Rapé. Zapnul mobilní telefon, zkontroloval baterii a poté zmáčkl číslo třiatřicetiletého Hanse-Åka Waltariho, zastávajícího v klubu Svavelsjö MC post Sergeant at Arms, díky čemuž byl v klubové hierarchii na třetím místě. Waltari vzal telefon po čtvrtém zazvonění.

„Tady Nieminen. Jsem venku.“

„Gratuluju.“

„Kde jsi?“

„V Nyköpingu.“

„Co ksakru děláš v Nyköpingu?“

„Rozhodli jsme se, že si budeme dávat trochu bacha, když vás s Maggem zabásli, dokud se nedozvíme, jak se věci mají.“

„Tak teď víš, jak se věci mají. Kde jsou všichni?“

Hans-Åke Waltari mu vysvětlil, kde se zdržuje dalších pět členů Svavelsjö MC. Jeho slova Sonnyho Nieminena nepotěšila ani neuklidnila.

„A kdo se ksakru stará o kšefty, když jste zalezlí jako krysy?“

„To od tebe není fér. Vy s Maggem rozjedete nějaké zatracené kšeft, o kterém nemáme ani páru, a pak se najednou zapletete do přestřelky s tou zasranou hledanou štetkou, Magge schytá kulku a tebe zabásnou. A pak fízlové vyhrabou v našem skladu v Nykvarnu mrtvoly.“

„No a?“

„A tak bysme rádi věděli, jestli jste s Maggem před námi něco neutlali.“

„Co by to do prdele mělo bejt? To přece my sháníme pro firmu kšefty.“

„Ale já neslyšel ani slovo o tom, že by v lese u skladu měl bejt nějaké hřbitov. Co jsou ty mrtvoly zač?“

Sonny Nieminen měl na jazyku ostrou odpověď, ale ovládl se. Hans-Åke Waltari byl sice natvrdlý kretén, ale na vyvolávání hádek nebyla právě nejvhodnější situace. Teď šlo o co nejrychlejší konsolidaci sil. Poté, co Sonny Nieminen při výslechu vše popřel a byl propuštěn na svobodu, nebylo právě nejchytřejší vytrubovat dvě stě metrů od fízlářny do mobilu, že s tou věcí má něco společného.

„Ty mrtvolý neřeš,“ odvětil Sonny. „Nemám o nich ani páru. Ale Magge je v průseru. Chvilku si posedí a zatím tady budu šéfovat já.“

„Dobře. A co teď?“ otázal se Waltari.

„Kdo hlídá náš majetek, když jste všichni zalezlí jak krysy?“

„Zůstal tu Benny Karlsson a zaujal pozici v budově klubu. Fízlové tam udělali štáru ten samej den, co vás chytili. Nic nenašli.“

„Benny K.,“ vyrazil ze sebe Nieminen. „Benny je do prdele ještě zelenáč, co mu teče mlíko po bradě.“

„Klídek. Je s ním ten blondátej obr, se kterým se paktujete s Maggem.“

Sonny Nieminen najednou ztuhl. Spěšně se rozhlédl kolem a poodešel pár kroků od trafiky.

„Cos to říkal?“ otázal se tichým hlasem.

„Objevil se ten blondátej borec, se kterým se s Maggem paktujete, potřeboval se někde zašít.“

„Ale do prdele, Waltari, vždyť po něm jdou chlupatý v celý zemi za vraždu fízla.“

„Jo... proto se potřeboval někde zašít. Co jsme měli dělat? Vždyť je to tvůj a Maggeho kámoš.“

Sonny zavřel na několik vteřin oči. Ronald Niedermann přihrál Svavelsjö MC spoustu kšeftů a po řadu let jim zajišťoval dobré výdělků. Ale rozhodně to nebyl kámoš. Byl to nebezpečnej parchant a psychopat, a navíc po něm šli fízlové jako slepice po flusu. Sonny Nieminen Niedermannovi nevěřil ani za mák. Nejlepší by bylo, kdyby ho někde našli s kulkou v lebce. Pak by si fízlové dali pohov.

„Co jste s ním udělali?“

„Postaral se o něj Benny K. Vzal ho k Viktorovi.“

Viktor Göransson, klubový pokladník a finanční expert, bydlel hned u Järny. Göransson na střední škole odmaturoval z ekonomie

a pracoval jako finanční poradce jednoho jugoslávského mafiána, dokud bandu nezavřeli za závažnou hospodářskou trestnou činnost. S Maggem Lundinem se seznámil na počátku devadesátých let v Kumle. Jako jediný člen Svavelsjö MC nosil sako a kravatu.

„Waltari, koukej sednout do auta a přijet pro mě do Södertälje. Za tři čtvrtě hodiny budu před nádražím, odkud jezdí pendl.“

„Aha. Nač ten spěch?“

„Protože musíme mít situaci co nejdřív pod kontrolou.“

Hans-Åke Waltari pokradmu pohlédl na Sonnyho Nieminena, který cestou do Svavelsjö MC mlčel jako zařezaný. Na rozdíl od Maggeho Lundina s Nieminenem člověk tak snadno nevyšel. Sonny byl fešák a vypadal křehce, ale byl to vzteklej a nebezpečnej parchant, hlavně když se posílil chlastem. V této chvíli byl střízlivý, ale Waltari cítil obavy z nadcházejícího období, kdy jim bude Nieminen šéfovat. Magge vždycky dokázal Nieminena nějak zpacificovat. Byl zvědavý, jak bude vypadat budoucnost s prezidentem Nieminenem.

Bennyho K. v sídle klubu nebylo vidět. Nieminen se dvakrát pokusil zavolat mu na mobil, ale telefon nikdo nebral.

Odjeli na Nieminenův statek, nacházející se necelý kilometr od sídla klubu. Policie tam už udělala razii, ale nenašla nic důležitého, co by nějak souviselo s vyšetřováním v Nykvarnu. Neobjevila vůbec nic, co by jakkoli souviselo s trestnou činností, díky čemuž byl Nieminen na svobodě.

Sonny se osprchoval a převlékl, zatímco Waltari trpělivě vyčkával v kuchyni. Poté se pěšky odebrali na místo, ležící v lese asi sto padesát metrů nad Nieminenovým statkem, a tam odhrabali svrchní vrstvu hlíny, pod níž byla uložená bedna se šesti ručními zbraněmi, mezi nimiž byla jedna AK5, slušným množstvím munice a asi dvěma kilogramy trhavín. Byl to Nieminenův malý sklad zbraní. V bedně byly dvě polské pistole Wanad P-83. Pocházely ze stejné várky jako pistole, kterou mu na Stallarholmenu vzala Lisbeth Salanderová.

Nieminen se snažil Lisbeth Salanderovou ze svých myšlenek vytěsnit. Bylo to velmi ožehavé téma. Ve vazební cele na policejní

stanici si v hlavě stále dokola přehrával scénu, kdy s Maggem Lundinem dojeli do Bjurmanovy chaty a na dvorku našli Lisbeth Salanderovou.

Další vývoj událostí byl zcela nepředvídatelný. Vyjeli si společně s Maggem, aby zapálili tu mizernou Bjurmanovu chajdu. Řídili se instrukcemi toho zatracenýho blondatýho parchanta. A narazili tam na tu zasranou Salanderovou — samotnou, metr a půl vysokou a jako lunt vyzáblou žábu. Nieminen by rád věděl, kolik ta holka vlastně váží. A pak se najednou všechno zvrtilo a vyústilo v násilné orgie, na které nebyl ani jeden z nich připraven.

Čistě teoreticky si Sonny průběh událostí dokázal vysvětlit. Salanderová měla slzný plyn a stříkla ho Maggem Lundinovi do obličeje. Magge měl být připravený, ale nebyl. Dvakrát ho nakopla a člověk nepotřebuje žádné supersvaly k tomu, aby někomu rozkopl čelist. Dostala ho na lopatky. To si dokázal vysvětlit.

Ale pak dostala i jeho, Sonnyho Nieminena, se kterým by se nedovázili pustit do křížku ani velcí a silní borci. A jak rychle se pohybovala! Sotva stačil vytáhnout zbraň. K jeho zahanbení si s ním poradila tak snadno, jako by odháněla komára. Měla paralyzér. Byla...

Když se Sonny probral, téměř na nic se nepamatoval; Magge Lundin měl kulku v noze a na místo přijela policie. Po jistém dohadování mezi Strängnäsem a Södertälje skončil v Södertälje ve vazbě. A ta holka ukradla Maggemu Lundinovi Harley-Davidsona. Ze Sonnyho kožené bundy zase vyřízla logo klubu Svavelsjö MC — samotný jeho symbol, po jehož zhlédnutí mu lidé v hospodě uhýbali z cesty a který mu dodával společenské postavení, jaké by obyčejný Švédák vůbec nedokázal pochopit. Ponížila ho.

V Sonnym Nieminenovi to najednou vřelo zlostí. Během výslechu policii nic neřekl. Ani za nic by nikomu neprozradil, co se na Stallarholmnu odehrálo. Až do té doby pro něj Lisbeth Salanderová vůbec nic neznamenal. Byl to jen melouch, na kterém dělal Magge Lundin — a zase to byl kšeft od toho zatracenýho Niedermanna. Nieminen Lisbeth Salanderovou tak vášnivě nenáviděl, až ho to samotného překvapilo. Obvykle jednal chladně a analyticky, ale věděl, že někdy v budoucnu se mu opět naskytne příležitost

tuhle hanebnou poskvrnu na své pověsti vymazat. Ale nejdřív musí udělat pořádek v tom chaosu, který v jejich klubu způsobila Salanderová spolu s Niedermannem.

Nieminen zvedl obě zbývající polské zbraně, nabil je a jednu podal Waltarimu.

„Máme nějaký plán?“

„Dáme řeč s tím Niedermannem. Nepatří k nám a fyzlové ho nikdy předtím nezatkli. Nevím, jak by na zatčení reagoval, ale jestli si pustí hubu na špacír, tak nás dostane všechny do lochu. Budem sedět v base, až zčernáme.“

„Myslíš, že bysme...“

Nieminen se už rozhodl, že Niedermann musí zmizet, ale uvědomoval si, že není vhodné děsit Waltariho dříve, než budou na místě.

„Nevím. Ale musíme zjistit, co má za lubem. Jestli má vlastní plán a chce se jen rychle zdejchnout do ciziny, tak mu v tom pomůžeme. Ale dokud hrozí, že ho dostanou do ruky fyzlové, je pro nás nebezpečnej.“

Když Nieminen s Waltarim vjeli za podvečerního šera na dvůr statku Viktora Göranssona u Järny, všude v domě panovala tma. Už to samo o sobě nevěstilo nic dobrého. Zůstali sedět v autě a chvíli vyčkávali. „Možná jsou někde pryč,“ navrhl Waltari.

„Jasně. Zašel si s Niedermannem do hospody,“ odsekl Nieminen a otevřel dveře od auta.

Vchod byl odemčený. Nieminen rozsvítil stropní svítidlo. Prošli všechny místnosti. Všude bylo pěkně uklizeno a útulno, což asi bude její práce, teda tý ženský, se kterou Göransson bydlí.

Viktora Göranssona a jeho přítelkyni našli ve sklepech nacpané do komory s pračkou.

Nieminen se sklonil a prohlédl mrtvoly. Prstem se dotkl ženy, jejíž jméno si nepamatoval. Byla studená a již nastala posmrtná ztuhlost. Což znamenalo, že jsou mrtví asi čtyřicet hodin.

Nieminenovi bylo i bez vyjádření patologa jasné, jak zemřeli. Žena měla zlomený vaz, neboť jí někdo otočil hlavu o sto osmdesát stupňů. Byla oblečená v tričku a džínách a žádná další zranění Nieminen neobjevil.

Viktor Göransson však měl na sobě jen spodky. Byl ošklivě zmlácený a celé tělo měl poseté modřinami a podlitinami. Zpřerážené paže byly zohýbané všemi směry. Byl vystaven dlouhodobému fyzickému násilí, které bylo možno nazvat mučením. Podle Niemenova odhadu ho nakonec dorazila pořádná pecka do krku. Ohryzek měl vpáčený hluboko do hrdla.

Sonny Nieminen vstal, vyšel po schodech ze sklepa a pokračoval ven z domu. Waltari ho následoval. Nieminen přešel šikmo přes dvůr a zamířil k asi padesát metrů vzdálenému chlěvu. Zvedl zástrčku a otevřel vrata.

Našel tam tmavomodrý renault z roku 1991.

„Co měl Göransson za auto?“ otázal se Nieminen.

„Jezdil saabem.“

Nieminen přikývl. Z kapsy u bundy vylovil klíče a odemkl dveře v nejvzdálenějším koutě chlěva. Pouhým pohledem zjistil, že přišel pozdě. Těžká bedna byla otevřená.

Nieminen se zaškaredil.

„Skoro osm set tisíc je v čudu,“ pronesl.

„Cože?“ zeptal se Waltari.

„Klub Svavelsjö MC měl v týhle bedně asi osm set táců. Naše prachy.“

Jen tři osoby věděly, kde má klub Svavelsjö MC příruční pokladnu s penězi, které hodlali investovat, případně někde vyprat. Viktor Göransson, Magge Lundin a Sonny Nieminen. Niedermann byl na útěku. Potřeboval hotovost. Věděl, že finance spravuje Göransson.

Nieminen zavřel dveře a pomalu vyšel z chlěva. Pokoušel se zhodnotit katastrofu a usilovně přemýšlel. Jedna část zisků klubu plynula z cenných papírů, ke kterým měl přístup, a další část by se jim podařilo reorganizovat s pomocí Maggeho Lundina. Ale většina investic byla uložena pouze v Göranssonově hlavě, tedy pokud nedal jasné instrukce Maggemu Lundinovi. O čemž Sonny pochyboval — Magge nebyl žádný ekonomický génius. Nieminen odhadl, že klub přišel Göranssonovým skolem až o šedesát procent svých příjmů. To byla strašná pohroma. Na každodenní finanční výdaje potřebovali především hotové peníze.

„Co budeme dělat?“ otázal se Waltari.

„Dáme fízlům tip, co se tady stalo.“

„Tip fízlům?“

„Jasně, ksakru. V domě jsou moje otisky. Chci, aby Göranssona s tou jeho čubkou našli co nejdřív, aby soudní patolog mohl říct, že přišli o kejhák v době, kdy jsem seděl ve vazbě.“

„Jasně.“

„Dobře. Najdi Bennyho K. Chci s ním mluvit. Tedy jestli už není po něm. A pak si podáme toho RONALDA NIEDERMANN. Zalarmujeme všechny naše známý v klubech po celý Skandinávii, ať po něm jdou. Chci hlavu toho parchanta na podnose. Asi jezdí Göranssonovým saabem. Sežeň espézetku.“

Když se Lisbeth Salanderová v sobotu ve dvě hodiny odpoledne probrala, dotýkal se jí nějaký doktor.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji. „Jmenuju se Benny Svantesson a jsem lékař. Bolí vás něco?“

„Jo,“ odvětila Lisbeth Salanderová.

„Brzy dostanete analgetika. Ale napřed vás vyšetřím.“

Lékař ji promačkával, prohlížel a prsty se dotýkal jejího rozmláceného těla. Když skončil, byla Lisbeth pěkně rozzuřená, ale cítila se natolik unavená, že se rozhodla být raději zticha a nezačínat pobyt v Sahlgrenově nemocnici hádkou.

„Jak jsem na tom?“ zeptala se Lisbeth.

„Vypadá to, že budete v pořádku,“ řekl lékař, něco si poznamenal a vstal.

Toto vysvětlení jí situaci příliš neobjasnilo.

Po lékařově odchodu přišla sestra a pomohla Lisbeth na mísu. Pak mohla zase spát.

Alexander Zalaščenko alias Karl Axel Bodin snědl oběd, sestávající z tekuté stravy. Sebemenší pohyb obličejových svalů mu působil silné bolesti v čelisti a lícních kostech a na kousání neměl ani pomyslení. Během noční operace mu zafixovali čelist dvěma titanovými šrouby.

Bolest však nebyla tak silná, aby ji nedokázal zvládnout. Zalaščenko byl na bolest zvyklý. Žádné strádání nemohlo být horší než to, které před patnácti lety zakoušel po několik týdnů a měsíců

poté, co vzplál v autě na Doutnákové ulici jako pochoděň. Následná lékařská péče znamenala jediný dlouhý maraton utrpení.

Podle lékařů byl již zřejmě mimo nebezpečí, vzhledem k závažnosti zranění a k jeho věku však bylo rozhodnuto, že si ještě pár dní poleží na oddělení intenzivní péče.

Během soboty měl čtyři návštěvy.

V devět ráno se vrátil kriminální inspektor Erlander. Tentokrát nechal doma tu zatracenou čubku Sonju Modigovou a doprovázel ho mnohem sympatičtější Jerker Holmberg. Otázky byly přibližně stejné jako předchozího večera a týkaly se Ronalda Niedermanna. Zalaščenko měl ve věci zcela jasno a nedopustil se žádné chyby. Když na něj začali dotírat s dotazy o případné účasti na obchodování s lidmi a další trestné činnosti, opět veškerá obvinění popřel. Je v invalidním důchodu a nechápe, o čem je řeč. Všechno hodil na Ronalda Niedermanna a nabídl se, že jim při hledání prchajícího vraha policisty bude všemožně nápomocen.

Ve skutečnosti však bohužel neexistovalo moc věcí, v nichž by jim mohl být k užitku. Neměl nejmenší tušení, v jakých kruzích se Niedermann pohyboval a u koho by se mohl skrývat.

V jedenáct hodin přišel na krátkou návštěvu zaměstnanec kanceláře státního zástupce, který mu formálně oznámil, že je podezřelý z účasti na těžkém ublížení na zdraví, případně na pokusu o vraždu Lisbeth Salanderové. Zalaščenko mu trpělivě vysvětloval, že se stal obětí zločinu a že se ve skutečnosti právě Lisbeth Salanderová pokusila zavraždit jeho. Kancelář státního zástupce mu nabídla právní pomoc ve formě veřejného obhájce. Zalaščenko řekl, že si to promyslí.

Nic takového však neměl v úmyslu. Advokáta již měl — jeho prvním ranním počinem byla telefonická výzva, aby se k němu dotyčný co nejdříve dostavil. Třetí návštěvou u lůžka nemocného tak byl Martin Thomasson. Pomalu a s klidnou myslí vstoupil do pokoje, pročísl si rukou záplavu blondatých vlasů, upravil si brýle a potřásl si se svým klientem rukou. Advokát byl nepatrně obtloustlý a velmi šaramantní. Čelil sice podezření z toho, že spolupracuje s jugoslávskou mafií, přičemž vyšetřování dosud neskončilo, ale také se o něm říkalo, že své případy vždycky vyhraje.

Zalaščenko dostal na Thomassona tip od jednoho známého obchodníka před pěti lety, když potřeboval restrukturalizovat jisté fondy spojené s malou finanční společností v Lichtenštejnsku, kterou vlastnil. Nejednalo se o žádné závrtné částky, ale Thomasson byl mimořádně schopný a Zalaščenko se tak vyhnul placení daní. Poté Thomassonových služeb využil ještě několikrát. Thomassonovi bylo jasné, že peníze pocházejí z trestné činnosti, zjevně ho to však nijak nevyvedlo z míry. Nakonec se Zalaščenko rozhodl, že je třeba veškerou činnost restrukturalizovat a založit novou společnost, jejímž vlastníkem byl on sám a Niedermann. Navrhl advokátovi, že by se mohl stát třetím tichým společníkem a starat se o finanční stránku věci. Thomasson po jeho nabídce chňapl všemi deseti.

„Ale, pane Bodine, zjevně nejste právě v nejlepším stavu.“

„Stal jsem se obětí ublížení na zdraví a pokusu o vraždu,“ řekl Zalaščenko.

„To vidím. Jestli tomu dobře rozumím, má v tom prsty jistá Lisbeth Salanderová.“

Zalaščenko ztišil hlas.

„Jistě chápete, že si to náš partner Niedermann pěkně zavařil.“

„To je mi jasné.“

„Policie mě podezřívá, že s tím mám něco společného...“

„Což vy samozřejmě nemáte. Jste oběť a je důležité, aby se tenhle obrázek v masmédiích jednou provždy ustálil. Slečna Salanderová si už vykoledovala spoustu negativní publicity... Já se o to postarám.“

„Děkuji.“

„Ale rád bych vám řekl, že se nezaměřuji na trestní právo. Tady budete potřebovat speciální pomoc. Seženu advokáta, na kterého se budete moct spolehnout.“

Čtvrtá sobotní návštěva dorazila o jedenácté večer a podařilo se jí přesvědčit personál tím, že vytáhla legitimaci a sdělila zdravotníkům, že se jedná o naléhavou záležitost. Sestry dotyčnému ukázaly, ve kterém pokoji Zalaščenko leží. Pacient byl ještě vzhůru a přemýšlel.

„Jmenuju se Jonas Sandberg,“ představil se muž a natáhl k Zalaščenkovi ruku, ten ji však ignoroval.

Muži bylo asi pětatřicet let. Měl pískově zbarvené vlasy a byl neformálně oblečený do džínů, kostkované košile a kožené bundy. Zalaščenko ho patnáct vteřin mlčky pozoroval.

„Zrovna jsem si říkal, kdy se tu objeví někdo od vás.“

„Pracuju pro bezpečnostní policii,“ řekl Jonas Sandberg a ukázal Zalaščenkovi legitimaci.

„To sotva,“ odtušil Zalaščenko.

„Prosím?“

„Možná jste u bezpečnostní policie zaměstnaný, ale sotva pracujete pro ně.“

Jonas Sandberg se na chvíli odmlčel a rozhlédl se po pokoji. Přitáhl si židli pro návštěvy.

„Přišel jsem tak pozdě večer, abych nebudil pozornost. Diskutovali jsme o tom, jak bychom vám mohli pomoci, a musíme dospět k nějaké jasné dohodě o dalším postupu. Prostě jsem tu proto, abych vyslechl vaši verzi a zjistil vaše záměry, a pak můžeme vypracovat nějakou společnou strategii.“

„A jak by podle vás měla ta strategie vypadat?“

Jonas Sandberg muže na lůžku chvíli zamyšleně pozoroval. Nakonec rozhodil rukama.

„Pane Zalaščenko... mám obavy, že se dal do pohybu nebezpečný proces, a je těžké odhadnout škody, které napáchá. Celou situaci jsme probrali; ten hrob v Gosseberze a skutečnost, že Lisbeth Salanderová měla tři střelné rány, se dají sotva přehlédnout. Ale neztrácejme naději. Dramatický rozsah vašich opatření lze vysvětlit strachem z konfliktů mezi vámi a vaší dcerou, avšak obávám se, že si nějaký čas budete muset posedět za mřížemi.“

Zalaščenko se najednou cítil rozjařený, a kdyby mu to zdravotní stav jen trošičku dovolil, vybuchl by smíchy. Rty se mu slabě zavlnily. Cokoli jiného by mu způsobilo velkou bolest.

„Tak tohle má být ta naše společná strategie?“

„Pane Zalaščenko, jistě si uvědomujete, co znamená pojem likvidace škod. Nezbyvá než najít nějaké společné řešení. Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom vám pomohli s advokátem

a podobně, ale potřebujeme vaši spolupráci a chceme od vás určitě záruky.“

„Dostanete ode mě jen jednu záruku. Postaráte se, aby tohle skončilo.“ Zalaščenko rozhodil rukama. „Niedermann bude obětí beránek a já vám zaručím, že ho nikdy nenajdou.“

„Existují důkazy, které...“

„Důkazy si můžete strčit někam. Tady jde o to, jakým způsobem bude probíhat vyšetřování, a o prezentaci faktů. Má záruka je takováhle... pokud tohle všechno nějak nezařídíte, tak sem pozvu média a uspořádám tiskovku. Znam jména, data, události. Rád bych vám připomněl, s kým máte tu čest.“

„Já vám nerozumím...“

„Rozumíš mi výborně. Jsi jen poskok. Vyříd' šéfovi, co jsem ti řekl. Pochopí to. A vyříd' mu, že mám kopie... od všeho. Můžu vás pěkně potopit.“

„Musíme se pokusit nějak dohodnout.“

„My dva jsme spolu skončili. Koukej odsud mazat. A řekni jim, aby mi příště poslali dospělýho chlapa, se kterým se dá mluvit.“

Zalaščenko odvrátil hlavu, takže přerušil oční kontakt s návštěvníkem. Jonas Sandberg na něj krátce pohlédl. Poté pokrčil rameny a vstal. Byl už téměř u dveří, když se opět ozval Zalaščenkův hlas.

„Ještě něco.“

Sandberg se otočil.

„Salanderová.“

„Co je s ní?“

„Musí zmizet.“

„Jak to myslíte?“

Sandberg se na chvíli zatvářil tak vystrašeně, až se Zalaščenko navzdory bolesti v obličejí musel usmát.

„Chápu, že takoví změkčilí srábcí jako ty jsou moc přecitlivělí, aby ji odkrágovali, a ani na to nemáte zdroje. Kdopak by to udělal... ty? Ale musí zmizet. Její svědectví musí soud prohlásit za neplatné. Musí jít na doživotí do blázince.“

Lisbeth Salanderová zaslechla na chodbě před svým pokojem kroky. Jméno Jonase Sandberga nezachytila a jeho kroky nikdy předtím neslyšela.

Dveře do pokoje však byly celý večer otevřené, protože k ní v desetiminutových intervalech chodily sestry. Slyšela, jak muž přišel a přímo před jejím pokojem sestře vysvětloval, že musí mluvit s Karlem Axelem Bodinem v naléhavé záležitosti. Postřehla, že se návštěvník legitimoval, ale nepadla žádná slova, která by jí poskytla vodítko k jeho jménu nebo k tomu, o jakou legitimaci se jedná.

Sestra ho požádala, aby počkal, a šla se podívat, zda je Karl Axel Bodin vzhůru. Lisbeth Salanderová došla k závěru, že mužova legitimace musela být přesvědčivá.

Uvědomila si, že sestra zamířila po chodbě vlevo a cestou k pokoji urazila sedmáct kroků, přičemž muž, jenž přišel na návštěvu, stejnou cestu zvládl čtrnácti kroky. Mediánová hodnota je tedy patnáct a půl kroku. Lisbeth odhadla délku jednoho kroku na šedesát centimetrů, což po vynásobení mediánovou hodnotou znamenalo, že se Zalaščenko nachází v pokoji vzdáleném devět set třicet centimetrů na stejné chodbě vlevo. Řekněme takových deset metrů. Délku svého pokoje Lisbeth odhadla zhruba na pět metrů, takže Zalaščenko zřejmě leží o dva pokoje dál.

Podle zelených číslic digitálních hodin na nočním stolku se návštěvník zdržel téměř devět minut.

Zalaščenko byl po odchodu Jonase Sandberga dlouho vzhůru. Předpokládal, že mladík neřekl své pravé jméno, protože podle jeho zkušeností byli tihle švédští amatérští špioni úplně posedlí používáním přezdívek, ačkoli to bylo úplně k ničemu. V tom případě byl Jonas (nebo jak se vlastně jmenoval) první známkou toho, že se Sekce dozvěděla o jeho situaci. Vzhledem k mediální pozornosti jim to sotva mohlo ujít. Jonasova návštěva mu potvrdila, že jim stav věcí dělá starosti. A nebylo divu.

Zalaščenko zvážil veškerá pro i proti, vyhodnotil možnosti a zamítl různé alternativy. Bylo mu zcela jasné, že se všechno úplně zvrtilo. V ideálním případě by se v tomto okamžiku nacházel doma v Gosseberze, Ronald Niedermann by byl v bezpečí za hranicemi a Lisbeth Salanderová by ležela pod drnem. I když si uvědomoval, co se stalo, nedokázal za nic na světě pochopit, jak se jí podařilo vyhrabat se ven, vrátit se na statek a zničit jeho existenci dvěma ranami sekerou. Musí mít neskutečně tuhý kořínek.

Přesně však věděl, co se stalo Ronaldu Niedermannovi a proč odamtud utíkal jako o život namísto toho, aby se Salanderovou udělal krátký proces. Věděl, že to Niedermann nemá v hlavě úplně v pořádku, že mívá halucinace — že vidí strašidla. Už vícekrát se musel do věci vložit a zasáhnout, když se Niedermann choval zcela iracionálně a trásl se strachy.

To Zalaščenka znepokojovalo. Niedermanna však dosud nedostali, což znamenalo, že si musel během dalších čtyřiaadvaceti hodin po svém útěku z Gossebergu počínat rozumně. Pravděpodobně se pokusí dostat do Tallinnu, kde by mohl vyhledat úkryt mezi známými ze Zalaščenkova kriminálního impéria. Starosti mu dělalo především to, že nikdy nedokázal předvídat, kdy Niedermann ochromí strach. Pokud by k tomu došlo během jeho útěku, dopustil by se chyby, a pokud by se dopustil chyby, šel by do vězení. Nevzdal by se dobrovolně, což by znamenalo, že zemřou nějakí policajti a zřejmě i to, že zemře sám Niedermann.

Toto pomyšlení se Zalaščenkovi nezamlouvalo. Nechtěl, aby Niedermann zemřel. Byl to jeho syn. Na druhé straně bylo politováníhodnou skutečností, že Niedermanna nesmějí dostat živého. Ronald nebyl nikdy zatčený a Zalaščenko nedovedl předem odhadnout, jak by při výslechu reagoval. Obával se, že by bohužel nedokázal udržet jazyk za zuby. Pak by nebylo na škodu, kdyby ho odpráskl nějaký policajt. Ztráty syna by želel, ale druhá možnost byla horší. Znamenala by, že sám Zalaščenko stráví zbytek života za mřížemi.

Od Niedermannova útěku ale uplynulo už osmačtyřicet hodin a ještě ho nedostali. To byla dobrá zpráva, která nasvědčovala tomu, že Niedermann funguje normálně, a fungující Niedermann byl neporazitelný.

Výhledově tu byl ještě jeden problém. Zalaščenko by rád věděl, jak si Niedermann poradí na vlastní pěst bez otcova vedení. Byl si vědom toho, že pokud synovi nedával instrukce nebo pokud mu příliš povolil otěže, aby rozhodoval sám, začal Niedermann upadat do lhostejnosti a nerozhodné pasivity.

Zalaščenko si uvědomil — kdoví pokolikáté už —, jaká je škoda a navíc ostuda, že právě jeho syn má takové vlastnosti. Ronald Niedermann byl bezpochyby velice nadaný a měl mimořádné fyzické

předpoklady, díky nimž vzbuzoval velký strach. Navíc byl skvělý a chladnokrevný organizátor. Problém byl v tom, že mu chyběl vůdčí instinkt. Neustále potřeboval, aby mu někdo říkal, co má organizovat.

V této chvíli však Zalaščenko nemohl do věci nijak zasáhnout. Nyní se jednalo o něho samotného. Ocítl se v povážlivé situaci, zřejmě v mnohem povážlivější než kdykoli předtím.

Návštěva advokáta Thomassona ho nijak zvlášť neuklidnila. Thomasson byl a zůstal podnikovým právníkem, a i když si ve svých záležitostech vedl skvěle, v této mizérii mu zřejmě žádnou velkou oporu neposkytne.

Další věcí byla návštěva Jonase Sandberga. Sandberg znamenal mnohem jistější záchranné lano. Ale z toho lana by se mohla stát nebezpečná smyčka. Musí své karty dobře rozehrát a dostat situaci pod kontrolu. Kontrola znamená všechno.

A nakonec měl vlastní zdroje, na které se mohl spolehnout. V této chvíli potřebuje lékařskou péči. Ale za pár dní, možná za týden, se bude muset znovu sebrat. Pokud se věci vyhroťí do krajnosti, nezbude mu, než aby se spolehl pouze sám na sebe. Což znamená, že bude muset zmizet přímo před nosem všem těm fízlům, co kolem něj krouží. Bude potřebovat úkryt, pas a hotovost. Tohle všechno mu může obstarat Thomasson. Ale nejdřív se musí uzdravit do té míry, aby dokázal uprchnout.

V jednu hodinu do pokoje nahlédla noční sestra. Předstíral, že spí. Když opět zavřela dveře, s obtížemi se posadil a spustil nohy přes okraj postele. Dlouho seděl bez hnutí a zkoušel, jak je na tom s rovnováhou. Poté položil levou nohu opatrně na zem. Sekera naštěstí zasáhla už dříve zmrzačenou pravou nohu. Natáhl se po protéze a připevnil si ji k pahýlu. Poté vstal. Přenesl váhu na levou nezraněnou nohu a pokusil se našlápnout na pravou končetinu. Když se na ni postavil, nohou mu projela pronikavá bolest.

Zalaščenko zatnul zuby a udělal krok. Potřeboval by své berle, ale byl si jist, že mu takové dají i v nemocnici. Opřel se o zeď a belhal se ke dveřím. Trvalo mu to několik minut, protože se po každém kroku musel kvůli bolesti zastavit.

Stanul na jedné noze, pootevřel dveře na malou škvíрку a vyhlédl do chodby. Nikoho neviděl, a tak vystrčil hlavu ještě o kousek.

Zleva zaslechl slabé hlasy a pohlédl tím směrem. Sesterna ležela na druhé straně chodby asi o dvacet metrů dále.

Otočil hlavu doprava a na konci chodby spatřil východ.

Během dne se vyptával na zdravotní stav Lisbeth Salanderové. Navzdory všemu byl její otec. Sestry však měly zjevně zakázáno mluvit o pacientech. Jedna sestra mu neutrálně sdělila, že Lisbethin stav je stabilizovaný. Nevědomky však vrhla krátký pohled nalevo do chodby.

V některé místnosti mezi jeho vlastním pokojem a sesternou ležela Lisbeth Salanderová.

Zalaščenko opatrně zavřel dveře, doklopýtal zpět do postele a odepnul si protězu. Když konečně vklouzl pod pokrývku, byl zpocený jako myš.

Kriminální inspektor Jerker Holmberg se vrátil do Stockholmu v neděli kolem poledního. Byl unavený, hladový a úplně vyřízený. Odjel metrem k Radnici, pak se vydal pěšky k policejní stanici na Horské ulici a zamířil do Bublanského kanceláře. Sonja Modigová a Curt Svensson tam už byli. Bublanski svolal poradu na nedělní poledne, protože věděl, že vedoucí předběžného vyšetřování Richard Ekström bude pryč.

„Díky, že jste přišli,“ přivítal je Bublanski. „Myslím, že je načase, abychom si v klidu promluvili a pokusili se tuhle situaci nějak vyřešit. Jerkere, máš něco nového?“

„Nic, co bych ti už neřekl po telefonu. Se Zalaščenkem jsme nepohnuli ani o milimetr. Je ve všech ohledech čistý jako lilium a nemá k tomu co říct. Jen to, že...“

„Co?“

„Měla jsi pravdu, Sonjo. Je to jeden z nejodpornějších týpků, co jsem kdy viděl. Zní to divně. Policajti takhle obvykle neuvažují, ale pod tou jeho chladnou vypočítavou fasádou je něco, co mě děsí.“

„Hmm,“ odkašlal si Bublanski. „Tak co zatím víme, Sonjo?“

Sonja Modigová se chladně usmála.

„V tomhle kole vedou na celé čáře soukromí čmuchalové. Zalaščenka jsem neobjevila v žádném veřejném registru, ale našla jsem Karla Axela Bodina, narozeného v roce 1942 v Uddevalle. Jeho

rodiče se jmenovali Marianne a Georg Bodinovi. Ti lidé opravdu existovali, ale zahynuli při nehodě v roce 1946. Karl Axel Bodin vyrůstal u strýce z matčiny strany v Norsku. Domů do Švédska se vrátil až v sedmdesátých letech a do té doby o něm žádné záznamy neexistují. Informaci Mikaela Blomkvista o tom, že je to přeběhlý ruský agent z GRU, není možné ověřit, ale podle mého názoru to bude pravda.“

„A co to znamená?“

„Je jasné, že získal falešnou totožnost. Muselo k tomu dojít s vědomím úřadů.“

„Myslíš tajné služby?“

„Blomkvist to tvrdí. Ale nevím, jak to přesně bylo. Z toho můžeme vyvodit, že někdo musel v oficiálních švédských registrech zfalšovat jeho rodný list a spoustu dalších dokumentů. Neodvážuju se posoudit, do jaké míry bylo tohle počínání legální. Zodpovědnost zřejmě nese ten, kdo o tom tehdy rozhodl. Ale pokud všechno proběhlo legálně, muselo se jednat o rozhodnutí na téměř vládní úrovni.“

V Bublanského kanceláři se rozhostilo ticho a kriminální inspektoři zvažovali případné následky.

„Dobře,“ odpověděl Bublanski. „Jsme jen čtyři pitomí policajti. Pokud s tím má co dělat vláda, nemůžu ji předvolat k výslechu.“

„Hmm,“ řekl Curt Svensson. „Mohlo by to vést až k ústavní krizi. V USA můžou člena vlády při normálním soudním procesu předvolat k výslechu. Ve Švédsku musíme jít přes parlamentní výbor.“

„Ale můžeme se zeptat přímo šéfa,“ řekl Jerker Holmberg.

„Jakého šéfa?“ podivil se Bublanski.

„Thorbjörna Fälldina. Byl tehdy premiérem.“

„Takže si jen tak zajedeme za bývalým premiérem, který teď bydlí kdoví kde, a zeptáme se ho, jestli náhodou nezfalšoval papíry pro zběhlého ruského špiona? To asi ne.“

„Fälldin bydlí v Åsu v Härnosandském okrese. Můj táta je člen Strany středu a dobře Fälldina zná. Několikrát jsem se s ním setkal, jak v dětství, tak v dospělosti. Na nic si nehraje.“

Všichni tři kriminální inspektoři na Jerkera Holmberga ohromně pohlédli.

„Tak ty se znáš s Fälldinem?“ otázal se pochybovačně Bublanski. Holmberg přikývl. Bublanski hvízdł.

„Upřímně řečeno,“ řekl Holmberg, „kdybychom z bývalého premiéra dostali nějaké informace, vyřešila by se tím pro nás spousta potíží a věděli bychom, na čem jsme. Klidně za ním zajedu a promluvíím s ním. Když nic neřekne, nedá se nic dělat. Ale pokud ano, tak nám to ušetří hodně času.“

Bublanski jeho návrh zvážil. Poté zavrtěl hlavou. Koutkem oka zahlédl, že Sonja Modigová i Curt Svensson zamýšleně pokývli.

„Jerkere... jsi hodný, že ses nabídl, ale myslím, že tenhle nápad zatím odložííme. Takže zpátky k případu. Sonjo.“

„Podle Blomkvista k nám Zalaščenko přišel v roce 1976. Pokud jsem to správně pochopila, existuje jen jediná osoba, od které tuhle informaci mohl získat.“

„Gunnar Björck,“ řekl Curt Svensson.

„Co řekl Björck nám?“ zeptal se Jerker Holmberg.

„Nic moc. Odvolává se na utajení a tvrdí, že bez souhlasu svých nadřízených o tom nesmí s nikým mluvit.“

„A kdo jsou ti jeho nadřízení?“

„To nám odmítá prozradit.“

„A co s ním bude?“

„Zatkl jsem ho za porušení zákona o prostituci. Díky Dagu Svenssonovi máme skvělou dokumentaci. Ekströmem to zjevně otrásl, ale protože jsem o tom napsal hlášení, může se dostat do potíží, pokud zastaví předběžné vyšetřování,“ řekl Curt Svensson.

„Aha, takže porušení zákona o prostituci. Předpokládám, že za to vyfasuje leda tak pokutu.“

„Zřejmě jo. Ale máme ho v databázi a můžeme ho kdykoli znovu předvolat k výsledku.“

„Ale tím zasahujeme do pravomoci bezpečnostní policie a strkáme nos do jejich věcí. Může z toho být pěkné pozdvižení.“

„Potíž je v tom, že pokud by do toho nějakým způsobem nebyli namočení oni, tak by se nic takového nemohlo stát. Je možné, že Zalaščenko byl opravdu ruský špión, který zběhl a požádal o politický azyl. Taky je možné, že pracoval pro kontrarozvědku jako informátor a zdroj, nebo kdoví jak by tomu teď člověk měl

říkat, a oni mu zajistili falešnou totožnost a anonymitu. Ale jsou v tom tři háčky. Za prvé se jedná o vyšetřování z roku 1991, kvůli kterému Lisbeth Salanderovou nezákonně zavřeli do blázince. Za druhé — Zalaščenkova činnost nemá od té doby vůbec nic společného s bezpečností země. Je to obyčejný gangster a s velkou pravděpodobností jede v několika vraždách a v další trestné činnosti. A za třetí není nejmenších pochyb, že Lisbeth Salanderová byla postřelená a pohřbená na jeho pozemku v Gosseberze.“

„Á propos, moc rád bych si ten proslulý spis přečetl,“ řekl Jerker Holmberg.

Bublanski se zamračil.

„Ekström mi ho v pátek zabavil, a když jsem ho požádal o kopii, tak mi ji slíbil, ale nic jsem od něj nedostal. Místo toho mi telefonicky oznámil, že mluvil s vrchním státním zástupcem a že je v tom zádrhel. Podle žalobce jde o spis podléhající utajení, takže ho není dovoleno šířit ani kopírovat. Vyžádal si všechny kopie, dokud se ten případ nevyšetří. To znamená, že mu svou kopii musela dát i Sonja.“

„Takže my už ten spis nemáme?“

„Ne.“

„Do prdele,“ prohlásil Holmberg. „Tohle nevypadá moc dobře.“

„Ne,“ řekl Bublanski. „Ale především to znamená, že někdo jde proti nám, a navíc jedná hodně rychle a efektivně. Vždyť právě ten spis nás přivedl na správnou stopu.“

„Pak musíme zjistit, kdo proti nám jde,“ řekl Holmberg.

„Moment,“ pronesla Sonja Modigová. „Máme přece taky Petera Teleboriana. Svou charakteristikou Lisbeth Salanderové přispěl i k našemu vlastnímu vyšetřování.“

„Přesně tak,“ řekl Bublanski ponuře. „A co říkal?“

„Dělal si veliké starosti o její bezpečnost, a že prý jí chce jen pomoci. Ale když skončil s těmi medovými řečičkami, tak prohlásil, že je velice nebezpečná a že zřejmě bude klást odpor. Většina našich domněnek se zakládala na tom, co nám řekl Teleborian.“

„A taky nasadil spoustu brouků do hlavy Hansi Fastovi,“ řekl Holmberg. „Slyšeli jste o něm vlastně něco?“

„Vzal si volno,“ odvětil krátce Bublanski. „Otázkou je, jak bude postupovat dál.“

Další dvě hodiny diskutovali o svých možnostech. Dospěli k jedinému praktickému rozhodnutí; Sonja Modigová se dalšího dne vrátí do Göteborgu, kde se pokusí něco se dozvědět od Lisbeth Salanderové. Když konečně skončili, odebrala se Sonja Modigová s Curtem Svenssonem dolů do garáže.

„Jen jsem si tak říkal...“ Curt Svensson se zarazil.

„Copak?“ zeptala se Sonja.

„Když jsme mluvili s Teleborianem, tak jsi byla jediná ve skupině, kdo mu kladl otázky a kdo měl námitky.“

„Aha.“

„No... tedy... máš dobrý instinkt,“ řekl Curt.

Curt Svensson byl proslulý tím, že chválou šetří jako šafránem, a bylo to poprvé, kdy Sonje Modigové řekl něco pozitivního nebo povzbudivého. Po jeho odchodu zůstala Sonja překvapeně stát u svého auta.

KAPITOLA 05

Neděle 10. dubna

Mikael Blomkvist strávil sobotní noc v posteli s Erikou Bergerovou. Nevěnovali se sexu, jen leželi a mluvili. Rozhovor se většinou týkal podrobností Zalaščenkova příběhu. Měli k sobě takovou důvěru, že Mikael o Ericce ani na vteřinu nezapochyboval, ačkoli měla začít pracovat pro konkurenční list. A Erika rozhodně neměla v úmyslu si jeho příběh přisvojit. Tahle bomba patřila *Milénii* a ona sama možná byla trochu zklamaná, že příští číslo nebude moct redigovat. Byl by to ideální způsob, jak zakončit mnohaletou práci v *Milénii*.

Mluvili také o budoucnosti a o tom, co pro ni bude jiná práce znamenat. Erika byla pevně rozhodnutá si svůj vlastnický podíl v *Milénii* ponechat a nadále zůstat členkou představenstva. Oba si však uvědomovali, že už nebude mít přístup k redakční práci.

„Pár let pobudu v Drakovi a... kdo ví. Třeba se do *Milénia* předpenzí vrátím,“ řekla Erika.

Hovořili i o svém komplikovaném vztahu. Shodli se, že jedinou praktickou změnou bude to, že se v budoucnu nebudou tak často vídat. Jako v osmdesátých letech před založením *Milénia*, kdy každý pracoval na jiném místě.

„Jednoduše si budeme muset domlouvat schůzky,“ pravila s vlažným úsměvem Erika.

V neděli ráno se spěšně rozloučili a Erika se rozjela domů za svým manželem Gregerem Beckmanem.

„Nevím, co ti mám říct,“ prohlásila nakonec Erika, „ale vidím na tobě klasické příznaky posedlosti nějakým případem, kdy všechno ostatní je na druhé koleji. Víš, že se při práci chováš jako psychopat?“

Mikael se usmál a objal ji.

Po Eričině odchodu Mikael zatelefonoval do Sahlgrenovy nemocnice a pokusil se něco zjistit o stavu Lisbeth Salanderové. Personál mu odmítl cokoli sdělit, takže nakonec zavolał kriminálnímu inspektorovi Marcusi Erlanderovi, který se nad ním slitoval a sdělil mu, že stav Lisbeth Salanderové je v rámci možností uspokojivý a že lékaři dávají najevo opatrný optimismus. Mikael se zeptal, zda by ji mohl navštívit. Erlander odpovéděl, že Lisbeth Salanderová byla na základě rozhodnutí státního zástupce vzata do vazby a nesmí přijímat návštěvy — což však v této chvíli byla pouze teoretická záležitost. Lisbeth byla v takovém stavu, že by stejně nebyla schopna podstoupit výslech. Mikael na Erlanderovi vymohl slib, že mu zavolá, pokud by se její stav zhoršil.

Poté si Mikael zkontroloval mobil a viděl, že na něm má čtyřicet dva nepřijatých hovorů a spoustu zpráv od různých novinářů, kteří se ho zoufale pokoušeli sehnat. Skutečnost, že právě on našel Lisbeth Salanderovou a přivolal pohotovost, a jeho úzká spojitost s vývojem událostí se během posledních čtyřia dvaceti hodin staly předmětem dramatických mediálních spekulací.

Mikael všechny zprávy od reportérů vymazal. Zatelefonoval jen své sestře Annice Gianniniové a domluvil se s ní, že přijde na oběd.

Poté zavolał Draganovi Armanškému, výkonnému řediteli a operativnímu šefovi bezpečnostní agentury Milton Security. Armanškého zastihl na mobilu v jeho domě na Lindigö.

„Máte vážně talent nadělat kolem pořádný rozruch,“ řekl suše Armanškij.

„Omlouvám se, že jsem se v týdnu neozval. Našel jsem váš vzkaz, ale vůbec jsem neměl čas...“

„U nás ve firmě jsme prováděli soukromé vyšetřování. Holger Palmgren mi řekl, že jste měl vlastní informace. Ale zdá se, že před námi máte pořádný náskok.“

Mikael na chvíli zaváhal, jak se má k věci vyjádřit.

„Můžu vám věřit?“ zeptal se Armanského.

Armanského jeho otázka zřejmě překvapila.

„V jakém smyslu?“

„Jste na straně Salanderové, nebo ne? Můžu vám věřit, že pro ni chcete to nejlepší?“

„Jsem její přítel. Jak sám víte, nemusí to nutně znamenat, že i ona je má kamarádka.“

„Já vím. Ale chci od vás vědět, jestli jste ochoten postavit se na její stranu ringu a tvrdě si to rozdat s jejími nepřáteli. Tenhle zápas bude mít spoustu kol.“

Armanskij věc zvažil.

„Jsem na její straně,“ odpověděl.

„Můžu vám prozradit své informace a mluvit s vámi bez obav, že to vyžvaníte policii nebo někomu jinému?“

„Nesmím se zaplést do žádné trestné činnosti,“ řekl Armanskij.

„Na tohle jsem se vás neptal.“

„Můžete mi stoprocentně věřit, pokud nezjistím, že se věnujete trestné činnosti nebo něčemu podobnému.“

„To stačí. Musíme se sejít.“

„Dnes večer jedu do města. Co večere?“

„Ne, dnes nemůžu. Ale byl bych vám moc vděčný, kdybyste si udělal čas zítra večer. My dva a ještě několik dalších osob bychom si měli v klidu promluvit.“

„Klidně přijďte do Milton Security. Co třeba v šest večer?“

„Ještě jedna věc... za dvě hodiny mám sraz se svou sestrou Annikou Gianniniovou. Zvažuje, že by Lisbeth zastupovala jako její advokátka, ale je jasné, že to nemůže dělat zadarmo. Část jejího honoráře můžu zaplatit já. Nemohla by přispět i vaše firma?“

„Lisbeth bude potřebovat zatraceně dobrého obhájce specializovaného na trestní právo. Promiňte, ale vaše sestra zřejmě nebude ta nejlepší volba. Už jsem mluvil s naším firemním právníkem a ten pro ni sežene vhodného zástupce. Myslel jsem na Petera Althina nebo někoho podobného.“

„Chyba. Lisbeth potřebuje úplně jiný typ obhájce. Až si promluvíme, pochopíte, co tím myslím. Ale pokud bude potřeba, jste ochoten do její obhajoby něco investovat?“

„Už jsem myslel na to, že Milton Security zaplatí advokáta...“
„Znamená to ano, nebo ne? Já vím, co se Lisbeth stalo. Zhruba vím, kdo za tím stojí. A vím proč. A mám plán útoku.“

Armanskij se rozesmál.

„Dobře, vyslechnu váš návrh. Pokud se mi nebude líbit, tak jdu od toho.“

„Už jsi přemýšlela o tom mém nápadu, že bys zastupovala Lisbeth Salanderovou?“ zeptal se Mikael ihned poté, co sestru políbil na tvář a dostal kávu s chlebičky.

„Ano, ale musím odmítnout. I když už není obviněná ze spáchání těch vražd, obžaloba bude pěkně dlouhá. Bude potřebovat někoho mnohem silnějšího a zkušenějšího, než jsem já.“

„V tom se pleteš. Jsi advokátka a v otázce ženských práv jsi machr. Jsem přesvědčený o tom, že jsi přesně takový obhájce, jakého Lisbeth potřebuje.“

„Mikaeli... ty si vůbec neuvědomuješ, co to znamená. Tady se jedná o velice komplikovaný případ z oblasti trestního práva, ne o nějaké týrání nebo sexuální harašení. Pokud bych její obhajobu přijala, mohlo by to vést ke katastrofě.“

Mikael se usmál.

„Myslím, že ti ušlo to hlavní. Pokud by Lisbeth například byla obžalovaná z vraždy Daga a Mii, tak bych sehnal advokáta typu Silberského nebo nějakého drsnáka specializovaného na trestní právo. Ale v tomhle procesu půjde o něco úplně jiného. A ty jsi ten nejideálnější obhájce, jakého si umím představit.“

Annika Gianniniová si povzdechla.

„Nejlepší bude, když mi to vysvětlíš.“

Jejich rozhovor trval téměř dvě hodiny. Když jí Mikael vše vypočetl, Annika souhlasila. Poté Mikael zvedl mobil a znovu zavolal Marcusi Erlanderovi do Göteborgu.

„Zdravím, tady ještě jednou Blomkvist.“

„O Salanderové žádné nové zprávy nemám,“ odvětil našťavaně Erlander.

„Což v téhle situaci znamená dobré zprávy. Zato já mám pro vás informaci.“

„Ale?“

„Ano. Salanderová má advokátku, jmenuje se Annika Gianniniová. Sedí naproti mně, takže jí předám telefon.“

Mikael podal mobil přes stůl Annice.

„Dobrý den, jmenuju se Annika Gianniniová a byla jsem požádána, abych zastupovala Lisbeth Salanderovou. Potřebuju se spojit se svou klientkou kvůli oficiálnímu souhlasu s tím, že ji budu hájit. A potřebuju telefonní číslo na státní zástupkyni.“

„Rozumím,“ odpověděl Erlander. „Pokud vím, ta už kontaktovala obhájce ex offa.“

„Aha. Zeptal se někdo Lisbeth Salanderové na její názor?“

Erlander zaváhal.

„Upřímně řečeno, zatím jsme neměli příležitost prohodit s ní jediné slovo. Doufáme, že se to podaří ráno, pokud to její stav dovolí.“

„Tak dobře. Pak prohlašuju, že pokud se slečna Salanderová nevyjádří jinak, můžete mě pokládat za její advokátku. Bez mé přítomnosti ji nesmíte vyslychat. Ale můžete za ní zajít a zeptat se, zda mě chce jako svou obhájkyni nebo ne. Je to jasné?“

„Ano,“ řekl s povzdechem Erlander. V právních otázkách nebyl moc pevný v kramflecích. Chvilí přemýšlel. „Především se chceme Salanderové zeptat, jestli nemá nějaké informace o tom, kde se nachází vrah policisty Ronald Niedermann. Vadilo by vám, kdybych se jí na tohle zeptal ve vaší nepřítomnosti?“

Annika Gianniniová váhala.

„Dobře... můžete jí položit otázku, zda něco ví o tom, kde se zdržuje Niedermann. Ale nesmíte se jí ptát na nic v souvislosti s případnou obžalobou nebo obviněními, která proti ní mohou být vznesena. Jsme dohodnutí?“

„Myslím, že ano.“

Marcus Erlander okamžitě zamířil od svého pracovního stolu o patro výš a zaklepal na dveře vedoucí předběžného vyšetřování Agnety Jervasové. Sdělil jí obsah svého rozhovoru s Annikou Gianniniovou.

„Nevěděla jsem, že Salanderová má advokáta.“

„Ani já ne. Ale Gianniniovou sehnal Mikael Blomkvist. Salanderová o tom možná ani neví.“

„Gianniniová se přece nezabývá trestním právem. Jednou jsem slyšela její projev, je ostrá, ale pro tenhle případ naprosto nevhodná.“

„O tom si každopádně rozhodne Salanderová.“

„Nevylučuju, že v takovém případě to možná budu muset u soudu zamítnout. Salanderová potřebuje kvůli sobě samé pořádného obhájce, a ne nějakou celebritu, co se chce jen zviditelnit v tisku. Hmm. Salanderová byla navíc zbavena právní způsobilosti. Nevím, jak se věci mají.“

„Co budeme dělat?“

Agneta Jervasová chvíli přemýšlela.

„Je to pěkná polízanice. Nejsm si jistá, kdo tenhle případ nakonec dostane na starost, možná se přesune k Ekströmovi do Stockholmu. Ale ona potřebuje advokáta. Dobře... zeptejte se jí, jestli chce tu Gianniniovou.“

Když se Mikael Blomkvist vrátil o páté hodině odpoledne domů, zapnul svůj iBook a otevřel text, na kterém začal pracovat v hotelu v Göteborgu. Pracoval sedm hodin, dokud v příběhu neobjevil nejhorší slabiny. Ještě musí obstarat spoustu materiálu. Jednou z otázek, na které bez existujících důkazů nedokázal odpovědět, byla totožnost osob z tajných služeb, které se s Gunnarem Björckem spojily proti Lisbeth Salanderové, aby ji dostaly do blázince. Také nedokázal přesně zjistit, jaký vztah byl mezi Björckem a Peterem Teleborianem.

Kolem půlnoci Mikael zavřel počítač a šel si lehnout. Poprvé po několika týdnech se dokázal uvolnit a klidně usnout. Měl ten příběh pod kontrolou. I když zbývala spousta otazníků, měl dostatečné množství materiálu k tomu, aby spustil celou lavinu článků.

Chtěl zavolat Ericce Bergerové a zpravit ji o situaci. Poté si uvědomil, že už v *Milénii* nepracuje. Najednou se mu usínalo mnohem hůře.

Muž s hnědou aktovkou opatrně vystoupil z vlaku, který vyjel o půl osmé večer z Göteborgu, a na hlavním nádraží ve Stockholmu se v proudu lidí na chvíli zastavil, aby se zorientoval. Těsně po osmé ráno vyjel z Laholmu, během zastávky v Göteborgu

zašel s jedním starým přítelem na oběd a poté pokračoval do Stockholmu. Nebyl zde celé dva roky a žádnou další návštěvu hlavního města už vlastně ani neplánoval. Ačkoli zde strávil většinu svého profesního života, vždycky si tu připadal jako cizinec a tento pocit po odchodu do penze při každé návštěvě ještě zesílil.

Pomalou prošel nádražím, v kiosku si koupil večerníky a dva banány a zamyšleně pozoroval dvě zahalené muslimské ženy, které ho rychle minuly. Nic proti zahaleným muslimkám neměl. Ať se lidi vyhastroší, jak chtějí, to mu bylo úplně fuk. Vadilo mu však, že se musí takhle oblékat uprostřed Stockholmu.

Vydal se k asi tři sta metrů vzdálenému hotelu Frey, ležícímu vedle staré Bobergovy pošty na Vasově ulici. Při svých řídkých návštěvách Stockholmu tu vždycky bydlel. Hotel byl čistý a nacházel se v centru. Navíc byl laciný, což byl důležitý předpoklad, pokud cestu absolvoval na vlastní náklady. Předchozího dne si zarezervoval nocleh na jméno Evert Gullberg.

Vešel do hotelového pokoje a ihned zamířil na záchod. Byl už ve věku, kdy si potřeboval každou chvíli odskočit. Časy, kdy dokázal prospat celou noc, aniž by si musel zajít na malou, byly několik let ty tam.

Muž se vrátil z toalety, sundal si tmavozelený anglický filcový klobouk s úzkou krepkou a povolil si uzel kravaty. Měřil sto osmdesát čtyři centimetrů a vážil šedesát osm kilogramů, což znamenalo, že byl hubené a křehké tělesné konstrukce. Na sobě měl pepitové sako a tmavošedé kalhoty. Otevřel hnědou aktovku, vyndal z ní dvě košile, rezervní kravatu a spodní prádlo a vše uložil do prádelníku. Poté dal na ramínko pláště a sako a pověsil je do skříně v chodbičce před pokojem.

Na spaní bylo ještě příliš brzy, na večerní procházku zas moc pozdě, tato činnost ho však stejně ani trochu nelákala. Posadil se do křesla, nezbytné součásti každého hotelového pokoje, a rozhlédl se kolem. Zapnul televizi, ale stáhl hlasitost na minimum, aby neslyšel žádný zvuk. Přemýšlel, zda si nemá telefonicky objednat z recepce kávu, ale usoudil, že už je pozdě. Namísto toho otevřel bar a vlil si do sklenky obsah miniaturní lahvičky Johnnyho Walkera s pár kapkami vody. Otevřel večerníky a pozorně přečetl

vše, co bylo během dne napsáno o honu na Ronalda Niedermanna a o případu Lisbeth Salanderové. Po chvíli vyndal blok a zapsal si do něj několik poznámek.

Bývalému vedoucímu kanceláře bezpečnostní policie Evertu Gullbergovi bylo sedmdesát osm let a oficiálně byl již čtrnáct let v penzi. Ale tak už to u starých špiónů chodí; nikdy neumírají, jen zapadnou do stínů.

Těsně po konci války bylo Gullbergovi devatenáct let a chtěl udělat kariéru u námořnictva. Během vojny studoval na velitele a poté ho přijali na důstojnickou školu. Namísto původně očekávané služby na moři však byl odvelen do Karlskrony k tajnému rádiovému zpravodajství námořnictva, kde působil jako rozvědčík. Gullberg přirozeně chápal nezbytnost rádiových odposlechnů; jeho úkolem bylo zjišťovat, co se děje na druhé straně Baltu. Práce mu však připadala zdoluhavá a nezáživná. Na kurzu tlumočnictví při vojenské škole se naučil rusky a polsky. Díky těmto jazykovým znalostem byl v roce 1950 vybrán pro práci u tajné policie. V té době byl velitelem třetího útvaru státní policie velice korektní Georg Thulin. Když Gullberg začínal, činil celkový rozpočet bezpečnostní policie 2,7 milionu korun a veškerý personál čítal přesně devadesát šest osob. V roce 1992, kdy Evert Gullberg formálně odešel do důchodu, byl rozpočet bezpečnostní policie něco přes tři sta padesát milionů korun a počet jejích zaměstnanců neznal.

Gullberg strávil celý svůj život v tajných službách Jeho Výsosti krále, či spíše ve službách sociálnědemokratického prosperujícího státu. Což byla poněkud ironie osudu, neboť Gullberg při každých volbách hlasoval pro pravici — kromě roku 1991, kdy vědomě zvedl ruku proti konzervativcům, protože si uvědomil, že Carl Bildt znamená skutečnou politickou pohromu. Tehdy bez valné chuti dal svůj hlas Ingvaru Carlssonovi. Funkční období „nejlepší švédské vlády“ však potvrdilo jeho nejhorší obavy. Pravice se ujala moci po pádu Sovětského svazu a žádný režim nemohl být podle jeho mínění hůře připraven na střet s novými politickými možnostmi východní špiónáže a na jejich využití. Naopak — Bildtova vláda z ekonomických důvodů seškrtila rozpočet kanceláře pro ruské

záležitosti a namísto toho vsadila na nějaké mezinárodní nesmysly v Bosně a v Srbsku — jako by Srbsko někdy mohlo Švédsko ohrozit. Tím ztratili možnost dlouhodobého nasazení informátorů v Moskvě a toho dne, kdy se podmínky znovu vyostří — což bylo podle Gullberga nevyhnutelné —, budou na bezpečnostní policii a vojenskou rozvědku opět kladeny nepřiměřené politické požadavky, jako by si agenti dokázali podle potřeby jen tak vyucukat z prstu.

Gullberg zahájil svou kariéru u třetího útvaru státní policie v kanceláři pro ruské záležitosti. Dva roky v období 1952—1953 strávil za psacím stolem a poté se zhostil své první praktické služby jako vojenský atašé s hodností kapitána na švédském velvyslanectví v Moskvě. Bylo pozoruhodné, že se ubíral ve šlépějích jiného známého špiona. Před několika lety zaujímal jeho post dobře známý důstojník vzdušných sil Stig Wennerström.

Po návratu do Švédska pracoval Gullberg pro kontrašpionáž a o deset let později se stal jedním z mladších příslušníků bezpečnostní policie, kteří na rozkaz operativního šéfa Otto Danielssona zatkli Wennerströma a odvedli ho na Långholmen, kde si měl odpykat trest doživotního odnětí svobody.

V roce 1964 došlo pod vedením Pera Gunnara Vingeho k reorganizaci tajné policie; vznikla bezpečnostní policie, BP, a stoupl i počet zaměstnanců. Tehdy Gullberg pracoval pro tajné služby už čtrnáct let a byl jedním z důvěryhodných veteránů.

Gullberg nikdy v životě nepoužil výraz bezpečnost. Při formálních záležitostech používal výrazu BP a v neformálních případech pouze policie.

Mezi kolegy hovořili o Podniku, Firmě nebo jednoduše o Oddělení — ale nikdy o Bezpečnosti. Důvod byl jednoduchý. Nejdůležitějším úkolem Firmy byly po mnoho let takzvané osobní prověrky, tedy prověřování a registrace švédských občanů, podezřelých z komunistických a vlastizrádných názorů. Výrazy komunist a vlastizrádce považovali ve Firmě za synonyma. Později zažitý název „bezpečnost“ použil potencionálně vlastizrádný komunistický plátek *Clarté* jako nadávku pro policejní pronásledovatele komunistů, a z toho důvodu ho Gullberg ani žádný jiný veterán